

Chuyện Không Công Bố Của Sherlock Holmes (bản Ghi Chép Chưa Ai Biết Của Bác Sĩ Watson)

Contents

Chuyện Không Công Bố Của Sherlock Holmes (bản Ghi Chép Chưa Ai Biết Của Bác Sĩ Watson)	1
1. Dịch Giả: Ngọc Châu	2
2. Bộ Đồ Mổ	5
3. Lâu Đài Bên Đầm Lầy	12
4. Khu Waitrepen	20
5. Chỗ Ở Của Bác Sĩ Meray	25
6. Câu Lạc Bộ Diogenes	30
7. Tôi Theo Dõi Kẻ Mổ Bụng	37
8. Đồ Tể Ở Lò Mổ	43
9. Người Khách Paris	48
10. Hang Ổ Của Kẻ Mổ Bụng	53
11. Con Hổ Ở “thiên Thần Và Vương Miện”	58
12. Cái Chết Của Risa Sairx	63
13. Đoạn Kết Của Jack Mổ Bụng	64

Chuyện Không Công Bố Của Sherlock Holmes (bản Ghi Chép Chưa Ai Biết Của Bác Sĩ Watson)

Giới thiệu

“... Thật kinh ngạc khi tôi thấy nét thương xót trên mặt Holmes chuyển thành sự vỡ mộng hoàn toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-khong-cong-bo-cua-sherlock-holmes-ban-ghi-chep-chua-ai-biet-cua-bac-si-watson>

1. Dịch Giả: Ngọc Châu

Enleri đang suy ngẫm.

Và suy ngẫm khá lâu.

Sau đó nhà thám tử danh tiếng đứng lên, giật phắt tập mười trang giấy vừa đánh máy, xé toạc thành bốn mảnh không đều nhau.

Anh ta cau có nhìn chiếc máy chữ câm lặng, nó thì nhìn lại ông chủ cái kính với vẻ điệu cợt ra mặt.

Điện thoại chợt vang lên khiến thám tử chạy vội lại.

- Này, anh gầm gừ gì với bố anh thế! - văng ra giọng nói với âm điệu rầu rầu - Bố đang giải trí..theo đúng lệnh của anh rồi đấy thôi.

- Bố ạ, đây là do việc của tôi không có gì hay ho, bố có hiểu không. Các vấn đề chẳng ăn nhập gì cả. Này, bố ơi, tình hình tam giác Bes-mut chỗ bố ra sao nhỉ?

- Năng thiêu đốt, nước xanh lóa mắt giữa một biển cát, buồn nôn lên được. Bố đang chuẩn bị quay về đây.

-Ồ, không, không - Enleri đáp cả quyết - Chuyển đi này tốn bao nhiêu tiền và tôi muốn có gì bù lại bố ạ.

Thanh tra Kuin thở dài thiếu náo.

- Anh là kẻ độc tài thực sự mỗi khi có công việc đụng chạm đến tôi. Cần phải nghĩ rằng bố anh là kẻ tàn phế rồi nhá.

- Bố chỉ quá mệt đấy thôi.

- Có lẽ dấu sao bố với anh vẫn thỏa thuận được với nhau chứ nhỉ? - Vẻ hy vọng lộ rõ qua giọng nói của thanh tra Kuin

- Bố đã nhận được lệnh phải nghỉ ngơi, tiêu khiển và không được nghĩ chuyện gì..

- Thôi được, thôi được. Đối diện với ngôi nhà nhỏ của bố đang có trò chơi - quăng vòng vào cổ vịt. Bố sẽ ra đó chơi một lúc vậy.

- Chơi thật lực đi bố ạ. Sáng mai con sẽ gọi điện xem kết quả ra sao.

Enleri đặt ống nghe rồi lại cảm tức nhìn chiếc máy chữ. Vấn đề vẫn không giải quyết được, anh ta đi quanh chiếc bàn rồi lại sải bước trong gian phòng từ đầu nọ đến đầu kia.

Thật may, lúc đó quả chuông con treo ngoài cửa chính reo lên reng reng.

- Cứ để bánh mì kẹp thịt ngoài bàn ấy - Enleri quát với ra - và cầm lấy tiền ở đấy.

Nhưng kẻ giật chuông không chịu nghe theo. Anh ta đi qua phòng khách vào căn buồng, nơi nhà thám tử vĩ đại đang khổ sở. Enleri lầu bàu:

- Ra là anh à? Tôi cứ nghĩ là tay mang thức ăn từ nơi chế biến tới.

Grant Ame bằng vẻ buông tuông đặc quyền của một triệu phú cứ tiến thẳng vào ngăn đồ uống. Anh ta nhét vào đó một phong bì lớn bằng giấy thô đang cầm trong tay rồi với chai Whisky và chiếc cốc lớn.

- Nhân thể thông báo là tôi cũng có mang thứ gì tới. Còn nguyên lành hơn chai Whisky của anh - Anh ta ngồi chễm chệ lên đi-văng - Whisky của ngài khá đấy, Enleri.

- Rất mừng là ngài ưng nó. Cứ cầm nó đi theo. Tôi đang làm việc.

- Nhưng tôi yêu cầu có sự đối xử đặc biệt với tôi như với một người quý trọng anh. Tôi đọc tất cả các cuốn sách anh viết cơ mà.

- Những cuốn sách mà anh chôn ở chỗ các ông bạn bừa bãi của anh chứ gì. Anh có mua sách bao giờ đâu.

- Thế là đối xử bất công. Ngài sẽ phải xin tha lỗi, khi biết vì sao mà tôi đến đây.

- Vì sao nào?

- Thì tôi đã nói là có mang đến thứ gì đó. Chẳng lẽ anh không nghe thấy tôi nói à?

- Thứ gì thế nhỉ?

- Cái phong bì kia. Gắn chai Brandy.

Enleri quay đầu về phía được chỉ nhưng Grant ngăn lại.

- Đầu tiên tôi phải nhập đề cho ngài đã thám tử ạ.

Lại có tiếng chuông vang lên ngoài cửa. Lần này đúng là họ mang bánh mì kẹp chả đến. Enleri ra phòng ngoài rồi quay vào với cái mồm nhét đầy thức ăn.

- Tại sao anh không thích làm việc nhỉ, Grant? Thu xếp chỗ ngồi ở một trong các nhà máy đồ hộp của bố anh hoặc làm chân thu nhận đậu. Muốn làm gì thì làm nhưng hãy để cho tôi yên. Tôi nhắc lại là đang bận việc.

- Đừng nhảy sang chuyện khác - Grant nói - chỗ anh có đưa chuột ngâm không nhỉ? Tôi khoái món dưa chuột ngâm với gia vị lắm.

Enleri chìa cho hắn ta một khoanh dưa chuột, rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa.

- Thôi vậy, tuân gì thì tuân ra đi. Mau mau cho xong chuyện đó. Anh muốn để tôi nhập đề à. Chuyện gì nhỉ?

- Đầu tiên là mọi chuyện khởi đầu ra sao đã. Hôm qua sau bữa chính có một nhóm tụ tập đến Wetchero. Tôi có mặt trong nhóm đó. Tiêu khiển tí chút.

- Người đời may mắn thế đấy- Enleri nói với vẻ ghen tị.

- Bơi một lúc, chơi vài tua quần vợt và mấy trò nữa. Dân chúng không lấy gì làm đông cho lắm.

- Bây giờ phần đông dân chúng có thói quen xấu là làm việc sau khi ăn...

- Vì Chúa, anh đừng nói nhăng nói cuội. Tôi cóc thấy xấu hổ đâu - Tay lêu lổng trong đám dân giao tế nói vậy. Tôi đang tỏ sự phục vụ với anh. Có một chiếc phong bì bằng cách bí mật nào đó lọt vào xe của tôi, và tôi giao lại nó cho anh theo đúng yêu cầu.

- Yêu cầu của ai?

Enleri vẫn chưa ngó sang chiếc phong bì lần nào

- Tôi không có khái niệm gì về chuyện đó. Khi định chui ra ngoài xe thì thấy ở trên đệm chiếc "Jaguar" có chiếc phong bì. Trên có ghi: "Xin nhờ chuyển cho Enleri Kuin". Thừa nhận là người ta đã sợ anh đến nỗi không dám tự làm mà phải nhờ đến quan hệ gần bó giữa tôi với anh.

- Một câu chuyện tẻ ngắt. Nghe này Grant. Chính anh nghĩ ra chuyện đó phải không? Giờ tôi chẳng còn lòng dạ nào mà đùa. Thời hạn đang co lại, không còn lúc nào nghỉ lấy hơi. Tốt hơn là anh đi tán gẫu với cô bạn đẹp gái nào của anh đi thôi.

- Còn chiếc phong bì? - Grant nhồm phất dậy như một võ sĩ nhà nghề, anh ta cầm chiếc phong bì từ quây giải khát đưa lại cho Enleri - Đây, tôi đưa cho anh theo như họ đã ấn định. Chuyển giao tận tay. Anh muốn làm gì với nó thì làm.

- Vậy tôi phải làm gì đã nào? - Enleri hỏi với giọng ngán ngẩm.

- Tôi chẳng hiểu ra sao. Đây là một bản ghi chép, vẻ như cũ lắm rồi. Có lẽ anh cần phải đọc hết nó.

- Có nghĩa là anh đã xem bên trong nó rồi phải không?

- Tôi coi đó là nghĩa vụ của mình. Vì người ta có thể viết bằng mực có chất độc, hoặc tuồn ảnh khiêu dâm vào đó. Tôi biết tính cách của anh, bạn thân mến ạ. Không có cách xử sự nào khác.

Tuy bất đắc dĩ nhưng không khỏi có đôi chút tò mò, Enleri cầm lấy chiếc phong bì.

- Nét chữ đàn bà.
 - Tôi cảm thấy nội dung hoàn toàn vô hại - Grant nói, tay xoay xoay chiếc cốc - Vô hại nhưng rất thú vị.
 - Phong bì đúng chuẩn cỡ- Enleri lầm bầm - dùng cho loại giấy có kích thước 8.5 x 11 in*.
 - Lạy Chúa, Enleri, anh có một tâm hồn kế toán quá đấy. Giá anh nhòm vào bên trong nó tí chút thì hơn.
- Enleri bóp cong miệng chiếc phong bì để lấy cuốn vở có bìa cứng bằng các- tông, trên đó có viết mấy chữ to tướng, kiểu chữ cổ “Để ghi chép”.
- Quả thực đây vẻ như quyển ghi chép đã lâu rồi- thám tử nói.
- Grant với nụ cười tinh quái dõi theo Enleri đang đọc trang đầu tiên. Nhà thám tử nổi tiếng mở to mắt, lật trang tiếp theo, đọc hết rồi lại đọc trang nữa.
- Lạy Chúa tôi!- Enleri thốt lên - Đây hình như là một trong các chuyện phiêu lưu của Sherlock Holmes do bác sĩ Watson ghi lại! Lại là nguyên bản chép tay.
 - Anh nghĩ thực là vậy?
- Đôi mắt thép của Enleri loáng lên.
- Anh nói đã đọc hết bản ghi chép này rồi à?
 - Tôi không thể nào dừng được giữa chừng.
 - Anh có quen với bút pháp của Watson không?
 - Tôi kính phục Sherlock Holmes, Enleri Kuin, Edie FO * - Grant nói và nhìn lớp rượu Whisky trong cốc với vẻ tán đồng - Vàng, có lẽ đây là nguyên bản thật sự
 - Bạn xác định chóng vánh quá đấy, bạn thân mến - Enleri cau mày nhìn vào chiếc máy chữ, lúc này nó tỏ ra xa lạ xa lắc.
 - Tôi nghĩ là anh sẽ thú vị.
 - Tôi sẽ thú vị nếu như ở đây không có chuyện xỏ xiên gì. Một câu chuyện chưa ai biết về Sherlock Holmes! - Anh ta lật đi lật lại quyển vở - hơn thế đây lại còn là một cuốn tiểu thuyết thì phải. Cuốn tiểu thuyết chưa ai biết! - Thám tử lắc đầu nghi ngờ.
 - Anh không tin rằng đây là bản thật à?
 - Tôi không tin có quỷ Xatăng từ năm lên ba tuổi, Grant. Còn anh lại là chuyện khác. Quỷ Xatăng ban tặng cho anh khối thứ ngay từ lúc còn ở trong nôi.
 - Có nghĩa anh nghĩ đây là của giả mạo?
 - Giờ thì tôi còn chưa nghĩ gì. Nhưng một triệu lý lẽ chống lại một ý kiến cho đó là đồ thật.
 - Họ làm chuyện này để làm gì đã nào?
 - Để.. cũng hết như chuyện mọi người ráng sức leo lên núi cao. Do hứng thú thể thao ấy mà.
 - Đây, anh hãy cố đọc lấy chương đầu xem sao.
 - Grant, tôi không có thời gian!
 - Không có thời gian để đọc một câu chuyện mới về Sherlock Holmes? - Chẳng lẽ lười lỏng lại gần quầy rượu rót cho mình một cốc Whisky đây ăp - Tôi sẽ ngồi đây khẽ khàng như con chuột nhắt, trong khi tộp tộp từng ngụm Whisky và tôi sẽ chờ cho anh đọc xong.
- Hắn ta chọn tư thế thoải mái để yên vị trên chiếc đi-văng, hai chân bắt chéo vào nhau.
- Quỷ tha anh đi cho xong - Enleri nhìn mãi một cách tức tối vào quyển vở, sau đấy thám tử thở dài, hết như tư thế ông bố, ngồi xuống và bắt tay vào việc đọc cuốn ghi chép.

2. Bộ Đồ Mổ

GHI CHÉP CỦA BÁC SỸ WATSON

- Anh hoàn toàn đúng, Watson. Rất có thể “Kẻ mổ bụng” là một phụ nữ.

Đang là một buổi sớm mùa thu sáng sủa của năm 1888. Tôi đã không còn thường trú ở đại lộ Baker, số 211 B nữa. Sau khi cưới vợ, nhận vào mình trách nhiệm - một trách nhiệm rất dễ chịu - đảm bảo đời sống vật chất cho vợ mình, tôi lại phục hồi công việc của một bác sỹ. Thế nên sự liên hệ mật thiết trước đây với Sherlock Holmes của tôi đã thay bằng các cuộc gặp gỡ hiếm hoi.

Còn về Holmes, nhà thám tử vĩ đại không có cơ sở nào để nói rằng “đã lạm dụng lòng tốt của tôi” khi nhờ tôi với tư cách là người giúp sức và nhân vật ủy quyền. “Anh là người biết nghe Watson ạ” Holmes thường nói thế và sự mở đầu này luôn luôn làm tôi thích thú, vì nó hứa hẹn rằng tôi lại có vinh dự được chia sẻ các hiểm nguy và nỗi lo âu hồi hộp của một cuộc điều tra hình sự. Nhờ thế mà sợi chỉ nối liền tình bằng hữu của chúng tôi không bị đứt đoạn.

Vợ tôi, người tinh tế trong số các phụ nữ đã tiếp nhận quan hệ này với một sự chịu đựng hiếm thấy. Độc giả thường xuyên đọc các ghi chép chưa hoàn hảo của tôi về các cuộc điều tra của Sherlock Holmes, đều biết vợ tôi qua tên Mary Morstan, người mà tôi đã may mắn làm quen được một cách tình cờ khi cùng nhà thám tử vĩ đại tiến hành việc vạch mặt “dấu vết bộ tứ”. Là một người vợ trung thành - người như vậy hiếm lắm - nàng thường phải đơn độc khá lâu khi tôi cặm cụi xem xét các ghi chép của mình về các cuộc phiêu lưu đã qua của bạn tôi.

Một lần trong bữa sáng Mary nói:

- Em mới nhận thư của cô Agarta.

Tôi đặt tờ báo xuống.

- Từ Kornuyn à ?

- Vâng. Thật khốn khổ. Cuộc sống của bà gái già cô đơn quá mức. Giờ thì bác sỹ đã bắt bà cô phải nằm ở giường.

- Anh hy vọng rằng không có gì hệ trọng.

- Cô không viết gì về bệnh tình cả. Nhưng sắp tám chục tuổi rồi, ai mà biết được sẽ ra sao..

- Bà hoàn toàn có một mình thôi à?

- Không, còn có Bert, bà nhũ mẫu già của em. Còn một người giúp việc nữa, chuyên chăm sóc nhà cửa, vườn tược.

- Cuộc đến thăm của cô cháu gái yêu quý tất nhiên sẽ có ích hơn mọi thứ thuốc trên thế gian này.

- Cô không đề nghị trực tiếp như vậy, chỉ rụt rè ám chỉ vậy thôi, nhưng em..

- Anh nghĩ là em cần phải đi Mary ạ. Khoảng hai tuần ở Kornuyn cũng có lợi cho cả em đấy. Thời gian gần đây em hơi nhột nhật.

Lời nói của tôi thực sự chân thành, nhưng một phần trong đó cũng nhắc đến một chuyện khác, một suy nghĩ khá lo lắng. Tôi không phóng đại khi nói rằng bất kì người đàn ông London nào vào buổi sáng năm 1888 này lại không mang một ý thức trách nhiệm với gia đình. Họ sẵn sàng để vợ mình, em gái hoặc người yêu rời xa thành phố khi có cơ hội nào đó. Nguyên nhân của việc này chỉ có một, nhưng hết sức nghiêm trọng : “Kẻ mổ bụng” đêm đêm vẫn đang lù lục trên các đường phố và ngõ nhỏ tối tăm của thủ đô sương mù. Mặc dù căn nhà nhỏ yên tĩnh của chúng tôi nằm ở Paddington, khá xa khu Waitrepon, nơi tên cường đạo đó hoành hành nhưng ai mà vô tâm cho được? Khi nói về tên quái đản đó không có thứ logic nào làm người ta thấy yên lòng.

Mary lặng thinh xoay chiếc phong bì.

- Em không muốn để anh ở lại một mình.

- Cam đoan với em là một mình anh vẫn xoay sở được mà.
- Nhưng thay đổi hiện trạng cũng có lợi cho anh. Em thấy việc thực nghiệm của anh cũng có vẻ êm ả rồi..
- Em định đề nghị anh đi cùng?

Mary cả cười

- Lạy Chúa cứu thế! Ở Kornuyn thì anh sẽ phát điên vì buồn chán. Tốt hơn là anh thu xếp va li đến chơi với Sherlock Holmes bạn anh đi. Em biết là anh luôn luôn mừng rỡ khi được đến đại lộ Baker.

E rằng tôi chẳng có gì phải phản đối đề nghị của nàng. Đề nghị của Mary hoàn toàn phù hợp. Thế là tôi gửi nàng đi Kornuyn và mau chóng thu xếp mọi công việc để chuyển sang với Holmes trong khi tự nghĩ một cách hý vọng rằng, có thể bạn tôi cũng lấy làm thích vì chuyện này.

Thật đáng kinh ngạc khi chúng tôi phục hồi lại nếp sống cũ hết sức dễ dàng. Mặc dù tôi biết rõ mình đã không thể thỏa mãn với cuộc sống độc thân trước đây, nhưng việc được sống gần Sherlock Holmes thật sự mê li. Ngay như chuyện Holmes bỗng dưng thốt ra với tôi :” Không nên ngoại trừ việc quái vật này có thể là một phụ nữ, dù dùng bất cứ phương pháp suy luận nào!”

Đó là phong độ bí ẩn quen thuộc của Holmes nhưng tôi phải thừa nhận là có hơi kinh ngạc .

- Nghe này, Holmes! Có tất cả các vị thánh chứng giám, không một biểu hiện nào ở tôi biểu lộ cho anh thấy có ý kiến đó thấp thoáng trong đầu.

Holmes cười mỉm, có vẻ khoái chí với trò chơi vừa nghĩ ra.

- Hãy thừa nhận là anh có ý nghĩ như thế đi, Watson.
- Thôi được, nhưng..
- Và anh không đứng khi khẳng định là không để lộ suy nghĩ của mình.
- Nhưng tôi đang ngồi bình yên mà, thực chất đang bất động. Và tôi đang đọc tờ “The Times”
- Đầu và mắt của anh hoàn toàn không bất động đâu. Trong khi anh đọc, anh đã dừng lâu ở mép cột bên trái tờ báo, chỗ đăng tin về tội ác mới của “Jack mổ bụng”. Sau đó một chút anh rời mắt khỏi đó và cau mày suy nghĩ. Rất rõ là anh đang nghĩ về chuyện sao tên quái vật đó cứ lang thang mãi trên đường phố London mà không bị trừng trị.
- Hoàn toàn đúng.
- Sau đó, bạn thân mến a, mắt anh dừng lại ở tờ tạp chí “Street Magazine” nằm cạnh ghế anh đang ngồi. Nó đang mở trang quảng cáo của hãng Bendenr về y phục phụ nữ mặc tối với giá phải chăng thì phải. Một trong các kiểu quần áo đó trưng bày trên người mẫu. Biểu hiện trên nét mặt anh lập tức thay đổi. Trở nên trầm ngâm. Về mặt đó cứ giữ như thế mãi cho đến khi anh quay nhìn lên bức chân dung Nữ Hoàng treo phía trên lò sưởi. Khoảng khắc sau đó nét mặt anh dãn ra với lời giải đáp và anh gật đầu. Anh khẳng định suy nghĩ của mình, và chính lúc đó tôi tỏ sự tán đồng với anh rằng có thể “Kẻ mổ bụng” là một mụ đàn bà.
- Nhưng Holmes...
- Quá đủ rồi, Watson. Sau khi anh từ chức cộng tác viên của tôi, trí phán đoán của anh có giảm đi đấy.
- Nhưng khi nhìn vào quảng cáo y phục, có thể tôi nghĩ chuyện gì chẳng được..
- Không thể tán thành. Suy nghĩ của anh đang ngập đầy thông tin về Kẻ mổ bụng nên tất nhiên các bộ quần áo mặc tối của đàn bà xa vời với tư duy của anh. Vậy nên ý nghĩ nảy sinh trong đầu anh cần phải gắn chặt với suy nghĩ về kẻ tàn bạo. Anh đã khẳng định điều đó khi ngẩng đầu lên nhìn chân dung của Nữ Hoàng.
- Cho phép tôi hỏi, sao việc đó lại có thể làm lộ suy nghĩ của tôi được nhỉ?- Tôi thốt ra, hoàn toàn chịu thua anh ta.
- Đương nhiên Watson ạ, anh không thể nghi ngờ gì người con gái mặc đồ mẫu, cũng như nghi ngờ Nữ Hoàng của chúng ta. Thế nên anh chỉ có thể nhìn họ như nhìn những người đàn bà vào lúc đó.

- Cho là vậy đi - tôi nói. Nhưng chẳng lẽ tôi không thể nghĩ về họ, như những người có thể là nạn nhân được hay sao?

- Nếu thế thì trên mặt anh sẽ xuất hiện sự đau khổ hay thương cảm mà không thể là nét mặt của kẻ săn đuổi khi gặp được dấu vết.

Tôi đành phải thừa nhận thất bại.

- Holmes này, anh lại tự làm khổ mình bằng sự cởi mở rồi.

Sherlock Holmes cau đôi mày rậm.

- Tôi không hiểu anh nói gì.

- Anh thử tưởng tượng xem sẽ gây ấn tượng như thế nào, nếu như từ chối không chịu làm rõ phép suy diễn đáng kinh ngạc của anh.

- Nhưng tôi phục vụ cho cuốn tiểu thuyết lâm li, anh sẽ viết về các việc cởn con tôi làm được với giá nào nhỉ? - Anh bạn tôi nói khô như ngói.

Tôi giơ hai tay lên với dấu hiệu đầu hàng và Holmes, con người ít khi mỉm cười đã cười vang lên hết sức thoải mái cùng với tôi.

- Vì lẽ anh đã khơi ra chuyện về “Kẻ mổ bụng”, - tôi nói - cho phép tôi hỏi anh ít câu: tại sao từ bấy đến nay anh không quan tâm đến chuyện này? Có thể là anh đã có được công lao quan trọng với dân cư London.

Holmes xua bàn tay có các ngón dài và thanh một cách nôn nóng.

- Tôi đang bận. Như anh đã rõ, tôi mới từ lục địa quay về đây không lâu, nơi Thị trưởng của một thành phố yêu cầu tôi giải đáp một vấn đề hết sức đáng tò mò. Biết được kho thông tuệ của anh nên tôi cho là anh sẽ gọi việc này bằng tên “Câu chuyện về vận động viên xe đạp không chân”. Một lúc nào đó tôi sẽ chuyển cho anh tất cả các chi tiết để anh cào bút vào giấy.

- Hân hạnh và may mắn. Nhưng anh đã quay về London, Holmes. Còn quái vật thì đang hoành hành trong thành phố. Tôi cho rằng anh sẽ thấy mình có liên quan...

Holmes nói cáu kỉnh:

- Tôi chẳng liên quan đến vấn đề gì và với ai cả.

- Xin lỗi, mong anh hiểu tôi đúng hơn...

- Rất tiếc, Watson thân mến của tôi ạ, nhưng anh dư sức hiểu về tôi để không có gì phải nghi ngờ rằng tôi dừng dừng với các kiểu như vậy. Chẳng phải tôi thường tìm tòi các vấn đề qua sự suy diễn thông minh hay sao? Chẳng phải tôi luôn luôn bị lôi cuốn vào cuộc đấu với các tội phạm sùng sộ? Chẳng lẽ đó có thể gây nên sự chú ý đặc biệt gì được nhỉ? Chỉ là một tên cuồng khát máu, đêm đêm sục sạo ở các ngõ nhỏ tối tăm và bịt ai đâm người ấy.

- Nó đã đặt cảnh sát London vào ngõ cụt.

- Tôi mạnh dạn nói thẳng là việc đó chỉ ra sự bất lực của Sở Liêm phóng Scotland* hơn là về thủ đoạn khôn khéo tháo vát của Kẻ mổ bụng.

- Nhưng dấu sao...

- Chuyện đó sẽ kết thúc ngay thôi. Tôi cho là một đêm gần tới đây tay Thanh tra Lestrade sẽ vấp vào Kẻ mổ bụng, trong lúc thẳng thừng này đang ra tay giết hại đàn bà và với hồi kèn khải hoàn, hắn sẽ đưa tên sát nhân ra vành móng ngựa.

Sở Liêm phóng Scotland thường xuyên làm bạn tôi sôi tiết vì cách làm việc rù rờ của họ.

Tiếng chuông ở cửa làm dứt đoạn câu chuyện của tôi với Sherlock Holmes. Mấy phút sau chúng tôi nghe thấy tiếng của bà Hudson đang lên theo cầu thang. Khi bà ta bước vào tôi kinh ngạc thấy trên tay bà có bọc giấy với một xô nước. Trên mặt bà quần gia lộ rõ vẻ kinh hoàng không che giấu.

Holmes cười ha ha, đây là lần thứ hai như thế trong buổi sáng nay.

- Đừng sợ bà Hudson. Thứ này tỏ ra hoàn toàn vô hại. Tôi cam đoan là không cần gì tới xô nước dầu.
- Ngài biết rõ hơn, ngài Holmes. Sau lần đã xảy ra tôi không dám làm liều đâu.
- Sự thận trọng của bà thật đáng khen - Holmes nói khi đỡ lấy bao giấy.

Khi bà chủ nhà chịu nhiều khốn khổ đã ra ngoài, bạn tôi giải thích:

- Mới đây thôi bà Hudson mang đến cho tôi một gói quà. Việc xảy ra sau khi tôi vừa thực hiện một công việc hết sức khó chịu, và gói giấy được gửi tới do bàn tay của một kẻ thù hằn có danh thế. Nhưng hấn đánh giá thấp thính giác của tôi. Tôi nghe thấy tiếng tích tắc của bộ máy bấm giờ nổ chậm, nên hỏi xin bà Hudson một xô nước. Vụ rắc rối đó đã làm bà lão kinh hoàng đến nỗi bây giờ vẫn chưa hoàn hồn.
- Thế thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên!
- Nào, xem họ gửi gì đến cho ta ? Hừm, kích thước chuẩn 15x6 ins. Dày bốn ins, bao gói nghiêm chỉnh. Giấy gói bọc bình thường. Dấu của Bưu điện Waitrepon. Tên và họ do bàn tay phụ nữ ghi, người này ít khi cầm bút.
- Hoàn toàn có khả năng, xét theo dạng chữ đích thực là của phụ nữ.
- Có nghĩa là anh tán thành, Watson? Tuyệt lắm! Ta ngó bên trong xem sao hử?
- Hẳn rồi.

Sự xuất hiện của bọc giấy làm Holmes linh hoạt hẳn lên. Chưa nói đến tôi. Đôi mắt sâu màu sáng mang vẻ của đức Cha chủ hôn, lúc này long lanh khi Holmes mở lớp giấy bọc ngoài, lấy ra một bao dẹt và chìa nó cho tôi.

- Anh nói thế nào nhân chuyện này, Watson?
- Đây là bộ đồ mổ của bác sĩ phẫu thuật.
- Còn ai biết rõ hơn anh nữa! -Anh có cho đây là thứ đồ đắt giá không?
- Đúng, vỏ da thượng hạng - vật phẩm tuyệt vời đấy.

Holmes đặt nó lên bàn. Anh ta mở nó ra và cả hai đều im lặng. Đây là bộ đồ mổ theo chuẩn mẫu. Mọi thứ nằm yên vị trong chỗ lõm lõt nhưng màu đỏ sẫm ở phía trong bao da. Có một chỗ lõm bỏ trống.

- Thứ gì bị thiếu Watson?
- Dao mổ lớn.
- Dao để phanh lớp cơ - Holmes gạt gù trong khi lau chiếc kính phóng đại -Bộ đồ mổ này nói gì với chúng ta nhỉ? - Bạn tôi chăm chú xem xét chiếc hộp da và các thứ bên trong của nó - Ta bắt đầu từ điều rõ ràng nhất: bộ dụng cụ này thuộc về một nhà Y đang rơi vào cảnh túng quẫn.

Như lệ thường tôi lầu bàu miễn cưỡng khi biết độ mù của mắt mình:

- Tôi e rằng điều đó là quá rõ với anh mà không với tôi.

Mãi xem xét Holmes trả lời một cách lơ đãng.

- Nếu như anh không rơi vào trạng thái rụt rè, e ngại. Này, Watson, anh sẽ mang đến hiệu cầm đồ thứ gì của anh vào lần sau nhất?
- Tất nhiên sau nhất mới đến các thiết bị y tế của tôi nhưng..
- Chính thế đấy.
- Tại sao anh lại cho là bộ này đã bị gửi ở hiệu cầm đồ?
- Có hai tang chứng. Anh hãy nhìn vào đây qua kính phóng đại xem sao.

Tôi nhìn vào chỗ Holmes chỉ.

- Tôi thấy có một vết trắng.

- Đây là bột để đánh bóng. Chẳng nhà phẫu thuật nào lại đánh bóng dụng cụ mổ của họ bằng thứ bột này. Đó là kiểu đánh bóng ở các nhà ăn, của những ai chỉ để ý đến vỏ ngoài của vật dụng.

- Sau khi có lời giải thích của anh, tôi không thể không tán thành. Tang chứng thứ hai là gì?

- Anh có thấy vết phấn đánh dấu ở cạnh bệ của chiếc hộp không? Nó hầu như đã bị xóa đi nhưng nếu anh xem kỹ thì thấy đó là con số. Các con số như thế này chủ hiệu cầm đồ thường viết bằng phấn vào vật gửi. Rõ ràng là nó thích ứng với con số ghi trong biên lai.

Tôi cảm thấy máu dồn lên mặt. Giờ thì mọi sự đã rõ như ban ngày.

- Có nghĩa là hộp đồ mổ này đã bị đánh cắp! - Tôi thốt ra - Ăn cắp của nhà phẫu thuật và gửi ở tiệm cầm đồ để lấy mấy đồng xu.

Tôi tin là độc giả sẽ tha thứ cho sự phẫn nộ của tôi. Tôi khó mà tin được rằng một tay bác sĩ, ngay cả lúc gặp cảnh quần bách nhất, lại có thể chia tay với dụng cụ thiết yếu với nghề nghiệp của anh ta.

Tuy nhiên Holmes đã không chậm trễ đưa tôi ra khỏi các nhận định sai lầm.

- Tôi lo rằng anh không thấy rõ các ý nghĩa tinh vi của vật chứng này, Watson thân mến ạ - bạn tôi nói với vẻ sinh động. Dân cho vay lãi và cầm đồ là đám hết sức láu cá và tinh ranh. Họ không chỉ đánh giá đồ vật mà cả con người đã mang chúng đến. Đây là đặc tính nghề nghiệp của họ. Nếu chủ tiệm cầm đồ chỉ hơi có nghi vấn đây là của ăn cắp thì hẳn không đem bày ở tủ kính đâu. Thứ này như anh đã thấy, hẳn đã đem bày ở tủ kính rồi đấy.

- Tất nhiên là tôi không thấy được đâu! Làm sao mà anh có thể biết rằng hộp đồ mổ này đã bày ở tủ kính - Tôi thốt lên.

- Anh nhìn cho kỹ vào - Holmes nói - chiếc hộp đã nằm ở chỗ thoáng, nơi có mặt trời rơi vào. Chẳng lẽ vết bạc nắng ở mặt nhưng lót phía dưới chiếc nắp mở ra, không là minh chứng cho điều ấy sao? Hơn thế nữa, mép này bị bạc nắng đến mức cho ta thấy rõ, nó đã nằm ở tủ kính có mặt trời rọi vào khá lâu cơ đấy.

Tôi chỉ còn biết gật đầu. Như mọi khi, lúc Sherlock Holmes đã làm rõ các quan sát đáng gờm của anh ta, thì mọi thứ đều hóa thành giản dị thô sơ cả.

- Tiếc nhỉ, - tôi nói - ta không biết tiệm cầm đồ ấy ở đâu, nếu biết được thì có lẽ sẽ rõ ngay món quà gây tò mò này ở đâu mà ra.

- Có lẽ rồi ta sẽ rõ được thôi, Watson ạ - Holmes nói với tiếng cười ngắt quãng - Hiệu cầm đồ mà ta đang nói nằm ở xa các phố đông dân cư. Nó nhìn về hướng nam và trong một phố hẹp. Việc làm ăn của tay chủ tiệm chả phát đạt cho lắm. Còn có thể lưu ý rằng chủ tiệm là người nước ngoài. Có lẽ anh cũng thấy tất cả các điều đó phải không?

- Tôi chả nhìn thấy gì đại loại như vậy cả - Tôi nói, lại thấy bực bội trong bụng.

- Ngược lại, - Holmes chấp các đầu ngón tay vào nhau và thân ái nhìn tôi - anh thấy rõ các chi tiết đó nhưng anh không đưa ra một kết luận nào mà thôi. Tôi sẽ lần lượt phân tích các kết luận tôi vừa đưa ra. Bộ dụng cụ này sẽ làm cho đám sinh viên trường Y, nhiều vô số của London này vui thích và chớp lấy ngay nếu như tiệm cầm đồ ở vào một phố lớn, có nhiều người qua lại. Từ đó tôi đưa ra kết luận là nó nằm ở xa các phố đông người.

- Nhưng tại sao lại quay mặt về đúng hướng nam và trong một ngõ hẹp?

- Anh hãy lưu ý đến vị trí của hộp bị bạc màu do ánh mặt trời chiếu vào. Đó là một vết đều đặn ở mép trên của phần lót bằng nhung. Thế nên mặt trời chỉ rọi vào nó khi đã đứng bóng, lúc đó ngôi nhà ở phía đối diện không cản được ánh nắng soi vào tủ kính. Có nghĩa là tiệm cầm đồ nằm ở hướng nam của một phố hẹp.

- Còn làm thế nào mà anh xác định được rằng chủ tiệm cầm đồ là người nước ngoài?

- Anh hãy nhìn chữ số 7 ở số khớp với biên lai nhận hàng, viết bằng phấn ở cạnh hộp da này xem. Vạch thẳng đứng với một vạch ngang ngắn. Chỉ người nước ngoài mới viết chữ số 7 theo cách đó.

Tôi lại thấy mình là cậu học trò lớp năm đang bị thầy giáo mắng vì quên mất mấy câu trong bài quốc ca.

- Holmes, Holmes này - tôi nói và lắc đầu - Tôi không bao giờ hết được ngạc nhiên với cậu..

Nhưng hẳn đã không còn nghe tôi nói gì. Sherlock Holmes lại đang gò người xuống chiếc hộp và thọc chiếc cặp nhỏ vào dưới lằn nhưng lót - Lốp lót chịu thua và bật ra.

- A ha! Gì đây nhỉ, có phải định che dấu chuyện gì chăng?

- Che dấu cái gì? Vết bẩn à, hay vết suốt?

- Nó đây- Holmes nói và chỉ ngón tay thon dài vào đó.

- A, đây là biểu huy gia tộc!

- Và phải thừa nhận là tôi không biết về nó. Vậy nên Watson, làm ơn đưa hộ tôi cuốn “Bảng tra gia huy” của Berk.

Trong lúc tôi hăng hái theo lời anh bạn đi lại giá sách, thì bạn tôi tiếp tục xem xét các nét trang trí ở phía trên gia huy, vừa lầm rầm một mình: ” Kỹ thuật dập hình nổi trên mặt da. Phần trên vẫn giữ được hoàn hảo như trước đây..” Holmes vươn thẳng người lên.

- Chiếc chìa khóa dẫn đến đời tư của con người có bộ đồ mỗ này.

- Anh ta rõ ràng là giữ gìn cẩn thận đồ đạc của mình.

Rồi Holmes lại tiếp tục:

- Có thể lắm, nhưng tôi muốn nói rằng..

Sherlock Holmes không kết thúc câu nói. Tôi đưa cho hắn cuốn sổ tra cứu của Berk và thám tử của chúng ta bắt đầu lật nhanh các tờ của nó.

- Thấy rồi!

Xem lướt hình gia huy rồi Holmes gấp sách lại, đặt nó lên bàn và ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm cặp mắt thấy hết mọi chuyện của anh ta vào một điểm.

Tôi không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

- Gia huy của họ nào, Holmes?

- Xin tha lỗi, Watson - Holmes bưng tỉnh - họ Sairx Kennet Oxborn, công tước Sairx. Tên này tôi biết khá rõ, cũng như cả nước Anh đều khá rõ về nó.

- Một dòng họ tiếng tăm.

Holmes gật đầu một cách lơ đãng.

- Lãnh địa của ông ta, nếu tôi không lầm thì ở Devonseer, nằm ven khu đầm lầy, vùng săn bắn chim nước của các nhà thể thao quý tộc. Khu dinh cơ này có vẻ ngoài làm người ta nhớ tới một lâu đài phong kiến cát cứ. Nó đứng ở đó bốn trăm năm nay rồi, mẫu kiến trúc Gothic cổ điển. Tôi biết rất ít về gia sử dòng họ Sairx, nếu như không kể đến một sự thực ai cũng rõ, là tên tuổi này chưa lần nào có liên quan đến thế giới tội phạm.

Holmes, có nghĩa là...-tôi nói- chúng ta lại quay về gốc xuất phát ban đầu.

- Thực tế là thế.

- Còn việc này, tại sao họ gửi cho anh bộ đồ mỗ này?

- Một câu hỏi khó giải đáp.

- Có thể là bức thư giải thích chưa tới nơi chăng?

- Không ngoại trừ rằng anh có thể đã chạm tâm điểm Watson ạ! - Holmes nói- Vì thế tôi gia hạn cho nhân vật đã gửi nó đi chút ít thời gian. Ta sẽ xem, tới..-Holmes dừng một chút và vươn tay lấy cuốn tra cứu, bìa

đã sờn của Bredson, cuốn tra cứu tuyệt vời về các tuyến hành trình của đường sắt Anh quốc- tới ngày mai, mười giờ ba mươi phút sáng. Nếu tới lúc đó tôi và anh không nhận được thư giải thích thì ta đành phải ra ga Paddington và ngồi vào tàu tốc hành đi Devonseer.

- Với mục đích gì, Holmes?

- Hai mục đích. Thứ nhất - Cuộc đi du lịch ngắn đến một miền quê vào mùa này, khi xung quanh mọi vật đổi màu sẽ làm sáng sủa tâm hồn hai ẩn sĩ London.

- Còn thứ hai?

Khuôn mặt khổ hạnh của anh bạn tôi ánh lên nụ cười lạ lùng.

- Lễ công bằng đòi hỏi - bạn Holmes của tôi nói - Để vật sở hữu của Công tước Sairx quay về với chủ cũ, không đúng thể sao? - Bạn tôi nhóm dây cầm cây vĩ cầm.

- Chờ tí đã Holmes.- Tôi kêu lên - Ở đây còn có chuyện gì ẩn giấu mà cậu còn chưa nói cho tớ biết.

- Không, không, Watson thân mến của tôi ạ. - Holmes nói và kéo ngắn quãng cây vĩ trên dây đàn - chỉ là tôi có linh cảm rằng ta sắp phải làm một việc gay go đây.

ENLERI TIẾP TỤC.

Enleri rời mắt khỏi bản ghi chép. Grant Ame lại đưa tay với chai Witsky.

-Cuối cùng thì gan cậu cũng sẽ toi thôi.

-Anh là người bản tính, không là gì khác -Ayme đáp- Nhưng ở giây phút này tôi thấy mình là một phần của lịch sử. Một nghệ sĩ trên vũ trường vĩ đại.

-Nhân vật chuyên nốc rượu mạnh?

-Trên cơ sở đạo đức nào? Tôi đang nói về bản ghi chép. Năm 1888 Sherlock Holmes nhận được bộ đồ mổ một cách bí ẩn. Ông ta động viên năng lực xuất chúng của mình, và lao vào một trong các cuộc phiêu lưu của ông ta. Ba phần tư thế kỉ sau đó, người ta lại mang một phong bì lớn đến cho một thám tử nổi tiếng khác..

-Cậu định đưa đến chuyện gì?- Enleri lại cầu nhàu, rõ ràng đang phân tâm giữa bản ghi chép của bác sĩ Watson và chiếc máy chữ không ai đụng đến.

-Việc duy nhất mà ta phải làm để hoàn thiện cho việc tương đồng của lịch sử là hãy hướng một tài năng hiện đại vào một cuộc phiêu lưu hiện đại. Hãy hành động đi Enleri thân mến của tôi ạ. Còn tôi sẽ đóng vai trò của bác sĩ Watson.

Enleri cau mày.

-Tất nhiên là anh có thể nghi ngờ tính hữu ích ở tôi, nhưng cần phải nói rằng tôi luôn luôn sát sao theo dõi từng bước đi của anh, nhà thám tử vĩ đại ạ.

Cuối cùng thì Enleri phải thôi ngó chiếc máy chữ. Anh ta khó chịu nhìn vị khách của mình.

-Chà, ra là thế? Anh thông minh đấy nhỉ! Thôi được, ta sẽ kiểm tra xem sao. Mở ngoặc kép: " Vào mùa xuân năm 1894 khắp London hết sức lo lắng, còn giới thượng lưu thậm chí thấy kinh hoàng vì một vụ giết người..

-Của Ronand Ader“, đóng ngoặc kép- Ayme nhanh nhẹn chớp theo- đó là trích ở chuyện "Ngôi nhà bỏ hoang" trong tập "Cuộc trở về của Sherlock Holmes".

-Mở ngoặc kép: "Trong tay của cô ta loáng lên ánh thép của khẩu súng lục nhỏ bé. Một phát súng, phát thứ hai, thứ ba...

-Nòng súng ở cách ngực Minverton nửa mét“, đóng ngoặc. Trích truyện "Kết thúc của Charle Ogastan Minverton"

-Hoan hô “Watson”! Mở ngoặc: “Đó là những con người bị đè nén nhưng không chịu để dẫm đạp, tụt xuống đáy sâu của xã hội nhưng không ti tiện..”

-Đóng ngoặc- Tay lêu lổng của giới thượng lưu ngáp- bỏ ý định bắt chộp tôi theo kiểu trẻ ranh của anh đi thôi. Anh trích dẫn của anh trong tiểu thuyết “Đấu thủ phía đối diện”

Enleri cười nhếch mép. Hóa ra tay chơi này không chỉ lưu tâm đến mẽ ngoài và rượu Whisky đắt giá.

-Điểm nghiêng về phần cậu. Nhưng tôi cam đoan rằng có thể chộp được cậu đấy.

-Cả tôi cũng tin là thế nếu như kéo dài trò này lâu hơn, nhưng cũng chẳng để làm gì. Bắt tay vào việc đi ngài Kuin Enleri. Ngài đã đọc xong chương đầu của bản ghi chép rồi phải không? Nếu như anh không có khả năng biện giải theo phép suy diễn của nhà Kuin, thì tôi sẽ không bao giờ cầm đọc bất cứ một cuốn sách nào của anh ở chỗ mấy tay tôi quen biết.

-Điều duy nhất mà tôi có thể nói ra lúc này, là bản ghi chép vẽ như của bác sĩ Watson này có vẻ nghiêm chỉnh đỉnh đặc, nhưng không luận rõ được thời gian.

-Còn xa mới bằng được Sherlock Holmes anh bạn ạ. Câu hỏi bao hàm ở ý, đây có quả thực là mẫu tự của Watson không? Bản ghi chép này có là của thực không? Nào Kuin, hãy động viên khả năng của anh đi.

-Cuối cùng thì cậu hãy im mồm đi thôi. Enleri nói và dành tiếp tục đọc vậy.

3. Lâu Đài Bên Đàm Lầy

Trong giai đoạn sau chót của cuộc đời mình, anh bạn Sherlock Holmes của tôi, như đã ghi trong một cuốn khác, tách rời khỏi cuộc sống sôi động của London và mãi mê với việc - các bạn thử nghĩ mà xem- nuôi ong Saut Danuas. Bằng cách thức như thế, nhà thám tử nổi tiếng đã kết thúc con đường danh vọng không một chút tiếc thương, hiến dâng cho công việc nhà quê ấy tất cả ham thích và chí hướng, cũng hết như lúc Holmes dõi theo chừng ấy tên tội phạm tinh ranh quỷ quyệt.

Nhưng vào lúc mà Kẽ mỗ bụng hoành hành trên các phố xá và ngõ nhỏ tăm tối của London, Sherlock Holmes đang là một công dân kiên nghị. Tất cả năng lực của bạn tôi căng thẳng dõi theo các buổi hoàng hôn và bình minh mù mịt của Thủ đô Sương mù. Một tiếng thét ghê sợ từ một hẻm nhỏ nào đó ở khu Shoho cũng làm cánh mũi của anh phập phồng, chỉ khi mùa xuân đã đánh thức cảnh chết lặng của các miền quê mới có thể đưa Holmes trở về trạng thái mơ ngủ êm đềm.

Thế nên tôi vừa kinh ngạc vừa hài lòng, dõi theo việc Holmes thích thú ngắm nhìn phong cảnh thấp thoáng qua cửa sổ, của chuyến tàu nhanh đang vùn vụt tiến về Devonseer vào sáng hôm ấy. Bạn tôi đang chú ý nhìn qua cửa sổ bỗng thỉnh thoảng nhìn vào đôi vai gầy gò.

-Chà, Watson, không khí tươi mát của ngày cận đông làm người ta sáng khoái thật.

Vào thời khắc đó tôi không thể chia sẻ cảm giác ấy với Holmes, vì không khí trong toa tàu sặc mùi khói xì-gà, mà một ông già Scotland da ngăm đen đi cùng chúng tôi đang ngậm trên môi. Holmes có vẻ không để ý thấy mùi khó chịu này. Ngoài cửa sổ đang bừng lên từng đám lá mùa thu vàng óng.

-Ôi Watson! Nước Anh này là miền Edem*, gần như thiên đường thứ hai của chúng ta!

Tôi nhận ra câu trích dẫn trong “Risa II” của William Shakespeare, và càng kinh ngạc lên gấp đôi. Tất nhiên tôi đã rõ tính đa cảm của bạn mình nhưng ít khi Holmes để cho nó lọt khỏi lớp vỏ bọc thép ra ngoài. Nhưng dẫu sao niềm tự hào với quê hương, quả thật là bẩm sinh với mỗi người dân Britain, đó là tính cách của họ và Holmes của tôi cũng không bị loại trừ.

Cuộc du hành của chúng tôi càng gần đến đích thì vẻ yêu đời của Holmes càng chuyển dần sang vẻ trầm ngâm. Chúng tôi băng qua miền đầm lầy, dọc theo các bãi bùn vô tận và các gò mồi, hết như các đám gỗ mục làm bẩn diện mạo nước Anh. Vẻ như thiên nhiên cũng quyết định tạo ra phong nền tương ứng, nên mặt trời nấp vào sau các đám mây đặc và chúng tôi như bị chìm vào màn âm u của hoàng hôn vĩnh cửu.

Lát sau hai chúng tôi bước xuống sân của một nhà ga nhỏ giữa miền quê, Holmes thọc tay vào túi áo. Đôi mắt cha đạo của bạn tôi chói sáng, như thường xảy ra lúc anh đang bị nhiều sự việc liên tiếp lôi cuốn.

-Anh có nhớ công việc của nhà Baskerville không, Watson. Và bọn đồn mạt làm khốn khổ cuộc sống của dòng họ đó?

-Lại còn không.

-Ta đang ở không xa miền đất của họ. Nhưng tất nhiên là đang tiến theo hướng ngược lại đây.

-Càng tốt. Con chó ấy là sản phẩm của địa ngục. Nó vẫn cứ ama ảnh tôi trong giấc mơ.

Tôi đang bị cơn tò mò lôi cuốn. Thường thì khi Sherlock Holmes bước vào cuộc điều tra, bao giờ anh cũng xem xét kĩ lưỡng địa hạt xung quanh, nhận xét chớp nhoáng đến từng cảnh con bị gãy và chẳng hề để ý đến phong cảnh. Trong các giờ phút đó thì nhắc đến hồi ức thật không đúng chỗ. Lúc này các cử động của Holmes rất không bình thường, anh bắn khoăn như thể lấy làm tiếc là đã để cơn xúc động nhất thời lôi cuốn vào cuộc du lịch vô bổ này.

-Watson, -anh nói- ta thuê một cỗ xe ngựa và nhanh nhanh kết thúc với công chuyện này đi.

Lũ ngựa mà tôi và Holmes nhận được, không còn gì phải nghi ngờ, vốn cùng giống với bầy ngựa hoang đã vẫn thường băng qua đồng lầy, nhưng cũng đủ ngoan ngoãn và chúng chạy rất hăng theo con đường từ làng tới lãnh địa của Sairx.

Lát sau thấy hiện các ngọn tháp của dòng họ Sairx, càng làm cho khung cảnh xung quanh thêm vẻ sâu tư.

-Khu vực sẵn ở đằng kia, xa hơn tí nữa- Holmes lưu ý- Đất đai của công tước rất nhiều hình vẽ.

Anh đưa mắt lướt qua các cảnh vật đang hiện ra rồi thêm:

-Tôi hoài nghi lắm Watson ạ, ở cái hẻm đá độc địa này khó mà có cặp má hồng nào đón tiếp hai ta đâu.

-Tại sao anh nghĩ vậy?

-Con người có cuộc đời vui vẻ dài lâu, thường phản ánh màu sắc của mình ra môi trường xung quanh. Anh hãy nhớ lại miền gò của dòng họ Baskerville : ở đó không hề có bộ mặt giàu sức sống nào.

Tôi không lên tiếng phản đối. Sự chú ý của tôi đang bị gắn chặt vào các mảng kiến trúc khổng lồ ảm đạm của lâu đài. Ngày xưa nó đã từng có hào nước bao quanh với những chiếc cầu cất. Tuy nhiên thế hệ bây giờ tin vào sự bảo vệ của cảnh sát địa hạt, hào nước đã bị lấp đầy và những chiếc cầu cất đã ngừng cọt kết hàng thế kỉ nay.

Người lao công đưa chúng tôi vào căn nhà khách vòm đá lạnh lẽo. Sau khi hỏi tên tôi và Holmes anh ta đã như người lái đò Haron * lặng lẽ chở thuyền vào địa ngục. Lát sau thì tôi hoàn toàn tin vào lời tiên đoán của Holmes. Tôi chưa từng gặp người nào lạnh lùng và kênh kiệu bằng công tước Sairx, chủ nhân nơi này.

Ông ta vóc người không lớn và có dáng vẻ một người ho lao. Nhưng đó chỉ là tôi cảm thấy thôi. Đứng gần và nhìn kĩ, thì hóa ra ông ta hoàn toàn khỏe mạnh và thấy được sức mạnh gân guốc bên trong vẻ ngoài mảnh khảnh.

Công tước không mời chúng tôi ngồi. Ông ta nói ngắn quăng:

-Các anh may mà gặp được tôi ở đây. Chỉ một giờ nữa là tôi đi London. Các anh đến với lí do gì vậy?

Giọng nói của Holmes không lộ phản ứng với phong thái không hay của nhà quý tộc.

-Chúng tôi sẽ cố gắng để không lạm dụng thời gian quá mức yêu cầu của công việc, thưa đại nhân. Chúng tôi tới đây chỉ để hoàn lại cho ngài vật này.

Holmes chìa chiếc hộp da với bộ đồ mổ mà chúng tôi đã bọc vào trong lần giấy gói với vết xi gấn ở dây buộc.

-Cái gì thế này?- Công tước hỏi, ông ta không động tay.

-Tôi nghĩ, thưa đại nhân-Holmes đáp lời- tốt hơn là tự tay ngài mở gói và xem nó.

Cau mặt lại công tước Sairx mở bao giấy bọc.

-Các anh lấy thứ này ở đâu?

-Rất tiếc là chúng tôi đầu tiên phải xin đại nhân thấy rõ, đây là vật sở hữu của chính ngài.

-Trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy vật này. Tại sao các anh nghĩ đến việc đem nó lại cho tôi?

Công tước mở nắp hộp và nhìn vào các dụng cụ mổ, vẻ như đích thực ông ta đang ngạc nhiên.

-Nếu đại nhân lật lớp lót lên, thì ngài sẽ thấy dưới nó nguyên nhân của việc chúng tôi đang làm.

Công tước làm theo lời khuyên của Holmes, vẫn giữ vẻ khó chịu như cũ. Tôi chăm chú dõi theo việc ông ta xem xét chiếc gia huy in nổi và đến lượt tôi kinh ngạc: Vẻ mặt của công tước thay đổi. Bóng của nụ cười động vào đôi môi mỏng, cặp mắt sinh động lên và ông ta nhìn bộ đồ mổ với vẻ hài lòng rõ rệt, chút nữa thì có thể gọi là hân hoan- tôi không thể nào miêu tả cái nhìn của nhà quý tộc theo từ ngữ khác được nữa- Sau đó nét biểu hiện này cũng biến đi nhanh chóng như vậy.

Tôi liếc sang Holmes để tìm câu giải thích, vì biết rằng anh không thể nào không nhận thấy phản ứng của nhà quý tộc. Nhưng đôi mắt thấy hết mọi chuyện của bạn tôi lúc này đang lim dim, nét mặt không động đậy gì như chiếc mặt nạ sáp.

-Tôi tin tưởng rằng ngài đã nhận được câu giải đáp cho lời hỏi của ngài, thưa đại nhân- Holmes nói.

-Tất nhiên- Công tước nói với giọng khinh thị như thể công việc này ông ta đã gạt bỏ ra một bên, không còn chút gì thú vị- Hộp da này không phải của tôi.

-Vậy thì đại nhân có lẽ sẽ chỉ cho chúng tôi người chủ của nó chứ ạ?

-Tôi cho rằng đó là con trai tôi. Hộp này, không còn nghi ngờ gì, thuộc về thằng Michel.

-Nó được lấy ra từ một hiệu cầm đồ ở London.

Công tước mím môi thành một nụ cười diều cợt, ngạo mạn:

-Không nghi ngờ cả điều đó.

-Vậy thì nếu như đại nhân cho chúng tôi biết địa chỉ của con trai ngài..

-Thằng con trai mà tôi nói tới, ngài Holmes ạ, đã chết. Đây là con út của tôi.

Holmes nói mềm mỏng:

-Tôi chân thành tiếc thương, thưa đại nhân. Anh ấy chết vì bệnh ạ?

-Vì một cơn bệnh rất nặng. Nó đã chết sáu tháng trước đây.

Sự nhấn mạnh khi nhà quý tộc nói đến từ “chết” làm tôi thấy lạ lùng.

-Con trai của đại nhân trước là bác sĩ?- Tôi hỏi.

-Nó học ở khoa Y, nhưng đã gặp nhiều chuyện không thành đạt ở mọi lĩnh vực khác. Vì thế mà nó đã chết.

Lại là sự nhấn giọng lạ lùng ấy. Tôi nhìn sang Holmes, nhưng về anh ta như đang quan tâm nhiều hơn tới các thứ trang hoàng sang trọng, của căn nhà có trần vòm. Mặt Holmes chuyển từ vật nọ sang vật kia, còn đôi tay gân guốc thì bện lấy nhau ở sau lưng.

Công tước Sairx đưa chiếc hộp cho Holmes:

-Vì lẽ đây không phải là vật của tôi, thưa ngài, tôi trả nó lại cho ngài. Giờ xin các ngài tha lỗi, tôi cần phải sửa soạn lên đường.

Tôi hoàn toàn kinh ngạc với hành vi của Holmes. Sự đối xử bất nhã của Công tước đối với chúng tôi không gây nên ở anh ta một sự công phẫn nào, mặc dù xưa nay Sherlock Holmes không cho phép ai dẫm đạp lên mình. Bạn tôi cung kính cúi người nói:

-Chúng tôi không dám giữ đại nhân lại lâu hơn nữa, thưa đại nhân.

Xử sự của Công tước vẫn thô bạo như lúc trước. Ông ta không nghĩ đến cả chuyện giắt dây chuông để gọi gia nhân, và chúng tôi đành phải tự mình tìm lối ra.

Hóa ra chúng tôi cũng còn gặp may. Khi hai người đi ngang qua gian phòng ngoài vĩ đại để tới cửa ra ngoài tòa nhà, thì ở cửa bên có hai người bước vào- Một người đàn ông và một đứa bé.

Khác với Công tước là vẻ mặt của cả hai người này không có gì thù địch.

Đứa trẻ là một bé gái khoảng chín mười tuổi, bé nhìn chúng tôi và nụ cười vui mừng làm rạng rỡ khuôn mặt nhợt nhạt của bé. Người đàn ông, cũng như Công tước, có dáng thanh mảnh. Cái nhìn nhanh nhẹn của đôi mắt to lấp lánh nhìn chúng tôi với vẻ dò hỏi, nhưng không có ý gì hơn sự tò mò. Sự giống nhau thoáng thoáng với công tước Sairx cho phép đưa ra được một nhận xét: đây là người con khác của ông ta.

Sự xuất hiện của cặp này không tỏ ra cho tôi có điều gì khác thường, nhưng rõ là làm cho anh bạn Holmes của tôi bối rối. Anh đột ngột dừng lại và chiếc hộp với cùng với các dụng cụ mổ mang trên tay rơi xuống. Các dụng cụ bằng thép kêu vang trên nền đá và tiếng vọng vang đi khắp lâu đài to lớn.

-Sao tôi lại vụng về thế nhỉ- Holmes thốt ra rồi với dáng còn vụng về lỏng lẻo hơn, chặn mất đường của tôi khi tôi định cúi xuống nhặt chúng.

Người đàn ông xô đến với nụ cười và quỳ đầu gối xuống khi nói:

-Xin ngài cho phép, thưa ngài!

Cô bé cũng vội vàng chạy đến như thế.

-Con sẽ giúp bố, bố ạ.

Người đàn ông cười càng rộng mở hơn.

-Tất nhiên, con gái yêu. Bố con mình cùng giúp cho ngài đây. Con có thể đưa các dụng cụ cho bố, nhưng thận trọng con nhé, khéo không đứt tay đấy.

Hai chúng tôi im lặng dõi theo cô bé đưa hết dụng cụ này đến dụng cụ khác cho bố. Lòng mến yêu của người bố đối với con gái hết sức cảm động, ông ta bắt đầu dĩ rồi mắt khỏi con khi đặt nhanh các dụng cụ lấp lánh, vào ô thích hợp của chúng. Làm xong việc đó người đàn ông đứng lên, nhưng cô bé vẫn tiếp tục xem tìm trên nền đá.

-Còn cái cuối cùng biến đâu rồi bố ơi?

-Có lẽ thiếu nó, con gái ạ. Bố không cho là nó lẫn đi xa đâu.

Ông ta nhìn dò hỏi vào Sherlock Holmes, bạn tôi lúc này đã thoát ra khỏi vẻ trầm ngâm kì lạ.

-Ngài nói đúng, thưa ngài, nó bị thiếu. Cảm ơn ngài và xin ngài tha lỗi cho sự vụng về của tôi.

-Chuyện vặt. Tôi hi vọng là các dụng cụ không bị hư hỏng gì- Ông ta đưa chiếc hộp cho Holmes, bạn tôi đón lấy với nụ cười.

-Có phải là tôi đang được vinh dự trò chuyện với Công tước Risa Sairx?

-Vâng- người đàn ông tóc đen niêm nở đáp lời- Còn đây là con gái tôi, cháu Deborah.

-Xin cho phép được giới thiệu bạn đồng nghiệp của tôi, bác sĩ Watson. Tôi là Sherlock Holmes.

Tên của nhà thám tử vĩ đại rõ ràng đã gây ấn tượng đến công tước Risa Sairx. Đôi mắt ông ta mở to trong nỗi ngạc nhiên.

-Bác sĩ Watson- ông ta lấp bắp khi chào tôi, nhưng tiếp tục nhìn sang Sherlock Holmes- Và ngài.. hết sức hân hạnh, thưa ngài. Tôi đã đọc về các chiến công của ngài.

-Ngài hết sức tốt bụng, thưa Công tước- Holmes đáp lời.

Đôi mắt của bé Deborah lấp lánh- cô cúi chào trọng vọng và nói:

-Với Deborah cũng là vinh dự hết sức to lớn, thưa hai ngài.

Cô bé nói bằng giọng cảm động hiếm thấy. Công tước Risa nhìn con gái với vẻ tự hào, nhưng dấu sao tôi cũng cảm thấy trong dáng vẻ của ông ta có nỗi buồn gì đó.

-Deborah- ông nghiêm nghị khi nói- Con cần ghi nhớ cuộc làm quen với hai ngài nổi tiếng đây, như một sự kiện trọng đại trong đời, con ạ.

-Tất nhiên là thế, bố ạ- cô bé đáp hồn nhiên và ngoan ngoãn.

Tôi hoàn toàn tin rằng cô bé chưa nghe đến tên một ai trong hai chúng tôi.

Holmes kết thúc nghi lễ qua lại thân ái sau khi nói:

-Chúng tôi đến đây, thưa đại nhân, là để hoàn chiếc hộp có gia huy dòng họ Sairx cho công tước Sairx, chiếc hộp mà tôi coi là thuộc quyền sở hữu của ngài ấy.

-Và các ngài phát hiện ra là mình đã lầm?

-Chính thế, công tước cho rằng có thể là của người em đã chết của ngài- Michel Sairx.

-Đã chết?- Tiếng thốt lên của người đàn ông gần như một phản ứng uể oải hơn là một câu hỏi.

-Cha ngài cho chúng tôi hiểu là thế.

Nét mặt của Công tước Risa Sairx thể hiện sự buồn bã chán nản.

-Là thế và cũng không là thế. Cha tôi, thưa ngài Holmes, là một người nghiêm ngặt, không biết tha thứ như các ngài đã nhận thấy, tôi không hồ nghi gì điều này. Đối với cha tôi thì thanh danh dòng họ Sairx là trước hết, ông cụ không muốn nó bị dấy một vết nhơ nào. Sáu tháng trước đây khi cha tôi từ bỏ em trai út của tôi, thì người coi là nó đã chết- Công tước Risa im lặng một lát, sau đó ông thở dài- Tôi sợ rằng đối với cha tôi Michel đã chết, thậm chí cả khi nó còn đang sống.

-Còn ngài có rõ em trai của ngài sống hay chết không?- Holmes hỏi.

Công tước Risa cau mày và trở nên giống cha một cách kinh khủng. Khi ông ta lên tiếng nói, tôi có cảm giác là ông ta tránh né.

-Tôi xin nói thế này, thưa ngài- Tôi không có đủ cơ sở thực tế để chứng tỏ rằng nó đã chết.

-Tôi hiểu-Holmes đáp lời. Sau đó bạn tôi nhìn sang cô bé con Deborah và mỉm cười. Cô bé bước lên chia bàn tay bé nhỏ cho Holmes và nói:

-Tôi rất thích ngài, thưa ngài- Deborah nói hết sức nghiêm nghị.

Holmes của tôi rõ ràng là bối rối vì cử chỉ và lời thú nhận hồn nhiên cảm động. Anh giữ tay cô bé và nói:

-Tôi cho rằng cha của ngài, thưa Công tước, là người kiên định. Nhưng dẫu sao từ bỏ một người con trai... một quyết định như vậy thật không dễ dàng. Hành vi của em trai ngài có lẽ quả thực là nghiêm trọng.

-Michel cưới vợ không theo ý cha tôi- Công tước Risa nhún vai- Tôi không quen luận chuyện gia đình với người ngoài, thưa ngài Holmes, nhưng... Ông ta vượt mái đầu lấp lánh của con gái -Deborah, con gái tôi là khí áp kế chỉ dẫn tình cảm của tôi khi đánh giá mọi người.

Tôi nghĩ rằng Công tước sẽ hỏi tại sao Holmes lưu tâm đến số phận của Michel nhưng ông ta không hỏi điều đó.

Hình như Holmes cũng đã chờ đợi câu hỏi đó, nhưng vì ông ta không làm thế nên bạn tôi đưa hộp đồ mỗ cho công tước.

-Có lẽ ngài muốn được giữ hộp này ở chỗ mình, thưa đại nhân?

Công tước Risa cầm hộp đồ mỗ và im lặng nghiêng mình.

-Còn bây giờ.. tôi e rằng tàu hỏa sẽ không đợi ai.. Chúng tôi đến lúc phải ra ga- Holmes nhìn từ độ cao của anh xuống cô bé- Tạm biệt Deborah nhé. Cuộc làm quen của bố con cháu đối với chú và bác sĩ Watson, là một trong những sự kiện mà các chú thấy thú vị nhất trong cuộc đời dài lâu của mình đây, Deborah ạ.

-Cháu mong rằng các ngài còn đến đây nữa, thưa hai ngài- cô bé đáp- khi bố cháu đi vắng ở đây buồn lắm.

Trong khi hai chúng tôi quay về làng trả xe ngựa, Holmes hầu như im lặng. Anh đáp lời nhát gừng với các câu nhận xét của tôi, và chỉ bắt đầu nói chuyện khi đã lên tàu về London. Khuôn mặt xương xương của Holmes mang dáng trầm tư suy ngẫm hết sức quen thuộc với tôi.

-Một con người thú vị đấy, Watson ạ.

-Có thể là thế- tôi đáp một cách bực bội- nhưng đáng ghét quá mức. Chính những người như ông ta- lạy Chúa, may là họ không nhiều- đã làm vấy bẩn thanh danh của giới quý tộc nước Anh.

Sự công phần của tôi làm Sherlock Holmes vui vẻ.

-Tôi muốn nói về người con, không phải ông bố.

-Con? Tất nhiên tôi hết sức cảm động vì tình yêu của công tước Risa Sairx với con gái..

-Nhưng anh cũng thấy là ông ta hết sức thành thực.

-Chính tôi cũng có ấn tượng như vậy, mặc dù không hiểu, do đâu mà anh biết tôi có ấn tượng như thế về Công tước Risa.

-Nét mặt anh như tấm gương ấy, Watson thân mến của tôi ạ- Holmes nói.

-Chính ông ta cũng thừa nhận đã nói quá nhiều về gia đình mình.

-Có thật vậy chăng? Đầu tiên hãy cho rằng ông ta là người ngốc nghếch. Trong trường hợp đó, thì công tước Risa chỉ đơn giản là một người cha yêu quý con gái và có chiếc lưới quá dài.

-Thế nếu ta cho rằng ông ta hoàn toàn không ngốc chút nào?

-Trường hợp này thì ông ta đã tạo ra được đáng vẻ, mà ông ta muốn để tôi tin. Ông ta biết rõ tên tôi và danh tiếng, cũng như biết rõ về anh Watson ạ. Tôi hết sức nghi ngờ về chuyện ông ta coi chúng ta là kẻ tốt bụng, chuyên ăn cơm nhà vác ngà voi, đã thực hiện một chuyến đi xa xôi như vậy, chỉ cốt để hoàn lại cho người sở hữu một chiếc hộp cũ với mấy thứ dụng cụ mớ xẻ.

-Thế tại sao ông ta lại phải ngoáy lưới nhiều như thế?

-Ông ta không kể cho chúng ta một điều gì, mà không có nó ta không thể biết, hoặc không thể tìm được ở bất kì kho lưu trữ của một tờ báo London nào, bạn thân mến ạ.

-Ông ta không muốn nói về chuyện gì?

-Chuyện đứa em của mình sống hay đã chết và ông ta có điểm tiếp xúc với tay ấy hay không.

-Từ những điều ông ta nói ra, tôi kết luận là ông ta không biết chuyện đó

-Cũng có thể, Watson, đúng là ông ta muốn để tôi và anh đi tới kết luận đó- trước khi tôi kịp đáp lời Holmes đã tiếp tục- Vấn đề là trước khi tới gặp Sarx tôi đã tìm hiểu được đôi điều.

Kennet Sarx Oxborn, công tước tập ấm theo trực hệ, có hai con trai. Con trai út Michel tất nhiên không được tập ấm một tước vị quý tộc nào. Tôi không rõ có phải điều đó gây cho anh ta sự ghen tị hay không, nhưng tay này xử sự hết như danh hiệu mà cánh báo chí đặt cho: kẻ phóng đảng. Anh nói về sự khắt nghiệt hiếm thấy của ông bố hấn, Watson. Ngược lại công tước Sairx Oxborn đã hết sức khoan dung với con trai út. Chỉ mãi khi tay này đã cưới một người đàn bà hành cái nghề cổ xưa nhất, nói cách khác là làm đi, thì sự kiên nhẫn của ông bố mới đến giới hạn cuối cùng.

-Tôi bắt đầu hiểu.- Tôi làu bàu- Bị thúc đẩy bởi sự tức tối hay lòng ghen tị, tay con trai đã quyết định làm bẩn danh hiệu mà hấn không được quyền tập ấm.

-Có thể như vậy- Holmes nói- nói chung thì ông bố công tước khó chọn được cách giải quyết nào khác.

-Tôi không biết chuyện đó- tôi nói với vẻ chấp nhận.

-Hoàn toàn tự nhiên, Watson thân mến ạ, khi anh đứng ở phía người bị xúc phạm. Nhưng khôn ngoan hơn thì đầu tiên nên biện giải xem ai quả thực là người bị xúc phạm. Về công tước Sairx tôi tán thành việc ông ta là một người khó chịu khi giao tiếp, nhưng ông ta đang phải mang nặng cây thập tự của mình.

-Có nghĩa là sự đánh giá công tước Risa của tôi cũng sai lầm- tôi nói gần như chán nản.

-Tôi không rõ, Watson. Chúng ta có quá ít sự kiện. Tuy vậy ông ta đã để xảy ra hai sơ suất.

-Tôi không nhận thấy điều đó.

-Chính ông ta cũng thế.

Các suy nghĩ của tôi liền tập trung hết vào vấn đề lớn này.

-Holmes này- tôi nói- tất cả các chuyện này đều lạ lùng và khó hiểu. Cần phải cho rằng chuyến đi của chúng ta không phải chỉ do lời kêu gọi, của một nguyện vọng đơn giản là giả của thất lạc cho chủ của nó, có đúng không?

Holmes nhìn qua cửa sổ toa tàu:

-Bộ đồ mỗ đã được chuyển đến nhà cho chúng ta. Tôi hồ nghi việc họ nhận nhầm chúng ta là Văn phòng nhận đồ thất lạc.

-Nhưng ai gửi nó đến?

-Một người nào đó, người đó muốn bộ đồ mỗ về tay tôi và anh.

-Vậy thì chỉ có cách suy đoán thôi.

-Tất nhiên rồi, Watson. Tôi không dám liều khẳng định là đã đánh hơi thấy ở đây một trò chơi tinh quái. Nhưng mùi của nó khá nồng đậy. Không ngoại trừ việc nguyện vọng của anh có thể được thực hiện.

-Nguyện vọng gì nhỉ?

-Hình như mới đây anh có đề nghị tôi tổ sự giúp đỡ với Sở Liêm phóng Scotland trong vụ “Jack mỗ bụng”

-Holmes!

-Tất nhiên chả có chứng cứ nào chỉ sự liên quan giữa Kẻ mỗ bụng và bộ đồ mỗ. Nhưng có việc con dao mỗ lớn bị thiếu.

-Chính tôi cũng đã nghĩ thế. Lạ chúa, vì rằng có thể ngay đêm nay thôi, nó sẽ chọc vào thân thể một phụ nữ bất hạnh nào đó.

-Đó là một trong những khả năng, Watson. Con dao mỗ có thể là ý ám chỉ về tên dâm cuồng tội phạm.

-Tại sao người gửi hộp đó không giải thích một điều gì cả?

Nguyên nhân có vô thiên lủng. Nhưng tôi cho nổi kinh sợ là một trong những nguyên nhân đó. Tôi cho rằng với thời gian rồi ta sẽ biết được sự thật.

Holmes lại chìm vào suy nghĩ- trạng thái mà tôi đã quá rõ. Tôi biết là bây giờ hỏi thêm sẽ chẳng ích lợi gì. Ngả người ra lưng ghế tôi cau có nhìn qua cửa sổ, còn con tàu thì đang vùn vụt đưa chúng tôi tiến về ga Paddinton.

ENLERI CHỐNG CỰ

Enleri ngược mắt, rời bản ghi chép. Grant Ame cạn nốt cốc rượu, vội hỏi với vẻ nôn nóng:

-Thế nào?

Enleri đứng lên, lại chỗ tủ sách. Vừa cau trán, nhà thám tử vừa tìm gì đó trong cuốn sách vừa lấy ra. Grant chờ đợi. Enleri đặt cuốn sách vào chỗ cũ rồi lại ngồi xuống.

-Của hãng Christians .

Grant nhìn anh ta, không hiểu tí gì.

-Theo bản tra cứu thì hãng Christians là nơi sản xuất ra loại giấy có uy tín vào thời đó. Trên giấy của quyển vở có dấu chìm của hãng này.

-Có nghĩa là không còn hồ nghi gì!

-Vấn đề không ở chuyện đó. Có kẻ nào đó định bắt tôi dính líu vào bản ghi chép này nhưng tôi không làm đầu. Nếu đây là bản thực thì tôi không cho phép mình công bố. Còn nếu đây là trò bịp..

Enleri bối rối gãi gãi sống mũi.

-Anh tin chắc rằng họ đã đặt vào ô tô của mình trong chuyến đi ấy à?

-Không còn ở chỗ nào khác được nữa.

-Chữ đề là của một phụ nữ. Thế ở đây có mấy người đàn bà?

Grant đếm trên đầu ngón tay.

-Bốn.

-Trong đám đó có con một sách nào không? Một cô nàng hay sưu tập? Nhân viên thư viện? Hoặc một bà lão mang tất xanh, người sắc mùi lá nguyệt quế và xạ hương?

-Cầu Chúa phù hộ cho anh! Bốn con bé kháu khỉnh đáng yêu nhất, nàng nào cũng cố tỏ sự hấp dẫn ra xung quanh. Trong cuộc săn đuổi đàn ông.

-Tất nhiên là thế thôi- Grant tiếp tục-Nói danh dự Enleri ạ, tôi không nghĩ rằng trong đó có lấy một ả phân biệt nổi Sherlock Holmes với Homer* đâu. Nhưng với thiên bẩm của mình, anh có thể tìm thấy cô ả thủ phạm trong một buổi tối thôi mà.

-Nghe này Grant, giá lúc khác thì tôi cũng tiếp nhận trò này đây. Nhưng tôi đã nói với anh : Tôi có một tập hồ sơ đến hạn phải giải quyết rồi. Không còn phút nào rồi rỗi.

-Có nghĩa là anh đặt dấu chấm hết tại đó. Quý quá thật? Có thể nghĩ rằng anh là tên làm thuê công nhật được chăng! Hừ, mình giao cho hán tợn tay một câu chuyện bí ẩn kinh người...

-Còn tôi thì trả lại nó cho anh- Enleri nói và quăng cuốn vở lên gối Grant Ame- Tôi giả nó cho anh- và có một đề nghị này : anh đặt chiếc cốc vại ấy xuống và chạy ngay đi tìm một ả vui chuyện của mình.

-Có nghĩa là bản ghi chép không hấp dẫn với anh?

-Hấp dẫn. Tôi nói thế- Enleri ngập ngừng cầm lấy cuốn vở.

-Tôi biết tổng anh rồi!- Grant nhồm lên- mà tại sao tôi lại không để cuốn sổ lại chỗ anh? Cuối cùng thì nó đề gửi cho anh kia mà. Còn tôi thì đôi lúc có thể ghé mắt dòm vào đây.

-Tốt nhất là thừa thừa thôi.

-Cũng khá nhã nhặn đấy..Thôi được, tôi sẽ cố gắng quấy rầy anh ít thôi.

-Càng ít càng tốt. Còn bây giờ đã đến lúc anh nhả neo chưa? Tôi nói nghiêm túc đấy.

-Tai họa luôn ở chỗ rằng anh là một nhân vật ngán ngẩm lắm. Một cục buồn nguyên thủy- Grant hướng ra cửa- Nhân tiện nhắc anh hãy đặt thêm Whisky đi. Dự trữ của anh cạn rồi.

Còn lại một mình Enleri đứng một lát trong tư thế lưỡng lự, sau đấy đặt cuốn vở xuống đi- vắng và hướng tới bàn làm việc. Thăm tử nhìn chiếc máy chữ, nó cũng khiêu khích nhìn lại. Quay vài vòng trên chiếc ghế tựa có trụ xoay, anh ta đẩy nó sát lại bàn. Lại sờ tay vào mũi.

Quyển vở ghi chép nằm thản nhiên trên đi-văng.

Enleri đưa tờ giấy trắng vào máy chữ. Giơ đầu ngón tay lên, lại mềm ra trong phút suy nghĩ rồi kết thúc bằng câu cách ngôn khá tếu, hiện ra rất nhanh trên mặt giấy “VẠ VỊT CHƯA QUA, VẠ GÀ ĐÃ TỐI!”

-Thôi được, đọc thêm một chương nữa- Enleri lầm bầm. Anh ta nhồm dậy chạy lại đi-văng, chộp bản ghi chép mở ra ở chương III và chúm mũi vào đọc nó.

4. Khu Waitrepen

-Tiện thể tôi hỏi, Holmes, Walter biến đâu ấy nhỉ?

Tôi đưa ra câu hỏi đó vào sáng hôm sau ở căn phòng phố Baker. Tối hôm trước, từ lâu đài của công tước Sairx quay về, chúng tôi ăn tối ở tiệm cà phê ngoài ga, sau đó Holmes nói:

-Tối nay ở phòng lớn phố Albemarle có buổi hòa nhạc của một nghệ sĩ piano trẻ người Mỹ, tên là Benton. Bằng mọi cách, tôi đều đề cử cho anh ta đấy Watson ạ.

-Tôi không biết là các bang bên đó lại có được một tay chơi piano khá đến thế.

Holmes cười vang:

-Đủ rồi đấy, bạn thân mến, hãy ngừng các cuộc công kích người Mỹ đi. Đã qua trăm năm rồi và ở bên ấy họ cũng xoay xở được đấy.

-Bạn muốn tôi hộ tống bạn đi phải không? Rất vui lòng.

-Tôi đề nghị anh đến buổi hòa nhạc. Tôi cần phải điều tra vài việc, tốt nhất là tiến hành vào buổi tối.

-Nếu vậy thì tôi ưng chiếc ghế bành bên lò sưởi với một cuốn sách hấp dẫn nào đó của anh hơn.

-Tôi tiến cử một cuốn mới in xong chưa lâu. “Túp lều của bác Tôm”. Tác giả là một quý bà người Mỹ mang họ Stowe. Câu chuyện buồn được viết nhằm thức tỉnh một dân tộc để họ sửa lại các bất công lớn. Trong mức độ tôi được biết, thì chính nó là một trong những nguyên nhân của cuộc chiến tranh, giữa các bang của Hợp Chúng quốc. Thôi, tôi phải đi đây. Có lẽ muộn muộn một chút tôi cũng sẽ về họp mặt với anh và chúng ta sẽ cạn một li nhỏ trước giấc mơ.

Tuy thế Holmes quay về khá muộn, khi tôi đã đi ngủ. Anh ta không đánh thức tôi nên hai người chỉ gặp nhau vào bữa sáng hôm nay. Tôi hi vọng là Holmes sẽ kể việc gì làm anh bận bịu suốt buổi tối, nhưng anh bạn tôi lặng im và nói chung, không vội vã điều gì. Holmes ngồi sau chén trà, trong chiếc áo khoác màu lông chuột và lưỡi biếng ngả người, thả từng đụn khói từ chiếc tàu đất nung yêu quý của anh ta.

Bỗng dưng vang lên tiếng bước chân trên cầu thang rồi ủa vào phòng khoảng chín mười chú bé rách rưới nhất của đường phố London. Đó là đội quân có một không hai của Holmes, gồm toàn những chú bé lang thang mà anh bạn tôi lúc thì gọi là “Bót cảnh sát phố Baker”, lúc lại gọi “Đội quân gián tiếp”, lúc thì “Đội dân binh phố Baker”.

-Nghĩ..êm!- Holmes ra lệnh cho các chú bé đang xô đẩy nhau để đứng thành hàng, ưỡn các bộ mặt nhỏ nhếch nhác, rõ ràng chúng coi đây là tư thế của “Đội Danh dự Hoàng gia”.

-Thế nào, tìm thấy rồi à?

-Vâng, thưa ngài, đã tìm thấy- Một chú bé trong “Đội dân binh” đáp lời.

-Tôi tìm thấy, thưa ngài!- một chú bé khác ngắt lời, phô chiếc mồm sứt sẹo có ba chiếc răng cửa đi chơi chỗ khác.

-Rất tốt!- Holmes nói nghiêm nghị- nhưng chúng ta hành động như một đơn vị thống nhất. Không có vinh quang nào riêng cho cá nhân. Tất cả giúp mọi người và mọi người giúp mình.

-Chính thế, thưa ngài- dàn đồng ca đáp lời.

-Báo cáo đi.

-Nó ở Waitrepon.

-Ra thế...

-Phó Grayt Hippton, gần chỗ chéo nhau. Phố ở đấy hẹp lắm, thưa ngài.

-Rất tốt- Holmes nhắc lại- Đây, tiền thưởng của các chú. Giờ thì bước đều, bước. Sau khi mỗi chú nhận một đồng si-linh, bọn chúng vui vẻ chạy rầm rập xuống dưới theo cầu thang.

Holmes moi khỏi ông điều mẫu thuốc chưa cháy hết

-Tình hình của Walter ra sao rồi?

Cuộc sống của hắn giờ ổn lắm. Gia nhập quân đội. Lá thư gần nhất tôi nhận được mang dấu bưu điện châu Phi.

-Một cậu chàng thông minh đấy, tôi còn nhớ thế.

-Các cậu ấy đều vậy. Số lượng các ông mãnh này ở London không giảm đi. Nhưng tôi cần thu thập ít tin tức. Ta đi đi.

Không cần phải có tài năng gì đặc biệt để đoán ra chúng tôi sẽ đi đâu, và tôi không ngạc nhiên khi cả hai dừng lại trước cửa kính của hiệu cầm đồ phố Grayt Hipton, khu Waitrepon. Phố này quả thực là hẹp, hai bên là các ngôi nhà cao. Khi chúng tôi lại gần, mặt trời rọi một vạch dài trên cửa kính bày hàng, nơi có hàng chữ “Dudley Bek cho vay”.

Holmes chỉ vào các vật bày ở tủ kính.

-Chiếc hộp đặt ở chỗ kia, Watson. Anh có thấy mặt trời rọi vào chỗ nào không?

Tôi chỉ còn biết gật đầu. Mặc dù đã quen với sự chuẩn xác không bao giờ sai trong các suy đoán của Holmes, nhưng mỗi một chứng cứ của bạn tôi đưa ra, đều làm cho tôi kinh ngạc.

Một người đàn ông trung tuổi béo lẳn tiếp chúng tôi trong hiệu cầm đồ. Khuôn mặt ông ta được tô điểm bằng bộ ria nhuộm tõe ra hai bên. Dudley Bek là một nhà buôn gốc Đức mặc dù định đóng vai một cự cụ chiến binh.

-Tôi có thể phục vụ các quý ngài bằng gì ạ?- Ông ta hỏi với giọng lơ lớ. Tôi cho rằng chúng tôi ở bậc cao hơn khá nhiều, so với thang bậc các khách hàng thường xuyên của ông ta, và chủ hiệu cầm đồ đang hy vọng nhận được một vật cầm giá trị. Thậm chí ông ta còn dập gót giày và ưỡn người lên.

-Mới đây người ta tặng tôi một bộ đồ mỗ mua từ cửa hàng của ông.

Cặp mắt lồi bé nhỏ của Bek bắt đầu lấp lánh.

-Nhưng thiếu một dụng cụ, mà tôi muốn có được một bộ đầy đủ. Liệu chỗ ông có các dụng cụ mỗ khác để chúng tôi có thể chọn cho đủ được chẳng?

-Tôi e rằng không giúp gì được ngài- Chủ tiệm cầm đồ rõ ràng là vỡ mộng.

-Ông còn nhớ bộ đồ mỗ mà tôi nói không, theo hóa đơn này?

-Sao lại không. Họ mới mua tuần lễ trước. Những vật loại này chỗ tôi ít gặp lắm. Nhưng bộ đồ vốn đầy đủ khi một người đàn bà mua nó. Chi ta nói với các ngài rằng một dụng cụ bị thiếu à?

-Tôi cũng không nhớ- Holmes nói với giọng chảnh mắng- Thật không hay là lúc này ông không giúp chúng tôi được gì. Đi cả một quãng đường xa như vậy! Chuyện đó thật chẳng hay gì, ông Bek.

Holmes làm ra vẻ bực mình.

-Xin thông cảm thưa ngài,- chủ tiệm nói- sao tôi lại phải có trách nhiệm với việc xảy ra sau khi hàng đã bán đi, thưa ngài.

Holmes nhún vai

-Tôi nghĩ là ông không liên can gì- Holmes nói về vô tư lự- nhưng bực mình ở chỗ đã mất bao nhiêu thời gian vô ích.

-Nhưng thưa ngài, nếu ngài dò hỏi lại cô gái bất hạnh đã mua bộ dụng cụ..

-Bất hạnh? Tôi không hiểu..

Giọng nghiêm khắc của Holmes làm chủ tiệm kinh hãi. Như một thương gia thực sự, ông ta muốn chiều lòng khách.

-Xin tha lỗi, thưa ngài. Tôi thấy rất thương người phụ nữ ấy. Thực tế là tôi đã nhượng lại cho chị ta bộ đồ mớ với giá hết sức phải chăng. Khuôn mặt tàn tật kinh khủng của chị ta đến giờ còn làm tôi thấy sợ.

-A, hiểu rồi- Holmes lầm bầm. Anh bạn tôi đã quay về với vẻ hy vọng bỗng bừng sáng trên mặt. Tôi chợt nảy ra ý này. Tôi có thể liên hệ với người đã bán hộp đồ mớ cho ông được không nhỉ?

-Chưa chắc lắm, thưa ngài. Chuyện đó lâu rồi.

-Lâu thế nào?

-Tôi phải soát lại sổ chứng từ đã ạ.

Ông ta lôi sổ gốc ở dưới ngăn bàn ra và chăm chỉ lật từng tờ.

-Đây, tìm thấy rồi. Gần như đến bốn tháng trước đây. Thời gian trôi nhanh thật!

-Quả thế - Holmes tán đồng với vẻ khô khan- ông có ghi tên và địa chỉ của quý ngài ấy không?

-Đấy không phải ngài mà là một tiểu thư, thưa ngài.

Tôi và Holmes liếc nhìn nhau.

-Rõ rồi, Holmes nói. Nhưng thậm chí dù đã qua bốn tháng có lẽ cũng cứ thử liên hệ xem. Hãy nói giùm tên bà ta cho tôi, ông chủ.

Chủ tiệm nhìn vào sổ gốc

-Janger- cô Xenli Janger.

-Còn địa chỉ?

-Ngụ tại lộ Montangoo.

Một khu trú ngụ lạ lùng. Tôi nhận xét.

-Vâng, thưa ngài. Đó là trung tâm của khu Waitrepon. Khu vực nguy hiểm trong những ngày này.

-Quả là thế. Chúc ông chủ mạnh khỏe - Holmes nói trịnh trọng- Ông hết sức lịch thiệp và đáng mến.

Khi chúng tôi ra khỏi tiệm Holmes khẽ cười.

-Tay Dudley Bek này thuộc dạng phải biết cách mới giao tiếp được. Thận trọng trong dò hỏi thì có thể lôi hẩn đi đâu cũng được. Còn nói năng lung tung thì đẩy hẩn ta dịch ra một gang cũng khó.

-Tôi cảm thấy hẩn ta sẵn sàng giúp ta mọi việc.

-Chính vậy, nhưng chỉ cần tỏ ra đôi chút dò hỏi theo kiểu điều tra của cảnh sát, thì thậm chí hỏi hẩn bây giờ mấy giờ, hẩn cũng không trả lời đâu.

-Lý thuyết của anh, Holmes ạ, cho việc thiếu con dao mớ là một cử chỉ tượng trưng, đã được khẳng định.

-Có thể thế, mặc dù nó chẳng mang ý nghĩa gì lớn. Giờ thì rõ ràng phải đến thăm tiếp khu trú ngụ Montangoo và tiểu thư Xenli Janger. Tôi cho rằng anh đã có ý niệm về hai nhân vật mà ta vừa tìm phải không?

-Tất nhiên, người gửi bán bộ đồ mớ đang ở tình cảnh khôn quẩn.

-Có thể lắm Watson, mặc dù không phải là không còn điều gì đáng tranh luận.

-Thế thì bà ta đem cầm nó làm gì?

-Tôi thiên về ý nghĩ là bà ta đem cầm hộ một người khác. Hộ một người không thể hoặc không muốn xuất hiện ở tiệm cầm đồ. Bộ đồ mớ là thứ vị tất đã là của một phụ nữ. Mà anh nói gì về người đã mua nó nào?

-Chúng ta chưa biết gì về chị ta, ngoài điều mặt người này bị vết thương làm hỏng. Sẽ ra sao nhỉ nếu như chị ta là nạn nhân của “Kẻ mớ bụng”, đã thoát chết bằng cách kì diệu nào đó?

-Khổng lồ đấy, Watson! Một giả thuyết tuyệt vời, tuy nhiên tôi lưu tâm đến một chi tiết khác có liên quan đến mấy sự kiện. Anh có nhớ không, tay chủ tiệm cầm đồ gọi người đã mua hộp đồ mớ là một người đàn

bà, còn hẳn gọi người gửi đồ với vẻ trọng vọng, gần như đối với một công nương. Vậy nên chúng ta có cơ sở để nghĩ rằng tiểu thư Xenli Janger thuộc lớp người để người khác phải trọng vọng mình.

-Tất nhiên rồi, Holmes. Nói thẳng ra thì kết luận này tôi không nghĩ đến.

-Người đàn bà đã mua hộp đồ gỗ thuộc vào tầng lớp thấp hơn, điều này không còn gì phải hồ nghi. Có thể còn là một ả gái điếm. Các cô nàng bất hạnh này đầy rẫy ở khu ấy- Holmes nói.

Đường Montagoo nằm không xa tiệm cầm đồ là bao- dưới hai chục phút đi bộ. Chúng tôi qua một khu phố gần nối Predi-Kort với Omxtet-Xerkook, nơi chen chúc rất nhiều người London cùng khổ. Tôi và Holmes ngoặt sang lộ Montagoo, vừa đi được mấy bước thì Holmes dừng lại.

-Hừm, cái gì thế kia?

Theo hướng nhìn của anh tôi thấy một tấm biển treo dưới một cổng vòm đá cũ, trên đó có hai chữ “Nhà Xác”. Tôi không cho mình là người có cảm giác tinh tế đặc biệt, nhưng nhìn vào chiếc cổng tối tăm gần giống như một đường hầm, tôi lại rơi vào trạng thái ức chế như lúc đứng trước lâu đài của công tước Sairx.

-Đây không là chỗ trú ngụ cho ai cả, Holmes ạ- Tôi nói- ngoài chuyện có tay nào đó nghĩ ra việc gọi đây là nơi cư ngụ của người chết.

-Ta không vội đưa ra kết luận, khi chính mắt chưa nhìn thấy- Holmes đáp rồi mở toang cánh cổng dẫn vào chiếc sân rải đá cuội.

-Nơi đây, không còn gì phải nghi ngờ, mang hơi hướng của chết chóc- tôi nói.

-Ngoài ra còn là cái chết mới xảy ra gần đây thôi, Watson ạ. Nếu không thì anh bạn Lestrade của chúng ta biết làm gì ở đây?

Sâu trong sân có hai người đàn ông đang mải chuyện trò. Holmes nhận ra một người trong số đó nhanh hơn tôi. Đó quả thực là thanh tra Lestrade của Sở Liêm phóng Scotland, giờ nom càng gầy guộc và giống một con chồn hơn trước đây, hồi mà tôi thường gặp ông ta. Lestrade quay lại khi nghe tiếng bước chân của chúng tôi.

-Ngài Sherlock Holmes! Các ngài làm gì ở đó?

-Rất thú vị được gặp ngài, Lestrade!- Holmes thốt ra với nụ cười chào hỏi- thật yên lòng vì Sở Liêm phóng Scoland nhất thiết đều có mặt ở nơi có nạn nhân của bọn tội phạm.

-Nói độc địa vậy để làm gì?- Lestrade cầu nhàu.

-Lại lên cơn bực rồi, ngài thanh tra kính mến! Rõ là có chuyện gì thui vào lưng ngài phải không?

-Nếu như ngài không biết chuyện gì, có nghĩa là ngài chưa đọc báo buổi sớm- Lestrade đáp lời.

-Quả thực chưa đọc.

Viên sĩ quan cảnh sát quay sang tôi chào hỏi:

-Bác sĩ Watson! Khá lâu rồi đường đi của chúng ta không cắt nhau.

-Quá lâu rồi, ngài thanh tra Lestrade. Tôi hi vọng là ngài mạnh khỏe?

-Đôi khi cũng trực trực nhưng tôi vẫn qua được- rồi ông ta bổ sung với nhiều ý nghĩa :- Ít ra thì cũng được sống đến ngày nhìn thấy thẳng cường khu Waitrepon này lũng lẳng trên giá treo cổ.

-Là “Kẻ mổ bụng”?- Holmes hỏi ngắt quãng.

-Chính nó. Cuộc công kích thứ năm, ngài Holmes ạ. Tất nhiên là ngài đã đọc về hẳn, mặc dù tôi chưa rõ ngài quyết định sẽ tổ sự giúp đỡ của ngài ra sao.

Holmes không gạt mũi giáo đâm thẳng này. Anh nhìn sang tôi.

-Chúng ta đang đi đúng đường, Watson.

-Gì vậy?- Lestrade thốt ra.

-Vụ thứ năm, ngài vừa nói? Ngài muốn nói đã đăng kí chính thức năm vụ giết người?

-Chính thức hay là không, ngài Holmes...

-Tôi muốn nói là ngài chưa thể tin chắc như vậy. Các ngài tìm được tử thi năm nạn nhân của Kẻ mổ bụng. Nhưng những người khác có thể còn bị giấu đi.

-Một ý kiến yêu cầu đầy- Lestrade lầu bầu.

-Nhân tiện nói về vụ thứ năm. Tôi muốn giá được nhìn qua một chút.

-Ngài ghé vào đi. Vâng, mời ngài làm quen- đây là bác sĩ Meray, chủ nhân chốn này.

Bác sĩ Meray là người có dáng một bộ xương với khuôn mặt nhợt nhạt đáng sợ, nhưng tính tự chủ của ông ta làm tôi có ấn tượng tốt. Phong thái của ông ta thể hiện một sự siêu thoát bên trong, tính cách của những người trực tiếp phải tiếp xúc với người đã chết. Khi Lestrade giới thiệu, ông ta cúi người và nói:

-Tôi quả thực làm việc ở đây, nhưng tôi mong được con cháu về sau nhớ về tôi như về một Giám đốc của trại Tể bần, nằm bên cạnh khu Nhà Xác này. Nó cho tôi nhiều khả năng để phục vụ nhân loại: cho những kẻ bất hạnh, những con người được đưa tới đây trong hoàn cảnh không còn ai cứu giúp.

-Ta vào công việc đi- Lestrade ngắt lời ông ta rồi mở toang cánh cửa trước mặt chúng tôi.

Mùi chua của phê-non xộc vào mũi, thứ mùi mà tôi đã quá quen thuộc khi phục vụ trong quân đội Hoàng gia tại Ấn Độ. Căn phòng mà họ đưa tôi và Holmes vào giống như một hành lang rộng. Dọc theo hai bên tường giăng ra những chiếc bệ, trên đó kê các bàn gỗ thô kệch. Gần như nửa số bàn này có các thân thể đặt bất động tại đó, phủ trên bằng vải liệm. Lestrade đưa chúng tôi vào một góc sâu của gian nhà, nơi đó còn một bệ nữa khá cao, với chiếc bàn thô kê bên trên, đỡ một tử thi.

-Edna Champien- viên thanh tra cau có thốt ra- nạn nhân mới của thằng đồ tể đó- Ông ta hất chiếc khăn liệm.

Sherlock Holmes là người không biết sợ nhất khi nói đến các vụ tội phạm, nhưng ngay cả trên mặt bạn tôi cũng hiện ra nét nhăn nhó của niềm thương cảm. Còn tôi, phải thừa nhận là dù đã quen với nhiều cái chết nhưng tôi cũng thấy đau đớn. Cô gái đã bị giết một cách độc ác và tàn bạo như một con vật ở lò sát sinh.

Thật kinh ngạc khi tôi thấy nét thương xót trên mặt Holmes chuyển thành sự vỡ mộng hoàn toàn.

-Mặt không bị sẹo- anh ta lẩm bẩm như thể lấy làm tiếc điều gì đó.

-Kẻ mổ bụng không phá hỏng mặt của nạn nhân- Lestrade nói.

Holmes trở lại nét mặt lạnh lùng thường lệ và dáng vẻ tập trung. Anh ta cũng đã đạt được kết quả trong việc xem xét hiện vật đã được giải phẫu sẵn do bàn tay của hung thủ. Holmes động vào tay tôi.

- Hãy chú ý đến sự khéo léo của công việc thô bạo này, Watson. Điều đó khẳng định những gì mà chúng ta đọc được ở các báo. Hẳn có phong cách riêng đây.

Thanh tra Lestrade cau có:

-“Các vụ phẫu thuật” của Kẻ mổ bụng không luôn luôn giống nhau đâu. Rõ ràng cái đó phụ thuộc vào thời gian giành cho hắn được lâu hay chóng. Trong một vài trường hợp, hắn không kịp hủy hoại thân hình nạn nhân, nếu như có ai đó cản trở công việc quỷ Xa-tăng của hắn.

-Tôi đành phải bỏ một số khái niệm bề ngoài đã bắt đầu thành hình- Holmes nói gần như với mình hơn là nói với chúng tôi- thằng điên, kẻ bạo dâm nhưng rất chi li, cẩn thận đến mức chuẩn xác.

-Có nghĩa là ngài công nhận Sở Liêm phóng Scotland không phải chỉ bận bịu công chuyện với mấy thằng đàn độn.

-Không nghi ngờ gì điều đó, và tôi cũng sẽ rất sung sướng được giúp đỡ các ngài, bất kì chuyện gì trong phạm vi có thể của mình.

Nghe mấy lời ấy Lestrade mở to mắt. Từ xưa đến nay ông ta chưa bao giờ nghe thấy Sherlock Holmes chịu giảm nhỏ tài năng của mình. Viên cảnh sát định tìm một câu đáp lại thích hợp, nhưng rõ ràng sự ngạc nhiên của ông ta quá lớn đến mức không tìm ra lời nói.

Tuy vậy viên thanh tra cũng kịp định thần để nói ra lời yêu cầu thường lệ:

-Nếu như ngài gặp may và tìm được tên hung thủ..

-Tôi không tìm hù họa, Lestrade- Holmes nói- Các ngài cứ tin rằng tất cả mọi cảnh nguyệt quế sẽ thuộc về Sở Liêm phóng Scotland.

Sherlock Holmes ngừng một tẹo rồi buồn bã nói thêm:

- Nếu như công chuyện tiến được đến đó (!)

Sau đó anh bạn tôi quay sang bác sĩ Meray.

-Ngài cho phép chúng tôi xem qua trại Tể bần của ngài không, thưa bác sĩ?

Bác sĩ Meray cúi mình

-Hết sức vinh dự, thưa ngài Holmes.

Lúc đó cửa chợt mở ra và xuất hiện một sinh vật què quặt với một chân kéo lê. Làm tôi chấn động hơn cả là cái nhìn không sinh khí của người này. Nét mặt trơ, sệ xuống, cái mồm nửa hé nói lên trí não dần dần của hần. Với dáng đi lệt sệt sinh vật này lại gần bộ, leo lên nó và nhìn dò hỏi vào bác sĩ Meray, ông này đang cười với hần như người ta cười với đứa trẻ thơ.

-À, Pior, anh có thể phủ thi thể đi.

Trên bộ mặt không có tư duy cũng thấp thoáng ý chiều lòng bác sĩ. Bất giác tôi có ý nghĩ so sánh người này, với con chó trung thành mà chủ nó vừa ra mệnh lệnh. Sau đấy bác sĩ Meray ra hiệu và chúng tôi rời bộ tử thi.

-Tôi sẽ đi- Lestrade nói, mặt nhăn lại vì mùi phê-non- Nếu như ngài cần một thông tin nào đó, ngài Holmes - ông ta nói thêm với vẻ trịnh trọng- ngài cứ tự nhiên trong cư xử với tôi.

-Cám ơn, Lestrade- Holmes cũng nói nhã nhặn và trịnh trọng như vậy.

Hai nhà thám tử rõ ràng đã quyết định hưu chiến trong lúc hung thủ còn chưa bị phát hiện, nhân tiện tôi nói đây là cuộc hòa hoãn đầu tiên mà tôi nhớ được.

Trong lúc rời bỏ nơi đáng sợ này, tôi ngoái lại và nhìn thấy Pior đang cố gắng vượt thẳng tấm khăn liệm trên thân thể của Edna Champien. Holmes cũng nhìn vào người dần dần, có điều gì đó thấp thoáng trong cặp mắt xám ánh thép của bạn tôi.

5. Chỗ Ở Của Bác Sĩ Meray

-Dù có cố gắng điều gì mà anh có thể làm- Bác sĩ Meray nói sau đó mấy phút- nhưng trong một thành phố rộng lớn như thế này, cũng chẳng khác gì định quét sạch nước biển bằng cái chổi. Biển cả của bần cùng và tuyết vọng.

Khi ra khỏi nhà xác, chúng tôi cắt chéo qua sân sau lát bằng đá phiến. Bác sĩ Meray đưa chúng tôi qua một chiếc cửa khác vào một khu trú ngụ cũ kỹ, sứt sẹo nhưng ít ảm đạm hơn. Rõ ràng trước kia khu công trình không cao bằng đá này là chuồng ngựa- các ngăn phân chia từng khoang hầy còn lưu lại đến giờ. Do khu trú ngụ này kéo dài ra như một đường ke tàu hỏa, nên các ngăn nhà cũng mở rộng dần, cho đến lúc biến thành một chỗ có thể gọi được là các căn phòng. Các chữ ghi trên những tấm biển cac-tông ấn định từng khu phòng ngủ cho đàn bà, đàn ông, có phòng ngoại trú và phòng chờ của người khám bệnh. Ngay trước mặt tôi là biển chỉ dẫn “Tối Phòng trực và Nhà ăn”.

Tấm rèm che cửa vào phòng ngủ nữ đóng kín, nhưng cửa vào phòng nam đang mở và thấy rõ mấy chiếc giường sắt đôi, đang có đám người rách rưới thăm hại ngủ trên đó.

Trong căn phòng trước buồng ngoại trú có ba bệnh nhân chờ đợi, trong đó có một người đàn ông to lớn, hình thù như một con vật và bần thủ như vừa trong ống khói chui ra. Hắn ta ngồi, cau có nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp đang băng cho mình. Một chân hắn đặt lên chiếc ghế dài thấp và cô gái vừa mới băng xong. Cô ta nhồm đậy, hất mớ tóc đen xoa trước mặt sang bên.

-Ông ta bị mảnh kính cửa đứt chân rất sâu- cô gái nói với bác sĩ Meray.

-Xenli, các ngài đây là Sherlock Holmes và bạn đồng nghiệp của ngài, bác sĩ Watson. Xin các ngài cho phép tôi được giới thiệu- đây là cô Xenli Janger, cháu họ tôi và là người giúp việc không ai thay thế được. Tôi không biết sẽ xoay sở ra sao nếu không có cô ấy ở đây.

Xenli Janger chìa bàn tay thanh thanh cho từng người trong chúng tôi

-Tôi được nghe danh các quý ngài từ trước đây nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ là mình sẽ được làm quen với các bậc danh tiếng như hai ngài.

-Tiểu thư đã quá lời khen chúng tôi- Holmes nói vài lời.

Phong độ của cô gái làm tôi hết sức quý mến và tôi nghiêng mình thi lễ.

Bác sĩ Meray nói:

-Tôi đi đây, Xenli. Liệu cô có thể chỉ cho ngài Holmes và bác sĩ Watson khắp khu trú ngụ này được không. Có thể là các ngài ấy muốn xem phòng trực và nhà ăn đấy.

Bác sĩ Meray vội vã hướng về phía nhà xác, còn chúng tôi bắt đầu đi theo cô Janger nhưng chưa được mấy bước thì Holmes bắt ngờ cất tiếng:

-Chúng tôi có ít thời gian, tiểu thư Janger ạ. Có lẽ ta để cuộc tham quan vào lần sau thì hơn. Hôm nay chúng tôi đến đây đơn thuần là về nghiệp vụ thôi.

Rõ ràng cô gái không thấy ngạc nhiên

-Tôi hiểu ạ, thưa ngài Holmes. Liệu tôi có thể giúp được gì không, thưa hai ngài?

Có lẽ có đấy. Một thời gian về trước tiểu thư có cầm một bộ đồ mớ ở tiệm cầm đồ đường Grayt Hippton. Tiểu thư còn nhớ không?

Cô gái đáp ngay không chút lưỡng lự;

-Tất nhiên, việc đó chưa lâu lắm đâu.

-Nếu tiểu thư không phản đối thì xin tiểu thư hãy kể cho chúng tôi nghe, về việc hộp đồ mớ đó đến tay tiểu thư bằng cách nào và tại sao tiểu thư lại đem cầm đi.

-Xin phép hai ngài. Nó là của Pior.

Với tôi điều đó tỏ ra là một tin gây sững sốt nhưng trên mặt Holmes không có thớ thịt nào động đậy.

-Đấy là con người bất hạnh, đã mất trí phải không?

-Một câu chuyện đau buồn- cô gái nói.

-Tôi thì nghĩ là đã hết cách cứu chữa- Holmes nhận xét- Chúng tôi đã nhìn thấy anh ta mấy phút trước đây. Liệu tiểu thư có thể cho chúng tôi biết một cách tương đối, về các việc đã xảy ra trước đây đối với người ấy được không?

-Chúng tôi không biết gì về cuộc đời của anh ta, trước khi anh ta xuất hiện ở đây. Mà nó, có thể là khá bi thảm. Một lần vào buổi tối, tôi ghé vào nhà xác và bắt gặp anh ta ở đó.

-Thế anh ta làm gì ở đấy, thưa tiểu thư Janger.

-Chả làm gì cả, chỉ ngồi bên cạnh một tử thi ở trạng thái không biết gì, trạng thái mất phản ứng mà có lẽ các ngài đã nhận thấy ở anh ta. Tôi dẫn anh ta tới chỗ chú tôi. Từ bấy đến nay anh ta ở lại đó. Rõ ràng là cảnh sát đã không đụng gì đến anh ta vì thanh tra Lestrade không lưu tâm gì đến người tàn tật mất trí ấy cả.

Tôi nhìn tiểu thư Janger với niềm kính trọng hơn lên. Thực sự là một cô gái can đảm hiếm hoi! Đêm khuya mà một cô gái dám vào nhà xác, gặp ở đấy một quái vật như vậy đang cúi nhìn xuống xác chết mà không kinh hoảng bỏ chạy, hoặc lẫn ra bất tỉnh!

-Điều đó chưa giúp được gì cho việc phân tích..- Holmes đã bắt đầu nói lại ngừng.

-Xin thứ lỗi, thưa ngài!

-Ý nghĩ tình cờ vậy thôi, thưa tiểu thư Janger. Xin tiểu thư tiếp tục đi.

-Chú cháu tôi đưa ra kết luận là có ai đó đã đưa Pior đến khu trú ngụ này và để anh ta lại đó, như một người đàn bà không chồng bỏ rơi các đứa con sơ sinh. Bác sĩ Meray khám kĩ và phát hiện là trước đây anh ta đã bị chấn thương nặng, bị đánh đập như một con vật. Các vết thương trên đầu đã lành nhưng trí thông minh bị suy sụp, không thể phục hồi. Anh ta trở thành một sinh vật vô hại và rất muốn mình có ích cho ai đó, nên đã tự mình làm được chiếc giường. Tất nhiên chúng tôi cũng không ai nghĩ đến việc gửi anh ta về thế giới cũ, nơi không có chỗ cho anh ta.

-Còn bộ đồ mỗ ?

-Anh ta có một gói quần áo nhỏ. Hộp đồ mỗ được nhét ở trong đó, đó là vật có giá trị duy nhất của Pior.

-Anh ta kể gì về mình, tiểu thư?

-Chẳng kể gì cả. Anh ta nói năng vấp vả lắm, từng từ rời rạc. Cũng khó mà luận ra.

-Nhưng anh ta tên là Pior à?

Cô gái cười, má cô hơi hồng lên khiến cô càng đẹp.

-Tôi mạnh dạn đặt tên cho anh ta như vậy. Tất cả quần áo trong gói đều mang nhãn hiệu Pháp, tôi tìm thấy một chiếc mùi-xoa màu, trên đó có thêu mấy chữ Pháp. Chỉ vì thế chứ không vì lí do nào khác mà tôi gọi anh ta là Pior, mặc dù tôi tin anh ta không phải là người Pháp.

-Việc tiểu thư đưa cảm bộ đồ mỗ diễn ra như thế nào?- Holmes hỏi.

-Rất đơn giản. Như tôi đã nói với các ngài, Pior thực tế không có thứ gì mà tiền nong của chúng tôi chi dùng cho khu tập thể này rất hạn chế. Chúng tôi không có khả năng cung cấp cho Pior những thứ cần thiết, thế nên tôi nghĩ tới bộ đồ mỗ. Vật này rõ ràng là có giá trị mà anh ta chẳng thể dùng nó vào việc gì. Tôi giải thích cho anh ta về ý định ấy và thật kinh ngạc là anh ta gật đầu với vẻ tán thành - thiếu nữ cười- Điều khó nhất là bắt Pior nhận số tiền tôi mang về, anh ta muốn đưa nó cho quỹ chung của ký túc xá.

-Có nghĩa là anh ta còn có khả năng cảm nhận, ít nhất cũng là cảm giác biết ơn.

-Điều ấy quả thực là thế- Xenli Janger đáp- Còn bây giờ, thưa ngài, có lẽ ngài trả lời cho câu hỏi của tôi. Tại sao ngài lại lưu tâm đến bộ đồ mỗ, thưa ngài?

-Có một người nào đó gửi nó lại cho tôi.

Mắt cô gái mở to:

-Có nghĩa là có ai đó đã mua nó?

-Vâng. Liệu tiểu thư có nhận định gì về chuyện ai có thể làm điều ấy không?

-Không ạ- cô gái ngẫm nghĩ một lát, sau đó cô nói:- Ở đây không nhất thiết phải có mối liên quan gì. Tôi muốn nói rằng có thể ai đó đã nhìn thấy bộ đồ mỗ và đã mua nó vì giá hạ.

-Khi hộp đồ mỗ vào tay tôi thì thiếu một thứ.

-Lạ lùng thật! Có chuyện gì xảy ra với nó được ạ?

-Hộp đó vẫn đầy đủ khi tiểu thư gửi nó ở hiệu à?

-Vâng.

-Xin cảm ơn, tiểu thư Janger.

Lúc đó cửa vào phòng mở toang và một người đàn ông bước vào.

-Đại nhân!- Holmes thốt ra- Đường của chúng ta lại gặp nhau rồi!

Công tước Risa Sairx. Đó chính là ông ta, cũng ngạc nhiên không kém gì chúng tôi. Thậm chí có thể nói rằng ông ta hoàn toàn bối rối. Sự im lặng lây cả sang Xenli Janger.

-Các ngài quen nhau?

-Chúng tôi có vinh dự được làm quen nhau mới vào ngày hôm qua- Holmes nói- tại dinh thự của Công tước Sairx.

Cuối cùng thì Công tước Risa cũng làm chủ được ngôn ngữ, quay sang Holmes ông ta nói:

-Tôi có nhiều nguyên nhân để có mặt tại đây hơn là hai ngài. Tôi thường bận bịu ở đây nhiều thời gian.

-Công tước Risa là vị thiên thần của chúng tôi- Xenli nói một cách hân hoan- ngài ban phát hào phóng tiền của và thời gian đến mức khu trú ngụ này cũng thuộc về ngài ngang mức thuộc về chúng tôi. Vị tất chúng tôi đã toàn vẹn được nếu như không có sự giúp đỡ của ngài.

Công tước Risa đỏ bừng mặt:

-Tiểu thư đã nói quá lời, thưa tiểu thư quý mến.

Cô gái dịu dàng chạm vào tay công tước. Đôi mắt cô sáng lên. Nhưng chỉ lát sau đôi mắt ấy đã trầm xuống và trạng thái Xenli thay đổi hẳn.

-Ngài đã nghe tin chưa, thưa Công tước? Lại một vụ nữa.

Công tước buồn bã gật đầu.

-Chẳng lẽ chuyện đó không bao giờ kết thúc được ư? Ngài Holmes, ngài không quyết định đem tài năng của ngài vào cuộc truy tầm Kẻ mổ bụng hay sao?

-Chúng ta sẽ xem các sự kiện phát triển ra sao- Holmes nói ngắt đoạn- Chúng tôi đã lấy của tiểu thư nhiều thời gian, tiểu thư Xenli. Tôi hy vọng là chúng ta còn được gặp nhau.

Tôi và Holmes nghiêng mình thi lễ rồi đi ra cửa.

Chiều đã buông và các ngọn đèn đường thưa thớt của khu Waitrepon nhấp nháy trên các đường phố không người qua lại. Trời tối xuống rất mau, màn đêm từng phút một bao trùm lên tất cả.

Tôi dựng cổ áo khoác:

-Holmes ạ, thú nhận là một chén trà nóng bên lò sưởi..

-Cẩn thận, Watson- Holmes bật kêu lên, tỏ rõ phản ứng nhanh hơn so với tôi. Nửa phút sau đó hai chúng tôi phải gạt đỡ một cách tuyệt vọng với ba tên côn đồ, vừa lao ra ở một chiếc sân tối và công kích vào bọn tôi.

Tôi thấy con dao loáng lên và một tên trong bọn quát :” Chúng bay quần với thằng cao kều!” Sau đó tôi còn lại một đấu một với tên thứ ba, nhưng như thế cũng quá đủ vì trong tay thằng này có con dao găm. Cách tấn công ác hiểm tỏ rõ ý định cuối cùng của nó. May là tôi đã kịp xoay người đột ngột để đối phó, tuy thế cây gậy nhỏ bị văng khỏi tay. Thằng này chắc hẳn đã thọc được dao vào người đối thủ, nếu như trong lúc vội vã, định đánh quí ngay đối phương nó không bị trượt chân ngã ép vào tôi, tay hoa lên loạng choạng. Bằng phản xạ bản năng, tôi thúc đầu gối vào mặt hắn. Thậm chí tôi thấy đau ở đùi và gối vì cú thúc mạnh, còn thằng côn đồ học lên, loạng choạng bước lùi lại. Máu mũi nó tuôn ra xối xả.

Holmes giữ nguyên được cả cây gậy lẫn sự bình tĩnh. Bằng khoe mắt tôi thấy động tác phòng ngự đầu tiên của Holmes. Sử dụng cây ba-toong như thanh gươm anh ta quật vào tên côn đồ đứng gần mình, khiến nó rú lên và lăn quay ra đất.

Tôi không nhìn thấy gì thêm vì đối thủ của tôi lại công kích. Chúng tôi chộp sống chộp chết lấy nhau và cùng lăn ra bãi đá cuội. Đứa nhận phần thanh toán tôi là một tên bợm to, khỏe nên mặc dù tôi cố sức nện hắn bằng tay, mà con dao của hắn cứ mỗi lúc một gần mãi vào họng tôi.

Tôi đã sẵn sàng gửi linh hồn cho đấng Sáng tạo thì cây ba toong của Holmes phang xuống tên khốn kiếp. Mắt hấn trợn ngược, còn tôi vất vả hất được nó ra và quỳ gối để nhổm dậy. Ngay lúc đó một trong hai tên đối đầu với Holmes gào lên vì đau và tức tối: “Chạy thôi Batch! Bọn này vâm lắm!” Chúng vội vàng nâng thẳng thứ ba lên và cả lũ biến nhanh vào bóng tối.

Holmes khom gối cúi xuống tôi.

-Watson, cậu nguyên lành hả? Nó không chích cậu bằng dao phải không?

-Tớ không bị vết xây nào, Holmes ạ- tôi nói để bạn mình yên tâm.

-Nếu như chúng làm cậu bị thương thì không bao giờ tớ tha thứ cho mình vì chuyện đó.

-Còn cậu sao, bô lão?

-Chỉ hơi đau ở cẳng chân- giúp tôi đứng lên xong, Holmes cau có nói thêm: -Tôi là thằng ngốc thực sự.. Đã không chờ đợi cuộc công kích hơn mọi thứ. Tính chất của vụ việc thay đổi nhanh thật.

-Đừng tự trách mình làm gì. Làm sao mà biết trước được.

-Nghề nghiệp của mình bao gồm ở việc phải biết được tất cả.

-Cậu đã nhanh chóng định cách xử lý đến mức bọn chúng phải đâm đầu chạy, mặc dù mọi lợi thế đều ở phía chúng.

Nhưng Holmes không tiếp nhận các câu an ủi của tôi.

-Cần phải xoay hướng nhanh mới đúng, Watson- bạn tôi nói- Thôi ta đi đi. Minh sẽ thuê một chiếc xe ngựa hòm để họ đưa ta về với bếp lò và chén trà nóng, thứ mà anh đang mong ước.

Vừa lúc đó chiếc xe ngựa hòm hiện ra và chúng tôi nhanh nhẹn dừng nó lại. Trên đường xe quay về phố Baker, Holmes bảo tôi:

-Thật hay khi biết đứa nào đã cử chúng đi.

-Rõ ràng là có tên muốn nhìn thấy bọn mình ở dạng các xác chết- tôi đáp.

-Nhưng kẻ thù của chúng ta, dù đó là thằng nào, đã chọn bọn thuộc hạ khá dở. Đúng ra phải tìm một bọn lạnh mặt hơn. Lũ vừa rồi đã chạm phải gai nên hành động không lấy gì làm khéo cho lắm.

-Hãy coi mình là đã gặp may đi, Holmes.

-Ít nhất thì chúng cũng đạt được một điều. Nếu như trước kia tôi còn hồ nghi thì bây giờ tôi không chịu bỏ qua việc này.

Holmes nói điều đó với giọng rầu rĩ. Đoạn đường còn lại cả hai đều im lặng, chỉ khi đã cùng ngồi trước bếp lò và bà Hudson mang trà nóng vào, Holmes mới nói:

-Sau lúc tôi rời anh hôm qua Watson ạ, tôi đã kiểm tra một vài dữ kiện. Anh có biết bức tranh “Khỏa thân” triển lãm ở Bảo tàng Nghệ thuật Dân tộc là thuộc về cây bút lông của một Sairx Oxborn nào đó không?

-Anh nói là Sairx Oxborn?

-Của Công tước Sairx bố đấy.

ENLERI THÀNH CÔNG

Thám tử Enleri đánh máy suốt đêm, không rời bàn phím phút nào.. Tới rạng sáng thì râu cằm đâm ra tua tủa, hai mắt anh ta díp lại và quả thực sắp chết vì đói. Enleri lần xuống bếp, mở tủ lạnh lấy ra chai sữa với ba chiếc bánh mì có nhân, còn sót lại từ ngày hôm qua. Anh ta ngón bánh một cách thèm khát, uống cạn chai sữa rồi lau miệng, ngáp, sau đó vươn vai rồi lại gần máy điện thoại.

-Chào bố, ai thắng đấy bố?

-Thắng gì?-Thanh tra Kuin lâu bầu hỏi lại con trai.

-Trò chơi quăng vòng của bố.

-À, anh nói về việc đó..Chúng nó nhét cho bố mấy chiếc vòng chết toi. Thời tiết ở New-York thế nào. Bố hi vọng là đang xuân ấm hả.

-Thời tiết?- Enleri nhìn ra cửa sổ nhưng cửa chớp đóng kín.

-Nói thực là con không biết. Làm việc suốt đêm.

-Thế mà anh còn đòi tôi phải nghỉ. Anh ạ, sao anh không đến đây nghỉ cùng bố anh?

-Không thể được. Con cần phải viết cho xong cuốn sách. Hơn nữa ngày hôm qua Grant Ame lại ghé vào đây, hấn nốc cạn tất cả dự trữ của con rồi để lại một phong bì lớn.

-Cái gì? Phong bì gì?- Thanh tra Kuin hỏi, linh hoạt hấn lên.

Enleri kể cho ông nghe.

Viên thanh tra phì một tiếng:

-Chúng phịa ra các điều nhảm nhí gì đấy. Có kẻ nào đó muốn dắt mũi anh đấy. Anh đã đọc hết rồi à?

-Được mấy chương. Cần phải nói rằng nó được viết khá đấy. Hấp dẫn. Nhưng bỗng dưng con như sáng ra điều gì và lại ngồi vào máy chữ. Bố định dùng ngày hôm nay như thế nào?

Bố sẽ tắm nắng ở cái bãi tắm chết toi ấy, Enleri ạ. Bố chán ghê chán gớm nơi đây rồi! Con trai ạ! Cho phép bố quay về nhà thôi.

-Bố đừng nghĩ đến chuyện đó- Enleri nói- cứ tắm nắng đi bố ạ. Bố có biết rằng chính bố có khi cũng muốn đọc cho xong bản ghi chép chưa công bố của Sherlock Holmes không nào?

Trong giọng nói của thanh tra Kuin vang lên nét tinh quái:

-Nghe này, đây cũng là ý định của bố, con trai ạ. Bố sẽ gọi điện đến hãng Hàng không đặt vé vào chuyến nào cũng được. Bố có thể bay ngay về New- York.

-Không cần phải thế. Con sẽ gửi bản ghi chép đến cho bố bằng đường bưu điện.

-Quảng nó đi cho quỷ- Thanh tra Kuin phát bần.

-Thôi nhá, bố- Enleri nói- bố đừng quên đeo kính bảo vệ khi tắm nắng nhé, và hãy ăn hết những gì người ta bày ra bàn cho bố.

Enleri treo ống nói, không để cho ông bố đáp lời. Anh ta nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, nó cũng mang cái vẻ điêu cợt hết như chiếc máy chữ. Thăm tử danh tiếng đi vào nhà tắm, đứng dưới vòi hoa sen rồi quay ra trong bộ đồ ngủ. Khi vào buồng, việc đầu tiên của Enleri là để kênh máy điện thoại, sau đấy chộp lấy bản ghi chép của bác sĩ Watson.

“Thế này cho nó dễ ngủ”- anh ta ranh mãnh bảo với chính mình.

6. Câu Lạc Bộ Diogenes

Sáng ngày hôm sau, khi thức giấc tôi phát hiện thấy Holmes đã dậy và đang đi lại trong buồng. Không một lời nào nhắc nhở đến cuộc phiêu lưu mà cả hai đã tiến hành trong ngày hôm qua, hấn bảo:

-Watson, liệu anh có đồng ý viết chính tả do tôi đọc mấy dòng không nhỉ?

-Rất vui lòng.

-Xin tha lỗi vì tôi đã đưa anh đến vai trò của thư ký riêng, nhưng tôi có nguyên nhân đặc biệt để các tình tiết của sự việc này được tạo dáng ở dạng cần thiết.

-Nguyên nhân đặc biệt?

-Chính thế đấy. Nếu anh có thời gian rỗi rãi, nửa ngày chiều nay ta sẽ đến thăm thú Câu lạc bộ của anh trai tôi Mycroft. Sự bàn bạc với ông ấy sẽ có lợi đấy, vì rằng ở một vài khía cạnh của năng lực phân tích Mycroft khá hơn tôi.

-Tôi đã rõ là anh đánh giá cao anh ấy.

-Tất nhiên, khả năng của ông ấy có thể nói là do sự ngời lli, với ý nghĩa là ông ấy có thể chịu đựng được trạng thái không di chuyển. Giá có tay phát minh nào đó làm ra chiếc ghế bành, có thể đưa người ta từ công sở về nhà và ngược lại thì Mycroft sẽ là người đầu tiên xoay được nó.

- Đúng, tôi nhớ là ông ấy thích tính ngăn nắp của công sở.

-Thế nên ông ấy ham muốn được đưa tất cả các công việc của con người và mọi thứ khác vào qui mô của bàn cờ. Theo ý tôi thì đó là sự thu hẹp quá mức, nhưng nói chung thì phương pháp của ông anh tôi vẫn giúp được cho sự nhận thức rõ nét hơn.

Holmes lau tay.

-Nào, bây giờ ta sẽ liệt kê các nhân vật tác động của chúng ta. Không nhất thiết phải theo trình tự giá trị của họ. Thế nhá, đầu tiên là Công tước Sairx..

Holmes đọc chính tả trong khoảng một giờ. Sau đó anh ta đi lại trong phòng trong khi tôi thử sắp xếp lại các câu chữ cho hệ thống hơn. Sau khi sửa , tôi đưa cho Holmes một bản tóm tắt, trong đó có các lượng thông tin từ trước đến giờ chưa rõ, đó là các sự kiện mà Holmes thu thập được vào buổi chiều hôm trước.

Công tước Sairx Oxborn

Là người hiện nay sở hữu đất đai và danh hiệu quý tộc của một gia đình có tiếng tăm từ năm 1420. Là dòng dõi trực hệ đời thứ hai mươi. Công tước sống cuộc đời không giao tiếp ở điền trang của mình, hoặc ở ngôi nhà London phố Berkli, nơi đó ông ta bận bịu với hội họa. Có hai con trai với người vợ đã chết mười năm trước đây. Sau đấy không lấy vợ khác.

Công tước Risa Sairx

Con trai cả của Sairx, người thừa kế trực tiếp tước vị của cha. Có một con gái tên Debora. Vợ ông ta đã chết một cách bi thảm trong lúc sinh con. Đứa bé sống ở điền trang Devonseer với sự chăm sóc của các nữ gia sư. Bố và con gái hết sức quyến luyến nhau. Công tước Risa là người bác ái, ông ta ban phát hào phóng tiền của và thời gian cho khu tế bần ở lộ Montangoo của London, nơi thu thập những kẻ bần hàn cùng cực.

Michel Sairx

Con trai thứ hai của Sairx. Nguồn gốc đau buồn và ô nhục cho ông bố. Theo các tài liệu cho thấy, do bị bội với địa vị con trai thứ, không được tập ấm tước quý tộc của bố, anh ta đã cưới một ả gái điếm làm vợ. Rõ ràng việc này nhằm bôi xấu thêm thanh danh mà anh ta không được thừa hưởng. Hành vi phũ phàng thanh danh này anh ta đã thực hiện trong lúc là sinh viên Y khoa ở Paris. Ít lâu sau đó anh ta bị đuổi khỏi trường đại học Sorbonne. Các sự kiện tiếp theo về số phận của anh ta và hiện nay anh ta đang ở đâu thì chưa ai biết.

Dudley Bek

Chủ tiệm cầm đồ, cho vay lãi ở lộ Grayt Hippton. Xét theo mọi việc thì chưa có gì đáng lưu ý.

Bác sĩ Meray.

Nhà y không chỉ theo nghề mà đúng với danh hiệu lương y, phụ trách nhà xác ở lộ Montangoo. Hiến dâng cuộc sống của mình cho sự nghiệp xây dựng và duy trì trại tế bần ở cạnh khu nhà xác.

Xenli Janger

Cháu họ của bác sĩ Meray. Giành hết thời gian cho khu tế bần. Một y tá yêu nghề nghiệp, làm nhiệm vụ cứu giúp kẻ bần hàn. Chính cô ta đã đem cầm bộ đồ mỗ ở tiệm cầm đồ của Bek. Sẵn lòng đáp lời cho mọi câu hỏi và rõ ràng không dấu diếm điều gì.

Pior.

Một người đàn độn vô hại được nhận vào trại tế bần, ở đây anh ta làm các công việc chân tay đơn giản. Bộ đồ mỗ được tìm thấy trong gói đồ của anh ta. Cô Janger đem cầm nó để giao tiền cho Pior. Người đàn ông này rõ ràng là từ Pháp sang đây.

Người đàn bà có vết sẹo ở mặt

Chưa có tư liệu gì.

Holmes đưa mắt liếc qua bản tóm tắt với vẻ khó chịu.

-Tất cả cho thấy các điều ta thu lượm được còn quá ít ỏi và đoạn đường mình phải đi qua còn dài. Rõ ràng việc chậm trễ của chúng ta sẽ đẩy con số người bị giết hại dã man lên cao hơn nữa. Vậy nên nếu anh không phản đối thì mặc áo vào, Watson. Ta sẽ vẫy một chiếc xe ngựa hòe và tới Câu lạc bộ “Diogenes”

Trong khi chiếc xe lăn bánh trên đường sỏi nhựa, Holmes ngồi suy ngẫm nhưng dẫu sao tôi cũng liếc đánh động anh bạn vì bỗng dưng tôi nảy ra ý nghĩ:

-Holmes này,-tôi nói- khi ta rời bỏ dinh cơ của Công tước Sairx anh có lưu ý rằng Công tước Risa đã phạm hai điều sơ suất. Tôi cảm thấy mình đã nghĩ ra một trong hai điều đó.

-Là gì vậy?

-Tôi nhớ rằng ông ta không hỏi bộ đồ mỗ đến tay ta bằng cách nào. Từ đó có được kết luận logic là ông ta đã biết về điều đó.

-Tuyệt đấy, Watson!

-Trong ánh sáng của sự việc đó, liệu anh có cơ sở để nghĩ rằng chính ông ta gửi bộ đồ mỗ đến cho ta chẳng?

-Nói chung thì chúng ta có cơ sở để nghi ngờ rằng ông ta biết ai làm điều đó.

-Vậy thì có thể Công tước Risa sẽ là chìa khóa để làm sáng tỏ về người đàn bà có bộ mặt sẹo.

-Hoàn toàn có thể, Watson. Tuy nhiên tìm thấy chìa khóa và xoay được nó trong ổ khóa là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

-Cần phải thừa nhận là tôi không thể đoán ra sơ suất thứ hai của ông ta là ở chỗ nào.

-Anh có nhớ việc trong khi có mặt Công tước Risa tôi đã đánh rơi chiếc hộp không? Và việc ông ta đã nhã nhặn tỏ sự giúp đỡ khi nhặt lại các thiết bị mỗ?

-Có, nhưng sao?

-Anh có thấy ông ta đã đặt một cách vững tin từng thiết bị vào đúng chỗ lõm của nó, không sai tí nào.

-Quả thực vậy.

-Còn bây giờ, khi anh đã nhớ lại tất cả, anh có bổ sung thêm một thông tin nào nữa không?

-Mặc dù Công tước Risa nói chắc rằng ông ta không có kiến thức và kinh nghiệm gì trong phẫu thuật, nhưng ông ta đã quá quen thuộc với các dụng cụ mỗ xẻ.

-Chính vậy. Sự kiện này ta cần đưa vào hồ sơ tư duy trong các theo dõi tiếp tục. Chúng mình đến nơi rồi, Watson. Mycroft đang chờ tôi và anh.

Câu lạc bộ “Diogenes”!.. Tôi nhớ về nó khá rõ mặc dù mới ở gian phòng khách lạnh lẽ của nó mỗi lần, khi Mycroft xếp lên vai Sherlock Holmes công việc của người phiên dịch Hy Lạp*, mà tôi đã có vinh dự làm thỏa mãn không ít người đọc về những công việc của anh bạn thám tử tài hoa.

Câu lạc bộ “Diogenes” do những người tìm cách lánh xa cảnh ồn ào của thành phố lập nên, và cũng không bao gồm rộng rãi các thành phần. Đây là một căn phòng sang trọng với các ghế bành mềm mại, một nhà bếp tuyệt vời và mọi thứ tiện lợi khác cho cá nhân. Điều lệ của Hội rất chặt chẽ và được theo dõi sát sao. Nó không nhằm để xã hội hóa Câu lạc bộ mà hạn chế nó. Không được phép chuyện trò ồn ào ở Câu lạc bộ này, ngoại trừ một căn phòng rộng rãi cho khách vắng lai, mà chúng tôi đang đi qua một cách lạnh lẽ.

Theo đặc điểm chung, các thành viên của Câu lạc bộ không cho phép người nọ được chú ý đến người kia chút gì. Người ta kể về một trường hợp như sau (theo tôi họ cũng nhằm mục đích kiểm tiền) : một hội viên của Câu lạc bộ bị chết đột ngột -về sau biết rõ là do đau tim- mà người ta chỉ biết được mãi khi có một

hội viên khác, đồng nghiệp với ông ta nhận thấy ở tay kẻ bất hạnh giữ tờ báo “Times” ấn hành từ ba hôm trước!

Mycroft Holmes chờ chúng tôi ở căn phòng giành cho các vị khách. Hai anh em hình như không vội vàng vào việc, mà vì nó chúng tôi đến đây. Mycroft là một người cao, bệu với bộ tóc bao dày dợn và khuôn mặt nghiêm khắc- ít nét giống Sherlock Holmes. Ông ta đưa tay và thốt ra:

Sherlock! Chú trông khá lắm! Có lẽ việc đi đó đi đây khắp nước Anh và sang lục địa có lợi cho sức khỏe của chú đấy.

Chìa bàn tay nặng nề cho tôi Mycroft nói:

-Bác sĩ Watson, tôi nghe tin anh đã thoát ra khỏi tay Sherlock và đã cưới vợ rồi. Hi vọng là hẳn không bắt cóc anh lần nữa chứ?

-Tôi rất hạnh phúc trong việc cưới vợ- Tôi nói rõ để ông anh của Holmes biết- chả là lúc này vợ tôi đang đến thăm chơi ở nhà bà cô.

-Và cánh tay dài của Sherlock đã lập tức chụp lấy anh!

Mycroft cười niềm nở. Mặc dù với tính ở ẩn của mình, ông ta có được khả năng đáng ngạc nhiên để làm cho người tiếp chuyện không bị khó xử. Ông ta đón chúng tôi ở cửa và bây giờ đưa chúng tôi tới cửa sổ rộng, quay ra một trong những phố đông người của London. Tôi dõi theo việc hai anh em đứng cạnh nhau nhìn qua cửa sổ.

-Tôi không ghé vào căn phòng này từ ngày chú đến chỗ tôi lần cuối, Sherlock ạ! Nhưng đây phổ hầu như không có gì thay đổi,- ông anh của Holmes nói - hết như mới thấy nó hôm qua.

-Nhưng dầu sao- Sherlock Holmes lắm bầm -cũng có thay đổi. Các gian kế cũ đã bị quên đi, cái mới lại nảy sinh.

Mycroft chỉ tay:

-Chú hãy nhìn hai nhân vật ngồi cạnh lề đường kia. Liệu họ có đang suy tính chuyện gì xấu không?

-Anh định nói về người kéo đèn đường và người kế toán phải không?

-Chính họ đấy.

-Tôi không nghĩ là thế. Người kế toán đang an ủi tay kéo đèn đường mới bị thải hồi.

-Về như thế. Tay kế toán viên chắc là đã tìm được chỗ làm khác, nhưng sau đó lại nhanh chóng mất nó và đang đứng đường.

Tôi không kìm được lâu hơn và cắt đứt câu chuyện của hai anh em.

-Khoan đã, khoan đã nào! -Tôi nói, bắt đặc dĩ phải lặp lại câu phản đối thường lệ của mình- nói thế thì quá quắt thật!

-Watson, Watson-Mycroft nói với vẻ trách cứ- Tôi không nghĩ rằng anh lại tỏ ra cạnh thị đến vậy sau chừng ấy năm cộng tác với Sherlock. Chẳng lẽ ở khoảng cách như thế này mà anh không nhìn thấy các vết mực- màu đỏ và đen- trên ngón tay của một trong hai người đang nói chuyện với nhau kia à! Mà đó chính là đặc điểm chỉ ra nghề nghiệp của một kế toán viên.

-Hãy chú ý thêm -Holmes em cũng xen vào- đến vết mực trên cổ áo của ông ta, nơi vải hay chạm vào ngòai bút, và cả trên bộ quần áo tuy nhàu nát, nhưng cổ tỏ ra về con người chừng chạc.

-Chẳng lẽ từ các đặc điểm ấy mà còn khó đưa ra kết luận lắm sao, Watson thân mến- Mycroft nói thêm với giọng ngọt xớt luôn luôn làm tôi thấy cấu bần- anh ta là người luộm thuộm cả trong công việc lẫn đời sống, không giữ được chỗ làm nào lâu dài.

-Về việc đó còn có chứng cứ ở tờ báo thò ra ngoài túi áo khoác, đang mở ở trang đăng thuê người làm. Từ đó có được kết luận: anh ta không có việc làm- Holmes nói thêm.

Tôi giờ hai tay lên trời:

-Xin đầu hàng, như mọi khi! Nhưng còn người đang nói chuyện với anh ta là nhân viên coi đèn đường, chắc là dễ dàng nhận thấy phải không?

-Các dấu hiệu của người ấy mang tính kỹ thuật hơn- anh bạn Holmes của tôi nói- anh hãy nhìn lên ống tay áo bên phải của ông ta, ở phía trong, bắt đầu từ cổ tay áo trở lên vải bị cọ đến mức bạc phết.

-Dấu hiệu không thể lầm của người kéo đèn- Mycroft nói.

-Trong khi giờ đây sào để đốt đèn cháy bằng hơi ga- Holmes giải thích- ông ta thường xuyên cọ phần cuối cây sào vào tay áo đó. Hết sức đơn giản, Watson!

Trước khi tôi kịp đáp lại thì trạng thái của Holmes đã thay đổi và anh ta cau mày, quay sang phía tường đối diện.

-Tôi chỉ mong vấn đề mà tôi đang giải quyết cũng dễ dàng giải quyết như thế. Chính nó đã đưa tôi đến đây, anh Mycroft.

-Hãy bày các chi tiết ra- ông anh của Holmes đáp với nụ cười- Anh không muốn phí thời gian.

Hai mươi phút trôi qua, sau đấy chúng tôi ngồi yên vị trên ghế bành và im lặng. Mycroft phá vỡ trạng thái này:

-Bức tranh đã được họa khá rõ nét Sherlock ạ, trong giới hạn có thể của nó. Nhưng anh nghĩ rằng chú có đủ khả năng tự giải quyết vụ này.

-Không nghi ngờ gì, nhưng thời gian ít quá. Cần phải bằng mọi giá đình chỉ ngay tội ác. Anh có thể chỉ ra được một chi tiết mà nhờ nó tôi có thể rút ngắn được vài ba ngày.

-Vậy thì ta sẽ liệt kê chính xác những gì chú đã rõ hay đúng đắn hơn là những gì chú chưa rõ. Trong tay chú hoàn toàn không có chuyện gì là không giải được.

-Tất nhiên rồi.

-Và dấu sao chú cũng đã sờ thấy điều gì. Chẳng phải vô cớ mà có cuộc công kích nguy hiểm vào chú và Watson. Chỉ cần chú không cho đó là sự trùng hợp tình cờ.

-Không thể như thế!

-Tôi cũng không nghĩ thế- Mycroft kéo vào tai mình- tất nhiên chẳng cần thông minh gì lắm để biết Pior là ai.

-Có lẽ vậy- Holmes đáp- Anh ta là con trai thứ hai của công tước Sairx.

-Về các chấn thương mà Michel đã bị thì có thể ông bố không biết. Nhưng Công tước Risa tất nhiên biết là Michel đang ở trại tể bắn. Ông ta, không còn nghi ngờ gì nữa, đã nhận ra em trai của mình.

-Chắc chắn là Công tước Risa đã không nói hết mọi chuyện- Holmes nói.

-Tay này làm tôi lưu tâm. Chiếc áo choàng bác ái là màn che phủ tuyệt diệu cho các mưu đồ độc ác. Hoàn toàn có khả năng là chính Risa lưu tâm đến chuyện để Michel nằm dưới vòng bảo trợ của bác sĩ Meray.

-Cũng như thương tật mà em hẳn phải gánh chịu- Holmes cau có bổ sung.

-Có thể lắm, nhưng chú cần phải có được các tư liệu còn thiếu của vấn đề khó giải này, Sherlock.

-Thời gian, anh Mycroft, thời gian! Vấn đề của tôi là thế. Tôi cần phải nhanh chóng tìm được đầu sợi chỉ để có thể gỡ cuộn này ra.

-Anh cho rằng chú phải bằng cách này hay cách khác bắt Risa phải lộ mặt.

Đến đây thì tôi xen vào:

-Cho phép tôi ra câu hỏi

-Cứ nói đi Watson. Chúng tôi hoàn toàn không định phớt bỏ anh khỏi cuộc điều tra

-Tôi ít có gì giúp được các anh, nhưng tôi nghĩ rằng nhiệm vụ chính của chúng ta là phát hiện ra Kẻ mỗ bụng. Vậy nên tôi hỏi : các anh có cho rằng chúng ta đã gặp mặt với kẻ giết người chưa? Có xác định rằng Kẻ mỗ bụng là một tên nào đó trong số người ta đã gặp?

Sherlock Holmes mỉm cười:

-Anh đã có đề cử viên cho nhân vật đáng kính ấy chưa, Watson?

-Nếu như tôi bắt buộc phải chọn lựa thì tôi sẽ dừng ở tay dần đòn. Nhưng phải thừa nhận là tôi không thể nào lại nghĩ được rằng có thể hắn là Michel Sairx.

-Trên cơ sở nào anh tuyên án như thế về hắn?

-Tôi e rằng chưa có gì cụ thể cả... Nhưng tôi không thể quên cảnh tượng đã chứng kiến khi chúng ta rời nhà xác ở đường Montangoo. Nếu anh nhớ việc bác sĩ Meray ra lệnh cho “Pior” đẩy thi thể người bất hạnh. Việc tay ấy làm không có gì đặc biệt nhưng nhìn động tác của hắn, tôi thấy gai khắp người.

Lặng im một lát, trong khoảng thời gian này hai anh em ngẫm nghĩ các ý kiến bày tỏ của tôi. Sau đó Mycroft nói một cách nghiêm túc:

-Một suy xét hoàn toàn phù hợp, Watson. Tôi chỉ có thể nhận xét rằng, khó mà xác định được việc anh dựa trên hành động cụ thể nào, để giải thích kết quả phân tích. Tuy nhiên sự ghê sợ tự nhiên theo linh tính của anh, có thể còn giá trị hơn bất kì logic nào của chúng tôi.

-Ý kiến của anh, tất nhiên đáng được lưu tâm- Holmes nói.

Tuy vậy tôi có cảm tưởng, là cả anh cả em đều không đặt ý nghĩa gì to lớn vào các phát biểu của tôi, mà chỉ do hai người muốn làm tôi dễ chịu mà thôi.

Mycroft nặng nhọc đứng lên với thân hình nặng nề.

-Chú cần phải thu thập tư liệu nhiều hơn nữa, Sherlock ạ.

Holmes xiết chặt hai bàn tay.

Tôi có ý nghĩ rằng, trong suốt cuộc gặp gỡ kéo dài với Mycroft, em ông ta không giống với Sherlock Holmes năng động, tự tin vào mình mà tôi đã biết. Tôi bắt đầu suy nghĩ để tìm nguyên nhân của nó thì bỗng nghe thấy Mycroft khẽ nói:

-Anh biết chuyện gì là căn nguyên sự lè mề đăn đo của chú. Chú cần chấm dứt chuyện đó. Chú quá chú quan trọng việc này.

-Tôi không hiểu anh nói về chuyện gì- Holmes nói khá lạnh lùng.

-Năm tội ác quái đản nhất của thế kỉ đã xảy ra mà có thể số lượng đó còn tăng lên. Nếu như chú bắt tay vào việc này sớm hơn, thì đã có thể ngăn chặn một số vụ trong đó. Đây là điều chú đang day dứt. Ý thức về lỗi lầm có thể làm cùn cả trí thông minh lớn lao nhất chẳng nữa.

Holmes không có gì để phản bác. Bọn tôi gật đầu một cách sốt ruột và nói:

-Ta đi thôi, Watson. Trò chơi đã bắt đầu, chúng ta cần phải lừa được con thú.

-Mà là thú tinh ranh đấy-Mycroft nói với sự thận trọng rõ ràng.

Sau đó ông ta còn nói thêm:

-Sherlock, hãy tìm người phụ nữ mặt sẹo. Đồng thời cũng tìm một mắt xích còn thiếu của chú- vợ của Michel Sairx, cô nàng làm cái nghề tồi tệ. Điều đó nói lên gì nhỉ?

Holmes cúi kính nhìn ông anh:

-Anh quả thực nghĩ rằng tôi đã mất khả năng tư duy rồi à, Mycroft? Tất nhiên đó có nghĩa là anh nói, chỉ về một người đàn bà mà thôi.

Đến đây thì chúng tôi rời câu lạc bộ “Diogenes”.

PHÁI VIÊN CỦA ENLERI

TIỀN HÀNH ĐIỀU TRA

Quả chuông ở cửa có dạng một nụ hồng với mấy chiếc lá bằng ngà voi. Grant Ame lấy sức ấn vào nút và một người đẹp xuất hiện trong chiếc áo veston buổi tối màu xanh lá cây ngoa ngoắt.

-Hello, Mezor!. Ta không ở xa nhau và tôi có mặt đây rồi.

Cô gái tươi tỉnh. Bộ mặt dài thườn vẻ quý tộc của chàng trẻ tuổi, gợi lên cho cô các ý nghĩ dễ chịu về sự giàu có của anh ta.

-Thế nên anh quyết định ghé vào.- Cô ta thốt lên cũng bằng giọng trang trọng như thế và mở toang cánh cửa, đến mức làm nó va bộp vào tường.

Grrant thận trọng tiến vào.

-Chị ở đây có chiếc tổ ấm cúng quá.

-Một căn phòng bình thường của một cô gái lao động. Tôi đã sục tìm khắp Ixed Xaid, có nghĩa là đã tìm khắp nơi mãi cho đến khi tìm được căn phòng này. Đất ghê gớm nhưng vì tôi không thể sống ở đâu khác ngoài Ixed.

-Tôi không biết được cả việc chị nghĩ đến chuyện đi làm.

-Thế sao nữa nào. Tôi là cố vấn. Anh uống Whisky nhé?

“Một thám tử cần phải ép đến cùng nếu như anh ta muốn moi một điều gì”- Grrant nghĩ bụng.

-Thế chị làm cố vấn ở đâu?

-Ở phân xưởng quảng cáo trong nhà máy.

-Tất nhiên là trong nhà máy của bố chị?

-Tất nhiên.

Mezor Sort vốn là con gái của ông chủ “Hãng giày mỹ lệ Sort”, nhưng món của hồi môn hậu hĩ của cô nàng sẽ phải phân chia với ba anh em trai và hai chị gái nữa. Cô ta hất cái đầu tóc vàng xinh xắn khi đưa cho Grrant cốc Whisky có xô-đa.

-Thế nhà máy ở đâu nhỉ?

-Ở Iove.

-Chị vẫn đi đến đó?

-Ngốc ạ! Ở đây có văn phòng nhà máy trên lộ Park.

-Trẻ con thật. Chị làm tôi kinh ngạc đấy. Tôi trình diện trước chị với một vai trò hoàn toàn khác cơ. Chị ưng đọc loại văn học gì nhỉ ?

- Anh sao thế, đùa đấy à?

Grrant nhìn quanh phòng. Không đâu có cuốn sách nào, cũng không thấy tạp chí nhưng nói cho cùng thì các thứ đó cũng chẳng nhất thiết phải có.

-Tôi lại nghĩ là chị đọc sách ghê lắm, là con một sách như người ta thường nói.

-Làm chuyện đó trong thế kỷ này và trong những ngày này của tôi và anh ấy à! Tôi muốn biết, lấy đâu ra thời gian để đọc sách được nhỉ?

-Nhưng có thể giật ra một ít thời gian ở bất cứ chỗ nào.

-Cũng có đọc tí chút. Ví dụ như “Tình dục và hôn nhân không giá thú..”

-Riêng tôi thì hay lục lọi các sách trinh thám. Ví dụ như “Patro Braun, giáo chủ Kusin..”

Grrant chăm chú theo dõi phản ứng của cô gái- Một con lợn bột cũng dõi theo cô chủ ra chuồng thăm nó như thế.

-Tôi cũng thích đọc trinh thám.

-Đôi lúc tôi đọc cả triết học- Grant nói với vẻ khiêu khích- Berton, Sherlock Holmes .

-Một trong các vị khách, anh có nhớ không, trong tối vui gần đây nhất, là chuyên gia về mốt đấy.

Nổi chán nản ập vào Grant. Anh ta nhanh chóng thay đổi chiến thuật.

-Mà hôm đó bộ bikini trên người chị diễn cảm hết mức. Lóa mắt đấy!

-Tôi rất vui vì anh thích nó, bạn đáng mến ạ. Anh dùng Whisky nữa chẳng?

-Thôi, cảm ơn - Grant nhồm lên- Thời gian trôi vùn vụt, tôi phải đi đây.

Cô gái cụt mọi hy vọng.

Chàng lêu lổng giàu có ngồi phịch xuống đệm lái chiếc xe “Jaguar” của mình.

Tài năng bẩm sinh của “thám tử” này thì cả Kuin lẫn Holmes cũng chịu!

Trong lúc đó thì có vật gì đè vào mũi Enleri làm nhà thám tử nghệt thở. Anh ta thấy đó là bản ghi chép mà mình đã đọc trước khi ngủ. Enleri ngáp dài, quăng cuốn vở xuống sàn và ngồi dậy, tì khuỷu tay vào đầu gối, ngái ngủ.

Nhìn bản ghi chép nằm dưới sàn một lát.

Anh ta cúi xuống nhặt nó lên.

Lại đọc.

7. Tôi Theo Dõi Kẻ Mổ Bụng

Sáng hôm sau, phải thừa nhận là Holmes đã đưa tôi vào trạng thái công phẫn.

Tôi thức dậy thì anh ta đã mặc quần áo chỉnh tề. Tôi để ý thấy ngay là mắt anh chàng đỏ, có nghĩa là đêm qua hầu như không ngủ, thậm chí tôi còn nghi đêm qua Holmes không ở nhà.

May là anh chàng còn có ý định nói chuyện mà không khép chặt mồm, điều không ít lần đã xảy ra giữa tôi và anh ta.

-Watson-Holmes nói không cần dạo đầu- ở Waitrepon có một tửu quán với tiếng tăm khá là bắt mắt.

-Ở đây đây rồi.

-Ồ, chính thế! Nhưng quán mà tôi nói- “Thiên thần và Vương miện”- là chỗ tôi tệ nhất, nơi bọn phóng đảng ưa tụ tập giao du. Nó ở vào khu trung tâm tác động của “Kẻ mổ bụng”. Chính ở đây người ta đã nhìn thấy ba người trong số năm phụ nữ là nạn nhân của hắn, rất gần ngày họ bị giết. Tôi dự định ngó vào “Thiên thần và Vương miện”- và tối nay dự định sẽ xoay ít vòng ở đó.

-Tuyệt lắm, Holmes! Nếu như tôi giữ được vai trò..

-Không, không, Watson thân mến. Anh sẽ không tới đấy. Từ bấy đến nay tôi vẫn còn run với ý nghĩ là anh đã gần cái chết biết bao do lỗi của tôi.

-Nghe này, Holmes...

-Việc đó đã được quyết định không có kháng biện- hắn nói kiên quyết- Tôi không có tí nguyện vọng nào, về việc phải báo một tin buồn cho người vợ đáng yêu của anh, khi chị ấy quay về.

-Tôi cảm thấy là mình hành động cũng không đến nỗi tồi- tôi cay cú phản đối.

-Không có gì phải nghi ngờ. Không có anh thì tôi đã nằm ở chiếc giường giành cho kẻ tàn phế của bác sĩ Meray! Nhưng dẫu sao chuyện đó cũng không biện bạch được, cho việc lần thứ hai dám liều lĩnh tước bỏ

khả năng an toàn của anh. Trong lúc tôi vắng mặt ngày hôm nay- mà tôi có nhiều việc lắm- thì anh nên dành một phần thời gian cho các thí nghiệm y học của anh đi, mong là thế.

-Mọi chuyện với các thí nghiệm của tôi đều đầu vào đầu ra. Người thay thế tôi rất thạo việc và am hiểu.

-Vậy thì tôi có thể đề nghị anh tới buổi hòa nhạc hay đọc một cuốn truyện thú vị..

-Tôi hoàn toàn ở trạng thái tự mình chọn việc- tôi nói khá lạnh lùng.

-Không nghi ngờ gì, Watson- hẳn nói. Nhưng thôi vậy, tôi còn phải đi đây. Xin hứa là khi quay về sẽ đưa anh vào cuộc.

Hắn ta đi còn tôi tiếp tục cơn nóng máu, không thua gì chén trà nghi ngút khói của bà Hudson đưa vào.

Quyết định vi phạm điều cấm đoán của Holmes không chín muồi ngay trong tôi, nhưng trước khi chén xong bữa sáng thì nó đã hình thành rõ nét. Tôi bỏ suốt ngày vào việc đọc các cuốn chuyên khảo cứu đáng tò mò trong tủ sách của Holmes, về khả năng sử dụng ông để chuẩn bị cho việc mưu sát, đạt được bằng cách làm nhiễm độc mật, hoặc dùng cả đàn công kích vào nạn nhân. Tác phẩm này ẩn danh, nhưng tôi nhận ra phong thái cô đọng của Sherlock Holmes. Lúc trời nhá nhem tối thì tôi bắt đầu chuẩn bị cho “chiến dịch”

Tôi quyết định đến quán Thiên thần và Vương miện” dưới dạng một tay chơi, với tính toán không để mình khác biệt với các khách London quen biết của tửu quán này. Thế nên tôi vội vã về nhà mình, chui vào bộ quần áo chơi bởi buổi tối, nó được thêm vào chiếc áo choàng với chiếc mũ lễ. Nhìn vào trong gương tôi thấy mình có phần còn dũng mãnh hơn dự kiến. Sau khi nhét vào túi một khẩu súng ngắn nạp đạn sẵn, tôi bước ra phố, ngăn một cỗ xe ngựa và bảo chở tới Thiên thần và Vương miện”...

Holmes còn chưa thấy xuất hiện.

Đây là một nơi đáng tởm. Một căn phòng dài trần thấp, đầy các quầy phá hoại của vô số các ngọn đèn dầu hỏa. Khói thuốc lá cuộn thành từng đám như các đám mây trước cơn giông. Sau những chiếc bàn thô kệch tụ tập mọi đám ăn nhậu khác nhau. Các thủy thủ Ấn Độ lên bờ từ vô số các tàu vận tải đang đậu lúc nhúc trên dòng Thames, mang các bộ mặt kín đáo của người phương Đông, dân Thụy Điển và châu Phi, rồi đám dân châu Âu xài xạc. Chưa nói tới những hạng người Anh khác nhau, tất cả bọn họ đang khát khao tận hưởng khoái lạc ở các nơi ăn chơi thô thiển của một thành phố lớn.

Trang điểm cho tửu quán này còn là các vật thể giống cái, với mọi lứa tuổi và tính cách. Phần đông trong số này có bộ dạng khá thảm hại- xài xạc và hư đốn. Chỉ một số ít, non tuổi nhất, mới bắt đầu vào nghề là còn giữ được ít nhiều tính hấp dẫn nào đó. Một trong các cô như vậy lại gần, khi tôi vừa chọn được chiếc bàn nhỏ chưa có khách và bắt đầu đưa mắt nhìn ngắm đám người ăn nhậu. Đó là một cô gái phần son lõe loét, tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng phong thái thô tục đã dán lên chiếc nhãn khó lòng tẩy bỏ.

-Xin chào anh yêu. Anh có gọi cho một cô gái cốc gin và món nhắm gì không?

Tôi đã định từ chối vinh dự đó, nhưng tay hầu bàn người Anh đứng cạnh đã gọi với vào trong : “Gin và món nhắm cho một công nương nhá!” rồi bắt đầu lách vào quầy rượu. Rõ ràng là hắn ta được một phần tiền mà các nàng ở đây yêu cầu khách bao.

Cô gái ngồi gọn gàng trên ghế đối diện với tôi và đặt một bàn tay khá nhem nhuốc lên tay tôi. Tôi vội vàng lấy tay mình ra. Đôi môi trát son của cô bé nhúc nhích thành một cái gì tựa tựa nụ cười.

-Rụt rè à, con mèo nhỏ của em? Anh đừng sợ.

-Tôi chỉ định tạt vào làm một cốc rượu thôi- tôi nói.

Cuộc phiêu lưu của tôi bắt đầu mất phần thú vị.

-Rõ rồi, anh yêu! Tất cả các quan khách đều ghé vào uống cốc rượu, nhưng rồi sau đó họ muốn biết ở chỗ chúng em còn có thể mua được những gì..

Anh hầu bàn quay lại, đẩy cốc gin và đĩa nhắm cho cô gái rồi cầm vài đồng xu trong số tôi đẩy ra bàn. Tôi biết tổng là hắn đã lấy dư mấy pence* nhưng không tranh cãi với hắn làm gì.

-Em tên là Ponli, anh yêu. Còn anh tên là gì nào?

-Tom- tôi nói với vàng -Tom Hukinx.

-Tom?- Cô gái cười- Lạy Chúa sáng láng, may anh không tên là Harry. Anh sẽ không thể tin được ở đây có bao nhiêu tay Harry lảng tránh, mặc dù đám ấy chẳng vụng về chút nào.

Giá tôi có tìm được câu đáp lời thì cũng chẳng kịp há miệng vì ở đầu gian đằng kia nổi lên tiếng ồn ào. Một tay thủy thủ với bộ mặt tối sẫm, khổ người không thua kém một con khỉ đột vừa hung hãn gầm lên. Hắn đang định chop lấy tay một khách nhậu khác - một người Tàu nhỏ bé, rõ ràng đã có chuyện gì làm cho tay kia tức tối- và chiếc bàn bị hất tung sang một bên.

Trong một giây nào đó người ta cảm thấy người Trung Quốc sẽ toi mạng trước vẻ sức sôi hung tợn của tay thủy thủ. Nhưng ngay đó có một người đàn ông lông mày dày rậm, với chiếc cổ bò mộng trên đôi vai to rộng, với hai cánh tay như thân cây - tuy rằng vẫn chưa to bằng của tay thủy thủ hung hăng- can thiệp vào việc.

Người bảo vệ bất ngờ của người Tàu nện một đấm vào dương bối của tay thủy thủ- khỉ đột. Đây là cú đòn tiêu diệt, nên anh chàng kia gập đôi người vì đau đớn và bật ra một tiếng rên trầm khàn vang khắp tửu quán. Kẻ công kích lại nhăm và ra đòn tấn công thứ hai, lần này vào hàm của tay thủy thủ khổng lồ. Đầu của nhân vật này ngật ra phía sau, mắt đục mờ. Hắn bắt đầu đổ sụp xuống, nhưng người đàn ông có lông mày rậm đã nghiêng vai, đón lấy thân thể của đối thủ hất lên lưng như một bao bột. Sau khi mở cửa người này tổng đối thủ ra ngoài phố.

-Đây là Mack Klein - cô gái nói với vẻ kinh hãi- lão quỷ này khỏe như bò mộng. Mack mua tửu quán này, đã bốn tháng nay là chủ nhân ở đây. Lão không cho ai giết nhau trong quán! Không nghĩ ngợi lôi thôi gì cả.

Quang cảnh thực sự gây ấn tượng nhưng đúng lúc đó lại có chuyện lôi cuốn sự chú ý của tôi. Cánh cửa mà tay chủ quán vừa đóng, lại bật toang ra và một khách nhậu khác bước vào, người này hình như tôi nhận diện được. Tôi cố nhìn qua lớp khói thuốc và khói muối đèn. Không còn hồ nghi gì nữa, đó là Dudley Bek, chủ tiệm cầm đồ. Bek đến chiếc bàn bỏ trống và tôi nghĩ cần phải thông báo cho Holmes nên tôi quay sang phía Ponli.

-Em có căn buồng thích lắm, anh yêu- cô ta nói và cố hấp dẫn tôi.

-E rằng tôi không thích thú chuyện đó, tiểu thư ạ- tôi cố nói sao cho mềm mỏng.

-Tiểu thư..phải gọi em thế cơ à!- Cô ta bối rối thốt ra- Em làm sao nào, bà lão rồi à?... Em còn trẻ lắm, và không có bệnh đâu. Vậy nên đừng sợ anh ạ.

-Nhưng, có lẽ cô cũng có ai đó để sợ đấy Ponli- tôi nói và chăm chú nhìn vào cô ta.

-Em á? Em sợ cái gì? Ngay đến con ruồi em cũng không động đến nó.

-Tôi muốn nói về Kẻ mổ bụng.

Trong giọng của cô ta có nốt gì đó chán nản và thất vọng:

-Anh muốn dọa em thôi. Còn em chẳng sợ đâu.

Cô ta uống mấy ngụm gin nhưng mắt thì liếc nhanh khắp nơi, sau đó dừng lại ở một điểm nào đó phía sau lưng tôi. Lúc ấy tôi chợt nhận ra là cô ta vẫn nhìn vào chỗ đó trong suốt cuộc nói chuyện. Tôi quay đầu và thấy một mẫu quái đản nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra được.

Hắn ta bị ỉn đến mức khó hiểu. Một bên má chạy xéo vết sẹo dài làm cho chiếc mồm méo đi như đang cười, còn cục xưng phồng màu tím dưới mắt trái làm cho bộ mặt hắn càng kinh tởm hơn. Chưa bao giờ tôi phải thấy một bộ mặt ác độc đến thế.

-Hắn đã giết Edna, Kẻ mổ bụng- Ponli thì thào- nó rạch bụng con bé bất hạnh. Mà tại sao cơ? Edna hiền lành như thế, không đụng đến ai bao giờ.

Tôi lại quay về với cô ta.

-Mà có thể tên có bộ mặt sẹo kinh tởm là nó chẳng?-Tôi khẽ hỏi.

-Ai mà biết được?- Rồi cô gái đau khổ thốt ra- Nó làm thế để làm gì không biết!

Vậy chính là nó đây rồi!

Khó mà giải thích tại sao tôi lại tin tưởng vào điều ấy đến thế. Ngày xưa cũng có thời tôi chơi các trò cá cược hăng say, việc đó thường xảy ra với lứa tuổi trẻ, và tôi nhớ là mình có một linh cảm không giải thích được trong chuyện thắng bại, tuy không có cơ sở duy lý gì. Nó là bản năng, giác quan thứ sáu. Muốn gọi là gì thì gọi, nhưng đôi khi có nó xuất hiện và không thể coi thường được.

Chính cảm giác đó nảy sinh lúc này trong tôi, khi tôi chợt nhìn thấy tên đang ngồi sau mình. Hắn nhìn chằm chằm vào cô gái, và tôi thấy rõ vệt nước bọt ở một góc chiếc mồm kinh tởm của hắn.

Làm thế nào bây giờ?

Ponli- tôi hỏi khẽ - trước kia cô có nhìn thấy người này ở đâu không?

-Em à? Không lần nào, mèo con của em ạ. Hắn kinh tởm quá sức, có phải không?

Nhưng ngay đó, với thuộc tính bất thường của đám phụ nữ sa đọa, Ponli chợt thay đổi trạng thái. Con vô tâm liều lĩnh nổi lên, lại thêm men rượu giúp sức, cô ta bỗng giơ cao chiếc li của mình

-Chúc may mắn cho anh, anh yêu! Anh là một ông lão tốt bụng lắm và em chúc anh mọi sự...

-Cám ơn.

Cô ta đứng lên và bắt đầu bước đi, núng nính cặp đùi. Tôi dõi theo, chờ cho cô đi tới một bàn khác, nhưng cô ta nhanh nhẹn đi qua khắp gian phòng dài và hướng ra cửa. Tôi nghĩ là buổi tối hôm nay rõ ràng cô bé không gặp may ở "Thiên thần và Vương miện", nên quyết định thử tìm vận may ở ngoài đường. Chưa kịp thở cho nhẹ người, thì đã thấy sinh vật kinh tởm sau lưng tôi nhòe đi và đuổi theo cô ta. Có thể hiểu nỗi lo lắng như thế nào ập xuống người tôi. Tôi còn biết làm gì khác hơn là lập tức dõi theo hắn ta.

Khi đôi mắt đã quen một phần với bóng tối, tôi phát hiện là tay đàn ông vẫn còn trong tầm nhìn của mình. Hắn đang lén lút, nép sát mình vào dãy tường ở cuối phố.

Tôi biết là mình đang đi theo con đường nguy hiểm. Nhưng đây chính là nó, Kẻ mổ bụng và hắn đang dõi theo Ponli. Tôi xiết đến đau tay vào khẩu súng ngắn trong túi áo. Tên đó ngoặt vào góc phố, còn tôi sợ bỏ mất hắn nên vội vàng bám theo.

Dãy phố chỉ được chiếu sáng bằng ngọn đèn thấp hơi ga. Tôi ngó vào bóng tối nhưng tên mà tôi đang bám theo đã biến mất.

Một cảm giác tuyệt vọng tràn vào tôi. Có lẽ tên ác độc đã lôi cô gái bất hạnh vào một tầng hầm nào đó! Giá như tôi biết nhét thêm vào túi một chiếc đèn bấm thì hay biết bao! Tôi chạy vội lên. Sự tĩnh mịch của đường phố chỉ có mỗi tiếng chân của tôi làm náo động.

Dù dưới ánh sáng tù mù cũng thấy được rằng ở đầu kia đường phố có một ngõ nhỏ cắt qua. Tôi lao về chính nơi đó, kinh sợ với ý nghĩ là sắp thấy một điều khủng khiếp, tim đập điên loạn trong lồng ngực.

Bỗng dưng tôi nghe thấy một tiếng kêu tắt nghẹn. Tôi xô lên và va vào vật gì đó mềm mại. Một giọng kinh hoảng thì thào:

-Tha cho tôi! Tôi van ông! Tha cho tôi!

Đó là Ponli đang nép người vào tường trong bóng tối. Sợ rằng tiếng kêu có thể đánh động Kẻ mổ bụng, tôi đưa tay bịt mồm cô ta và thì thầm vào tai:

-Đầu vào đây cả Ponli. Không có gì đe dọa cô đâu. Tôi là người vừa ngồi với cô đây mà.

Ngay lúc đó từ đằng sau có khối nặng nề gì đó chụp vào tôi. Tôi quay phắt người, xô giạt vào trong ngõ ngang. Tên ác độc quỷ quyệt mà tôi bám theo từ "Thiên thần và Vương miện" đã nhanh hơn tôi. Hắn nấp vào bóng tối và để cho tôi chạy qua. Bây giờ điên khùng vì chuyện con mồi đã tẩu thoát, nó công kích vào tôi như con thú dữ.

Tôi cũng đáp lại như vậy, gạt đỡ một cách tuyệt vọng và cố gắng lôi khẩu súng trong túi ra. Đáng ra tôi cần phải giữ chắc nó trong tay, nhưng trong thời gian phục vụ ở các đơn vị Quân đội Hoàng gia tại Ấn Độ, tôi chỉ là bác sĩ quân y. Không phải chiến binh nên không được huấn luyện võ thuật và khả năng chiến đấu.

Thế nên tôi không thể kéo dài với tên quái vật. Trước sức công kích của nó tôi ngã vật ra và chỉ còn biết mừng là cô gái đã kịp chạy thoát. Tôi thấy đôi bàn tay hằn xiết vào cổ mình và cổ vung vẩy đôi tay tự do để lôi khẩu súng trong túi ra.

Tôi chờ người khi bỗng nghe thấy tiếng quát quen thuộc:

-Để xem ta đã làm con thú thể nào kinh hoàng..

Ngay trước lúc ánh sáng của cây đèn bấm lóe lên trong loa đèn, tôi đã hiểu là mình sai lầm ghê gớm. Tên quái đản ngồi sau lưng tôi ở tửu quán chẳng là ai khác, ngoài Sherlock Holmes hóa trang.

-Watson!

Holmes kinh ngạc chẳng kém gì tôi.

-Holmes! Cầu Chúa lòng lành, tí nữa thì tớ lấy được súng ngắn và nếu thế thì đã bắn vào cậu!

-Thế mới đáng đời-bạn thân tôi cầu nhàu- Watson, cậu có thể coi tớ là con lừa.

Holmes nhấc thân thể dẻo dai ra khỏi người tôi và muốn giúp tôi đứng lên. Thậm chí ngay lúc đó, khi tôi đã biết đây là bạn mình, vẫn không thể không kinh ngạc vì các vết nhăn nhúm kinh khủng, làm thay đổi hoàn toàn bộ mặt của anh ta.

Chúng tôi không có thời gian để trách cứ lẫn nhau. Khi Holmes nâng tôi lên, hai chúng tôi nghe thấy một tiếng thét kinh hoàng phá tan im lặng của màn đêm. Holmes vội buông tay tôi.

-Nó làm trước mình mất rồi!- Bạn tôi giật ra và lao vào bóng tối. Trong lúc tôi đứng lên thì tiếng gào rú càng tăng, rồi bỗng nó đứt đoạn. Trong bóng tối nghe rõ tiếng bước chân người chạy- Sherlock Holmes và kẻ nào đó.

Cần phải thừa nhận là tôi đã thể hiện bản thân trong việc này không được tốt đẹp lắm. Trước kia đã có thời tôi là Vô địch hạng Trung về quyền Anh, nhưng thấy rõ là thời gian không hề quay lại. Tôi chạy được ít bước rồi phải tựa đầu vào tường gạch, cố gắng đấu tranh với cơn đau đầu chóng mặt. Trong phút này tôi không thể đáp lời bằng tiếng kêu nào, ngay cả khi Nữ Hoàng đáng quý của nước Anh kêu gọi.

Cơn chóng mặt qua đi, các vật thể xung quanh thẳng lại và tôi chuyênh choạng tiến lui, sờ soạn trong bóng tối. Mới đi chưa được ba bước thì có một giọng bình tĩnh ngăn lại:

-Đây, Watson!

Tôi quay trái và thấy một lỗ cửa ở tường.

Lại vang lên giọng của Holmes:

-Tôi đánh rơi chiếc đèn bấm. Anh có tìm thấy nó không, Watson?

Giọng nói bình tĩnh của Holmes đặc biệt làm tôi kinh hoàng, vì nó thường dùng để che dấu cuộc đấu căng thẳng nội tâm. Tôi biết là Holmes đang bị chấn động mạnh vì chuyện gì.

Tôi bước một bước và dẫm vào chiếc đèn bấm. Bật nó lên tôi kinh hoàng thấy cảnh tượng trước mặt mình. Holmes quỳ đầu gối, khom người và gục đầu ủ rũ - tượng trưng cho sự tuyệt vọng hoàn toàn.

-Tôi đã vấp phải thất bại, Watson. Cần phải đưa tôi ra Tòa vì tội ngu xuẩn.

Kinh hoàng vì cảnh tượng đẫm máu nên tôi chỉ nghe thoang thoảng. Jack-Kẻ mổ bụng đã để cho cơn điên đại kinh tởm của hắn được tự do, lần này đã chọn Ponli bất hạnh làm nạn nhân của hắn. Bức tranh kinh khủng chập chờn đảo qua đảo lại trước mắt tôi..

-Nhưng nó có ít thời gian thế! Bằng cách nào nhỉ?

Holmes tỉnh người và đứng nhồm lên

-Đi nào Watson! Đi theo tôi!

Suốt dọc đường Holmes vượt trước tôi khá nhiều, nhưng tôi không thể để bạn mình khuất khỏi tầm mắt và cuối cùng khi tôi đuổi kịp, thì thấy Holmes đang lấy sức gõ vào cửa của hiệu cầm đồ Dudley Bek .

-Bek- Holmes quát to- Ra đây! Tôi yêu cầu anh lập tức ra ngay đây!- anh ta đập rồi lại đập tiếp nắm đấm vào cánh cửa- Mở cửa ra, nếu không ta phá đấy!

Trên cao xuất hiện một hình chữ nhật sáng. Cửa sổ mở rồi một chiếc đầu thò ra. Dudley Bek quát lên:

-Anh là ai, điên à? Anh là ai đã nào?

Trong ánh sáng của ngọn đèn mà người chủ tiệm cầm đồ cầm trên tay, thấy rõ chiếc áo sơ mi mặc đêm cổ đứng và chiếc mũ chụp có tua đỏ.

Holmes lui ra rồi quát to để trả lời:

-Thưa ngài, tôi là Sherlock Holmes và nếu ngài không lập tức xuống ngay, tôi sẽ leo lên qua bức tường này và tóm tóc ngài lôi đi.

Bek tất nhiên là kinh hoàng vì Sherlock Holmes vẫn đang mang bộ mặt hóa trang đầy sẹo.

Tôi cố giúp đỡ;

-Dudley Bek , ông còn nhớ tôi phải không?

Ông ta ngạc nhiên nhìn tôi

-Ngài là một trong hai ngài..

-Và tôi cam đoan với ông đây là Sherlock Holmes.

Người chủ tiệm lưỡng lự. Nhưng sau đó ông ta nói:

-Được thôi. Tôi xuống ngay đây.

Holmes nôn nóng bước đi bước đi bước lại cho đến lúc ánh sáng ló ra trong cửa hiệu và cửa ra đường đã mở.

-Ra ngoài này đi nào, ông Bek! - Holmes ra lệnh bằng giọng đe dọa.

Người Đức kinh hoàng nghe theo. Cánh tay mạnh mẽ của bạn tôi chộp giữ người chủ tiệm đang cố gắng để giăng ra. Holmes xé toang phía trước chiếc áo lót, để lộ bộ ngực trần đang nổi gai vì lạnh.

-Ngài làm gì thế, thưa ngài?- Chủ tiệm cầm đồ hỏi bằng giọng run rẩy- Tôi không hiểu gì cả.

-Im đi!- Holmes nói gắt gỏng và tỉ mỉ xem xét bộ ngực ông ta dưới ánh đèn trên tay Bek.

-Ông đi đâu, ông Bek, sau lúc rời quán ” Thiên thần và Vương miện”?-Holmes hỏi sau khi buông ông ta ra.

-Tôi đi đâu cơ? Tôi về nhà, vào giường.

Sau khi Holmes hạ thấp giọng, người chủ tiệm cầm đồ đã bình tĩnh trở lại, và giọng ông ta lúc này mang vẻ thù địch.

- Đúng, - Holmes nói trầm ngâm- về như thế thật. Ngài hãy quay về giường, thưa ngài. Thật tiếc là tôi đã làm ngài kinh khủng.

Holmes quay đi một cách bất nhã và tôi cũng đi theo. Khi hai người đến góc phố, tôi quay lại và thấy Bek vẫn còn đang đứng trước tiệm cầm đồ. Trong dáng trần trụi lộ lũng với cây đèn gơ cao trên tay, ông ta như một bức biếm họa của tượng Thần Tự do mà dân Pháp tặng Hợp Chúng quốc Bắc Mỹ, hiện giờ đang đứng ở cửa vào vịnh New-York.

Chúng tôi quay về nơi xảy ra tội ác và thấy rằng thi thể của Ponli bất hạnh đã được mọi người phát hiện. Một đám đông dân chúng tò mò, với sự khát khao bệnh hoạn các cảnh tượng như vậy đã chặn lối vào phố, đồng thời các ngọn đèn bầm của một số nhân vật chính thức đã rơi vào bóng đêm, xung quanh nơi xảy ra sự kiện.

Holmes đứng với vẻ ảm đạm ngấm nhìn quanh cảnh, tay đút sâu vào túi áo khoác.

-Không nên để lộ sự có mặt của chúng ta ở đây làm gì, Watson - bạn tôi nói-. Chuyện đó chỉ kéo theo các lời giải thích bất lợi với Lestrade.

Tôi không ngạc nhiên với đề nghị không để lộ vai trò người chứng kiến cảnh tượng kinh khủng này. Bạn tôi hành động theo phương pháp của mình, hơn nữa trường hợp này lại đang chạm mạnh vào lòng tự ái cá nhân của Sherlock Holmes.

-Nào ta lần êm đi thôi, Watson- Holmes nói với vẻ cay đắng- bọn mình hoàn toàn thích hợp với vai trò các thằng ngu óc rỗng.

8. ĐỒ TÈ Ở LÒ MỔ

-Sự việc là ở chỗ, Watson ạ, anh đã không nhận thấy Dudley Bek quần chiếc áo choàng, ra khỏi tửu quán đúng vào lúc cô gái chuẩn bị ra đường. Anh chỉ theo dõi tôi mà thôi.

Tôi cay đắng nhận ra rằng không phải Holmes, mà tôi là người có lỗi trong mọi việc đã xảy ra, mặc dù trong giọng của bạn tôi không hề có chút ám chỉ ra chuyện đó. Tôi đã định thừa nhận sự hổ hèn của mình nhưng Holmes cắt ngang ý định xin lỗi của tôi.

-Không, không- anh ta nói- Chỉ là do ngu ngốc của tôi mà tên độc ác đã chuồn khỏi tay chúng ta, hoàn toàn không do anh chút nào!

Gục đầu xuống ngực Holmes tiếp tục:

-Khi tôi ra ngoài tửu quán thì cô gái ngoặt vào góc phố. Bek không thấy đâu cả và tôi chỉ có thể phán đoán, hoặc là hắn ta quay sang hướng khác hoặc nấp trong một chiếc cống tối tăm nào đó. Tôi dừng ở phán đoán thứ nhất và bắt đầu đi theo cô gái.

Quay vào chỗ ngoặt xong thì tôi nghe thấy tiếng các bước chân gần lại, và bằng khước mắt thấy rằng có một tay đàn ông nào đó đang đi theo tôi và cô ta. Tất nhiên tôi không có ý nghĩ rằng đó là anh- ngoài ra cần lưu ý là thân hình anh không quá khác biệt với thân hình Bek, Watson ạ - Thế nên tôi tin rằng người đàn ông đang lén theo mình là tay chủ tiệm cầm đồ. Đến lượt tôi nấp vào một chỗ và khi nghe thấy tiếng kêu thì nghĩ rằng mình đã bám theo được đúng Kẻ mổ bụng. Sau đấy tôi công kích vào hắn và phát hiện ra sai lầm không thể tha thứ của mình.

Hai chúng tôi đã xong bữa trà sáng và Holmes đang cúi kính chào bước trong căn phòng khách giữa đại lộ Baker. Tôi bồn chồn dõi theo các cử động của anh bạn mình.

-Sau đấy- Holmes tiếp tục với vẻ cau giận- trong lúc ta đang bần thần vì hồng việc thì Kẻ mổ bụng ra tay hạ thủ. Thằng quỷ ấy láo xược biết bao!- Bạn tôi thốt ra- Khinh mọi người và mọi thứ. Nó có sự vững tin thật khó hiểu, biến ta thành bạn đồng hành với tội ác của nó! Hãy tin tớ Watson, tớ sẽ tống nó vào ngục ngay cả khi đó là công việc cuối cùng của đời tớ!

-Về như sự nghi ngờ với Dudley Bek ta có thể xóa bỏ- Tôi nói với toan tính làm tan nỗi cay đắng của Holmes.

-Chả còn gì phải bàn. Bek không thể nào về được đến nhà, rửa khỏi người các vết máu, thay quần áo, chui vào bộ đồ ngủ trước khi ta đến tiệm cầm đồ.

Holmes chop lấy ống tẩu bằng gỗ anh đào và đôi dép Ba Tư, nhưng ngay lập tức lại cúi tiết quãng đi.

-Watson- Holmes nói- Điều duy nhất mà ta làm được hôm qua là gạt bỏ được một kẻ tình nghi trong hàng triệu kẻ đang sống ở London này. Với nhịp độ như thế, ta có thể dõi theo tên tội phạm và chop được hắn vào quãng này của thế kỉ sau!

Tôi không còn biết phản đối bằng cách nào, nhưng Holmes lập tức vươn thẳng đôi vai gầy guộc và nhìn chăm chú vào tôi bằng đôi mắt thép.

-Thế là đủ rồi Watson! Mặc áo vào, ta sẽ làm cuộc viếng thăm nữa đến nhà xác của bác sĩ Meray.

Một giờ sau chúng tôi đứng ở lộ Montangoo, trước cổng vào khu vực buồn bã này. Holmes chăm chú nhìn các ngõ nhỏ thăm hại

-Watson- anh nói- tôi muốn có hiểu biết địa hình, địa vật chi tiết hơn về miền này. Trong khi tôi ở đây, anh có thể thám thính các phố nhỏ quanh đây được không?

Đang cháy bỏng ý muốn chuộc lại sai lầm hôm qua nên tôi sẵn sàng đồng ý.

-Khi kết thúc cuộc xem xét, anh có thể tìm thấy tôi ở khu tế bản.

Rồi Holmes đi vào cổng.

Tôi phát hiện rằng ở lộ Montangoo không có các cửa hàng như thường lệ. Phía xa của cuối phố là các dãy kho đang nhìn tôi bằng các cửa kho đóng kín, và không để lộ ra một dấu hiệu có sự sống nào. Nhưng ngoặt vào một góc tôi thấy một quang cảnh sinh động hơn. Chỗ đó có các làn của những người bán rau, gần đó là một quầy hàng bày các cây cải bắp. Nhà tiếp theo là quầy thuốc lá, sau đây là một quán nhậu nhỏ bé xấp xỉ, trên cửa treo một chiếc biển sứt sọc có vẽ chiếc xe ngựa.

Sự chú ý của tôi chuyển sang một lối vào rộng rãi ở phía bên kia đường, và tôi bước vào đó. Từ đây vang ra những tiếng rống chói tai. Tôi đi qua một cổng vòm đá cũ kĩ rồi gặp một lò sát sinh. Trong chiếc cũi ở góc sân chông đồng bốn con lợn đã mổ. Người giúp việc của chủ hàng thịt- một anh chàng còn trẻ với chiếc búa hai đầu đầm máu ở lưỡi, đang lạnh lùng hoàn tất công việc của mình.

Tôi quay lui. Chợt tôi nhìn thấy người đàn độn mà Sherlock Holmes và ông anh của bạn tôi -Mycroft- nhận dạng là Michel Sairx. Anh ta đang ngồi xồm ở góc lò mổ, quên mọi sự trên đời, ngoài các động tác của người chủ hàng thịt ra. Cặp mắt của người đàn trở ra nhìn các xúc thịt đầm máu, với sự thích thú thực sự mang tính bệnh lý.

Sau khi làm xong công việc dã man, anh chàng giúp việc của chủ hàng thịt đi lui và mỉm cười với tôi.

-Ngài có muốn dùng một miếng thịt chẳng?

-Cần phải nói là công việc của các anh tiến hành ở nơi không được sạch sẽ cho lắm- Tôi nói với vẻ khó chịu.

-Sạch, ngài nói thế ạ?- anh chàng cười khẩy- Dân ở đây đã phát nôn vì nhiều thứ ứ tạp khác rồi, thưa ngài! Họ đâu để ý đến chuyện giết lợn bẩn hay sạch- Anh ta nháy mắt- Đặc biệt là các ả. Đêm đêm các ả ở đây nghĩ nhiều đến việc giữ gìn chính xúc thịt của mình sao cho an toàn.

-Anh định nói về Kẻ mổ bụng?

-Còn ai nữa ạ? Vì hấn mà gần đây đám đàn bà nông nổi run như cày sấy.

-Thế anh có biết cô gái bị giết tối hôm qua không?

-Biết. Tôi đã cho con bé ấy hai si-linh ruồi trong một tối vui gần đây thôi. Con bé bắt hạnh không có gì để trả tiền thuê phòng, còn tôi thì không keo kiệt. Tôi không thể trông được cảnh một cô gái đi lang thang trên đường phố trong sương mù vì không biết ngủ nghề ở đâu.

Một cách hoàn toàn theo linh tính, tôi tiếp tục câu chuyện không mấy hứng thú này.

-Anh có một suy tính gì về đứa nào là Kẻ mổ bụng không?

-Do đâu mà tôi biết được, thưa ngài? Xin ngài tha lỗi cho, nhưng sao nhỉ? Hấn hoàn toàn có thể là một kẻ phong lưu vai vế. Ngài có tán thành thế không ạ?

-Tại sao anh lại nói vậy?

-Tại sao ạ? Vì rằng các đại nhân thường phủ áo choàng, vì thế không ai nhìn thấy vết máu dính ở quần áo bên trong ạ! Ngài có đồng ý thế không? Nhưng thôi, tôi cần phải pha thịt đã.

Tôi vội vã rời khỏi lò mổ, mang theo hình ảnh của Michel Sairx đang ngồi xồm trong một góc, không rời cặp mắt trở khỏi cảnh tượng đầm máu. Dù Holmes có nói thế nào chẳng nữa, với tôi tên thảm hại bị loại trừ khỏi xã hội ấy vẫn hết sức đáng ngờ.

Tôi đi quanh một bãi rộng rồi vòng vào nhà xác qua cổng ở lộ Montangoo, định sang khu tế bản. Trong nhà xác không có ai, đi dọc theo các bệ tôi đến chiếc bàn kê trên bệ cao nhất. Trên đó có một tử thi phủ vải liệm trắng. Tôi đứng một lát, suy tính, rồi bị thúc đẩy bằng một cảm giác khó hiểu nào đó, đưa tay lật tấm khăn ra khỏi mặt tử thi.

Nỗi đau đớn của Ponli đã lui về quá khứ, lúc này khuôn mặt như đá cẩm thạch của cô phản chiếu sự thư thái êm đềm của người đã vượt qua ranh giới, để sang cõi vĩnh hằng. Tôi không coi mình là kẻ đa cảm, nhưng lúc này tôi nghĩ rằng cái chết- dù cho nó đến với người ta bằng cách nào- vẫn có một giá trị xác định và mặc dù không mê tín, nhưng tôi vẫn thề vài lời cầu nguyện để cứu rỗi linh hồn cho cô gái bất hạnh.

Tôi tìm thấy Holmes ở nhà ăn của khu tế bần trong sự hội tụ với Công tước Risa và cô Xenli Janger. Cô gái đón tôi bằng nụ cười niềm nở,

-Bác sĩ Watson, cho phép tôi mời ngài một chén trà.

Tôi từ chối sau khi cảm ơn. Còn Holmes nói nhanh:

-Anh đến đúng lúc, Watson. Công tước đang định báo cho chúng ta một số tin tức.

Công tước hình như có hơi ngần ngại.

-Công tước có thể cứ yên tâm trong khi có mặt bạn tôi, thưa đại nhân.

-Xin phép được nói, ngài Holmes. Michel, em tôi rời London tới Paris khoảng hai năm trước đây. Tôi chờ đợi nó sẽ sống cuộc đời buông tuồng, giữa cái thành phố buông thả nhất của các thành phố, nhưng đồng thời vẫn cố gắng giữ mối liên hệ với nó. Tôi đã kinh ngạc và vui mừng khi biết được rằng nó xin vào Trường đại học Sorbonne để nghiên cứu về y học. Anh em tôi tiếp tục thư từ qua lại, và tôi bắt đầu lạc quan khi nghĩ về tương lai của nó. Về như em trai tôi đã mở ra một chương mới trong cuộc đời...

Khuôn mặt linh động của Risa nhuộm vẻ đau buồn.

-Nhưng bỗng xảy ra chuyện không hay. Tôi kinh hoàng khi biết rằng Michel kết hôn với một cô gái đứng đường.

-Ngài đã nhìn thấy cô ta chưa, thưa Công tước?

-Chưa bao giờ, thưa ngài Holmes. Tôi thú nhận thẳng thắn là không có ý nguyện gặp mặt người đàn bà ấy. Tuy nhiên giờ đây gặp điều kiện thì tôi cũng muốn gặp gỡ cô ta.

-Do đâu và trong điều kiện nào ngài được biết cô ta là gái điếm? Em trai ngài chắc gì đã giải bày chi tiết đó một cách tỉ mỉ, khi báo cho ngài hay về việc hôn nhân của mình.

-Em tôi không báo cho tôi một tin nào như thế cả. Tôi biết điều đó qua bức thư của một sinh viên mà tôi không quen, nhưng lá thư này rõ ràng tỏ ý lo lắng chân thành cho số phận của Michel. Người đó cho tôi hay về cách kiếm sống của Andella Sairx, và bày tỏ ý kiến rằng nếu tôi coi trọng cuộc đời mai sau của em trai, thì cần phải sang Paris ngay và cố gắng gây ảnh hưởng đến Michel, trong khi cuộc đời của nó còn chưa bị hủy hoại đến mức không thể phục hồi.

- Ngài có báo cho thân phụ ngài về bức thư đó không?

-Không bằng bất cứ cách nào!- Công tước Risa nói gắt gỏng- Nhưng tiếc rằng chính tác giả bức thư đã quan tâm đến điều đó. Anh ta đã gửi đi hai lá thư, đề phòng một trong hai người chúng tôi không có sự chú ý cần thiết theo yêu cầu của anh ta.

-Thân phụ ngài phản ứng như thế nào?

-Có nên đặt câu hỏi đó ra hay không, thưa ngài Holmes ?

-Công tước không muốn nhận được tin xác định chắc chắn hơn về việc ấy?

-Không. Lá thư mang vẻ bàng hoàng. Tôi cũng không nghi ngờ gì điều viết trong đó. Hơn nữa, lá thư cũng hoàn toàn thích ứng với những gì mà chính phụ thân tôi đã tự biết- Công tước Risa dừng một lát và nét mặt nhấn lại trong sự dày vò đau đớn- Lúc đó tôi nghĩ là ông cũng nhận được lá thư tương tự nên vội vàng về ngôi nhà của ông ở thành phố. Khi tôi tới nơi, bố tôi đang đứng trước giá ở xưởng vẽ. Thấy tôi, người phụ nữ làm mẫu đang khỏa thân đưa chiếc khăn choàng qua mình, còn ông cụ đặt bút vẽ bình tĩnh nhìn tôi. Ông hỏi: "Risa, có việc gì đưa anh đến đây vào giờ này?".

Tôi thấy cạnh bảng màu của ông có một chiếc phong bì dán tem Pháp liền chỉ tay vào nó “Con cho rằng lá thư này từ Paris tới?” “Anh nói đúng”. Ông cụ cầm chiếc phong bì nhưng không lấy ruột ra. “Tốt hơn giá nó viên vào chiếc khung đen”. “Tôi không hiểu bố”- tôi đáp.

Bố tôi đặt lá thư xuống chỗ cũ “chẳng phải nó báo tin về cái chết đó sao? Với tôi lá thư này là tin về cái chết của thằng Michel. Tim tôi đã đọc lễ cầu hồn cho nó, còn thân thể hãy giao cho cát bụi”.

Lời nói kinh sợ của ông cụ làm tôi chấn động mạnh, nhưng biết rằng tranh luận là vô ích nên tôi rời đi.

-Ngài không thử liên hệ với Michel à?- Holmes hỏi.

-Không, thưa ngài. Tôi cho rằng không thể sửa chữa được điều gì. Tuy nhiên hai tháng sau đó tôi nhận được một lá thư nặc danh, trong đó nói rằng nếu tôi đến khu tế bần này thì sẽ tìm thấy điều gì đó khá thú vị. Tôi đã làm theo lá thư. Không cần thiết nói với các ngài tôi đã tìm được điều gì ở đây.

-Còn lá thư? Ngài có giữ nó không, thưa Công tước?

-Không.

-Tiếc thật.

Công tước Risa hình như đang đấu tranh với sự kín đáo bẩm sinh, rồi bỗng ông ta như buột mồm:

-Ngài Holmes, tôi không thể miêu tả lại những gì trong lòng sau khi nhìn thấy Michel và tình cảnh em tôi hiện nay, nạn nhân của sự hành hung tàn bạo.

-Và ngài đã quyết định.. xin phép được hỏi ngài?

Công tước Risa nhún vai:

-Khu tế bần không phải là nơi quá xấu đối với nó, tôi cảm thấy thế.

Cô Xenli Janger lặng im trong kinh ngạc, đôi mắt cô gái chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của nhà quý tộc. Công tước Risa thấy việc đó. Với nụ cười buồn bã ông ta nói:

-Tôi hy vọng rằng tiểu thư thân quý sẽ tha thứ cho tôi vì đã không nói với tiểu thư sớm hơn về chuyện này. Nhưng việc đó tỏ ra là không cần thiết, thậm chí là không khôn ngoan. Tôi muốn cho Michel ở lại đây, và nói thật lòng tôi không hề muốn thừa nhận với chú của tiểu thư rằng người đó là em tôi!

-Tôi hiểu- cô gái nói- Ngài có quyền giữ bí mật của mình, thưa Công tước. Ngay cả chuyện ngài đã trợ giúp cho khu tế bần hào phóng như thế nào.

Holmes chăm chú quan sát Công tước Risa trong thời gian ông ta kể chuyện

-Ngài không có cuộc tìm hiểu nào hơn nữa ư?

-Tôi đã liên lạc với cảnh sát Paris và Sở Liêm phóng Scotland để hỏi xem, trong tài liệu của họ có ghi chép cuộc hành hung nào đã xảy ra với em trai của tôi hay không. Trong tài liệu lưu trữ của họ không có chuyện này- Công tước Risa trả lời.

-Tôi muốn cảm ơn ngài, thưa Công tước. Vì ngài đã cởi mở trong một hoàn cảnh khó khăn chừng ấy.

Công tước gượng cười:

-Cam đoan với ngài, tôi làm điều đó không hoàn toàn theo nguyện vọng cá nhân. Tôi không nghi ngờ gì về điều bằng cách này hay cách khác, rồi ngài sẽ thu lượm được những thông tin như vậy. Có thể sau khi nhận được tất cả qua tôi đã nói, các ngài sẽ dễ yên cho Michel.

-Tôi không thể hứa điều đó với đại nhân.

Nét mặt của Công tước Risa trở nên căng thẳng.

-Tôi xin thề, thưa ngài, Michel không hề có liên quan gì đến các vụ giết người kinh khủng.

-Công tước đã làm tôi yên lòng- Holmes đáp - Vậy tôi xin hứa với đại nhân là sẽ đem hết sức lực để tước bỏ hộ ngài các đau khổ về sau này.

Công tước Risa im lặng cúi mình.

Sau đó chúng tôi chia tay. Nhưng khi ra khỏi khu tế bần, trước mắt tôi vẫn còn hình ảnh của Michel Sairx, quên hết mọi sự trên đời ở một góc cửa lò sát sinh, như bị bỏ bùa vì cảnh máu mê nhày nhụa.

PHÁI VIÊN CỦA ENLERI BÁO CÁO

Grant Ame kiệt sức nằm trên đi-văng của Enleri Kuin, đu đưa chiếc cốc vại.

-Tôi rời anh hăng hái như thế mà quay về rã rời, mệt mỏi.

-Chỉ sau có hai cuộc phỏng vấn?

Enleri vẫn đang mặc bộ đồ ngủ, gò người trên chiếc máy chữ và gãi bộ râu tua tủa. Anh ta đánh thêm bốn chữ nữa rồi dừng tay.

-Anh đã tin chắc rằng, cả cô thứ nhất lẫn cô thứ hai không đặt bản ghi chép vào xe của anh?

-Ấ Mezor Sort cho rằng Sherlock Holmes hình như là một kiểu chải tóc theo một mốt, còn Catrin.. Cat là một cô gái không dở đâu. Mà anh có biết không, cô ấy vẽ đầy nhá, cô ấy trang trí rằm thượng ở các nhà hàng. Rất kiên tâm. Dạng gái ấy như chiếc lò so kéo căng.

-Có lẽ họ đã xỏ mũi anh- Enleri nói khe khẽ- xỏ mũi anh chẳng khó khăn gì.

-Tôi giải thích một cách chính xác cho anh- Grant nói với vẻ rất đàng hoàng- Tôi đã đưa ra các câu hỏi tinh ranh, sâu sắc, khôn khéo.

-Ví dụ xem nào?

-Ví dụ: “Cat. Cô đã đặt bản chép tay đề gửi cho Enleri Kuin trên đệm xe của tôi phải không?”

-Còn câu trả lời ra sao?

Grant nhún vai.

-Nó có dạng một câu hỏi kiểm tra: “Thế Enleri Kuin là ai nhỉ?”

-Hôm nọ tôi chưa yêu cầu anh tẩu khỏi đây có phải không?

-Ta sẽ đối xử với nhau thân ái, bạn quý ạ- Grant ngừng lời để tợp một hụm Wisky- tôi chưa cho là mình đã hoàn toàn chịu thất bại. Mới thu hẹp chiến trường được một nửa. Tôi sẽ tiếp tục vận động về phía trước.

-Đến lượt ả nào đây?

-Rachell Heger. Người thứ ba trong danh sách. Sau đây chỉ còn lại mỗi Pegen Kenli, cô gái ở Benlington.

-Hai đối tượng nghi ngờ- Enleri nói- Nhưng đừng vội vã. Đi đâu đó và suy nghĩ kế hoạch tấn công.

-Anh muốn tôi giết chết thời gian một cách vô lí à?

-Tôi cảm thấy đó là công việc yêu thích của anh.

-Thế anh đã đọc hết bản ghi chép chưa? -Tay lêu lổng giàu có hỏi, cũng không nhúc nhích khỏi vị trí.

-Tôi đang bận việc điều tra của tôi.

-Anh đã đọc đủ mức để có thể xác định thủ phạm chưa?

-Người anh em ạ- Enleri nói- Tôi còn chưa tìm ra thủ phạm trong ghi chép của chính tôi.

-Và anh đang cố gắng giữ tiếng tăm mới nổi lên của anh chứ gì?- Grant xỏ xiên rồi ra xe hơi của hắn.

Enleri có cảm giác là não mình cũng cứng nhắc như chiếc chân tê. Các phím của máy chữ hình như cũng dịch ra xa hàng trăm mét.

Người thám tử tài ba không còn phải bóp đầu để nghĩ xem ai là người gửi bản ghi chép cho mình qua tay Grant. Đáp lời cho vấn đề này anh ta đã tự tìm được.

Enleri đi vào phòng ngủ, nhặt bản ghi chép của bác sĩ Watson dưới sàn rồi nằm dài ra giường tiếp tục đọc.

9. Người Khách Paris

Những ngày này làm mệt lử cả tôi lẫn Holmes. Trong suốt thời gian bạn bè với nhau, tôi chưa bao giờ thấy Holmes nôn nóng bất yên đến thế, và cũng chưa bao giờ khó giữ được suôn sẻ với hắn ta như vậy.

Sau cuộc nói chuyện của chúng tôi với Công tước Risa Sarx, Holmes ngừng chú ý đến tôi. Tất cả mọi cố gắng gợi chuyện của tôi đều uổng công, thế nên tôi nảy ra ý nghĩ rằng mình đã can thiệp vào chuyện này quá sâu, so với bất cứ cuộc điều tra nào của Holmes mà tôi tham dự trước đây, và chỉ làm rối thêm công việc. Sự trừng phạt tôi nhận được rõ ràng cũng xứng đáng, vậy nên tôi vui lòng với vai trò thường lệ là đứng ngoài quan sát và chờ đợi các công việc tiếp theo.

Mà chúng chẳng có gì thêm. Holmes cũng giống như Kẻ mổ bụng, biến thành sinh vật ăn đêm. Anh ta biến khỏi lộ Baker từ sẩm tối, quay về vào lúc rạng đông, còn ban ngày thì trầm tư suy nghĩ. Tôi không rời khỏi căn buồng của mình vì biết rằng các thời khắc như vậy nhất thiết phải để anh ta một mình. Đôi khi tôi nghe tiếng đàn vĩ cầm qua các bức tường, tới lúc hết sức chịu đựng trò kéo cửa của Holmes, tôi lên ra khỏi nhà và hòa vào tiếng ồn ào của cuộc sống London.

Sang ngày thứ ba tôi vô cùng kinh hãi vì bộ dạng của Holmes.

-Holmes, vì các vị Thánh linh thiêng!- Tôi thốt ra- Có chuyện gì xảy ra với anh thế?

Dưới thái dương bên phải thấy rõ một vết bầm tím đỏ, ống tay trái bị xé rách, còn vết cứa sâu ở cườm tay thì đang chảy máu đáng sợ. Holmes đi khắp khiêng và vậy bản không khác gì các cậu bé, mà anh ta thường bí ẩn cắt cử đi làm chuyện gì không rõ.

-Đụng độ ở một ngõ tối, Watson.

-Để tôi băng cho anh.

Tôi mang chiếc va li con của bác sĩ từ phòng mình sang. Anh bạn tôi rầu rầu chìa cánh tay bị thương với các ngón tay xương xương thấm máu.

-Tôi định nhử đối thủ của chúng ta và tôi đã đạt được.

Đặt Holmes ngồi xuống ghế, tôi bắt đầu khám xét.

-Đạt được, nhưng tôi đã phải chịu thất bại.

-Anh đã chuốc lấy nguy hiểm cho mình, Holmes ạ.

-Bọn giết người, hai tên giết người đã cắn vào môi nhử của tôi.

-Chính những thằng đã công kích tôi và anh à?

-Ồ. Mục đích của tôi là định tống một thằng trong hai tên đó vào ngục, nhưng khẩu súng bị hóc- chuyện không may quá! quý thể đấy- và cả hai tên đã tẩu thoát.

-Tôi xin anh, Holmes, hãy bình tĩnh. Nằm xuống đi, nhắm mắt vào. Có lẽ phải cho anh vài viên thuốc an thần.

Holmes làm một cử chỉ nôn nóng.

-Mọi chuyện đều vật vãnh cả, chỉ mấy vết xước thôi mà! Thất bại của tôi, đó mới là điều làm tôi đau lòng. Nếu như tôi tóm được lấy một đứa thì đã nhanh chóng tìm ra thằng chủ của chúng!

-Anh cho là lũ súc vật ấy đang thực hiện các cuộc thám sát à?

-Cầu Chúa phù hộ cho anh- Tất nhiên là không. Đây là bọn đạo tặc thông thường của đường phố mà ta vẫn hay lòng sực- Holmes co người một cách kích động. Hãy còn một thằng nữa, Watson ạ. Một con hổ khát máu vẫn đang tự do hoành hành giữa rừng già London.

Tôi nhớ đến một tên tuổi làm kinh hoàng mọi người.

-Giáo sư Moritani*?

-Moritani không có quan hệ gì ở đây. Tôi đã kiểm tra xem nó làm gì và ở đâu. Nó ở xa đây. Không, đó không phải là tay Giáo sư ấy đâu. Tôi cho rằng thằng mà ta đang tìm là một trong bốn tên.

-Anh định nói bốn tên nào?

Holmes nhún vai.

-Có ý nghĩa gì chuyện đó nếu như tôi không thể chop được nó!

Holmes ngả người ra lưng ghế tựa và nhìn lên trần nhà qua mi mắt mở hé, cố giữ đôi mi nặng nề khỏi sập xuống, nhưng dù sao cơn mệt mỏi không làm giảm hoạt động tư duy của anh bạn tôi.

-"Con hổ" mà anh nói- tôi hỏi- có lợi ích gì lôi cuốn, khi nó giết hại những người bất hạnh ấy nhỉ?

-Sự việc rối rắm hơn nhiều so với những gì mà anh suy tính, Watson. Có một vài sợi chỉ đen quăn quít và rối bung trong cái mê cung này.

-Lại còn thằng cha đàn độn ở trại tế bần nữa- tôi lẩm bẩm.

Trên mặt Holmes xuất hiện một nụ cười không vui vẻ gì.

-Tôi sợ, Watson thân mến ạ, anh đã lần sai sợi chỉ.

-Tôi không thể tin được rằng Michel Sairx không có liên quan gì.

-Liên quan- đúng. Nhưng...

Holmes không kết thúc được câu nói vì ở tầng dưới vang lên tiếng chuông. lát sau đó chúng tôi nghe thấy tiếng bà Hudson mở cửa. Holmes nói:

-Tôi đang chờ một vị khách. Anh ta sẽ không chậm trễ đâu. Xin anh, Watson ạ, anh cứ ở lại đây. Anh đưa dùm tôi chiếc áo khoác. Tôi không thể để mình giống một thằng cà lơ vừa tham gia vào một vụ lộn ẩu ngoài phố, bây giờ đang chạy đi nhờ bác sĩ.

Lúc bạn tôi mặc xong chiếc áo khoác và chầm được chiếc tẩu thì bà Hudson xuất hiện, dẫn theo một người trẻ tuổi tóc vàng, cao và đẹp đáng. Theo tôi anh ta chỉ hơn ba mươi tuổi một chút, và rõ ràng là con người có học vấn. Nếu không kể đến cái nhìn luống cuống đầu tiên, thì người này không để lộ rằng mình đã để ý thấy hình dáng lạ lùng của Holmes.

- Ngài Timoti Wentuort, có phải không ạ ?- Holmes hỏi- Hân hạnh được gặp ngài. Xin ngài ngồi gần vào lò sưởi, sáng nay trời hơi lạnh và ẩm. Xin các ngài làm quen nhau, đây là bạn và đồng nghiệp của tôi, bác sĩ Watson.

Wentuort cúi chào và ngồi vào chiếc ghế được mời.

-Tên ngài mọi người đều được biết- anh ta nói- Cũng như tên của bác sĩ Watson. Được làm quen với hai ngài là vinh dự lớn với tôi, nhưng tôi quá bận ở Paris và chỉ dứt đi vì mối quan tâm đến bạn tôi, Michel Sairx. Tôi hết sức bàng hoàng vì sự mất tích bí ẩn của anh ấy, nếu tôi có thể làm được gì để cứu giúp cho Michel, thì tôi sẽ không lấy làm tiếc công sức đã bỏ ra để vượt biển La Manche* trong một thời tiết bất tiện như thế này.

-Một tình bạn trung thành hiếm thấy- Holmes nói- Có thể chúng ta sẽ làm rõ thêm cho nhau, ngài Wentuort. Nếu ngài kể cho chúng tôi nghe những gì ngài rõ về thời gian Michel ở Paris, thì chúng tôi sẽ hầu tiếp ngài phần cuối của câu chuyện đó.

-Tôi làm quen với Michel -người khách bắt đầu- khoảng hai năm trước đây, khi cả hai vào Trường đại học Sorbonne. Tôi cho rằng Michel hấp dẫn tôi chính vì hai tính cách đối kháng nhau giữa tôi và anh ấy. Tôi là người khiêm tốn, các bạn bè thậm chí cho rằng tôi là người rụt rè. Michel, ngược lại, có tính sôi nổi- hồi đó anh ta vui vẻ, sẵn sàng tham gia các vụ đánh lộn, nếu như cho rằng người ta đánh lừa mình. Anh ta không bao giờ dấu diếm điều gì mình suy nghĩ. Trong khi làm nhẹ các mặt đối lập của nhau, chúng tôi thấy dễ chịu và tôi đã rất thích anh ta.

-Và ngài hoàn toàn tin anh ta, không hề nghi ngờ gì- Holmes nói- Nhưng xin ngài cho biết, ngài đã hiểu những gì về đời tư của anh ấy.

-Chúng tôi luôn cởi mở với nhau. Chẳng bao lâu tôi đã biết rằng Michel là con thứ hai của một nhà quý tộc Anh.

-Anh ta có nói với ngài cả chuyện đã không may sinh ra là con thứ hai không?

Vị khách cau trán nghĩ câu trả lời:

-Tôi muốn nói “có” nhưng đầu sao cũng phải trả lời là “không”. Michel đôi khi như muốn giật ra khỏi số phận và sống cuộc đời nổi loạn, nhưng sự giáo huấn và dòng dõi không cho phép có các hành vi tương tự, nên anh ta đã hối hận với những việc bị lôi cuốn vào. Vậy ra hoàn cảnh của một con trai đối với những người như Michel là lí do biện bạch cho các hành vi nổi loạn chăng?- Người khách của chúng tôi bối rối- Tôi sợ là đã diễn đạt sai suy nghĩ của mình.

-Ngược lại- Holmes nói cho anh ta tin tưởng- Ngài diễn đạt rất rõ ràng. Và tôi có thể cho rằng Michel, có đúng không nhỉ, không dấu diếm mối thù địch với cha và anh mình?

-Tôi tin là không. Nhưng đồng thời tôi cũng hiểu được một tình cảm đối lập- của Công tước Sairx. Tôi tưởng tượng ra một vị công tước tự hào, cao ngạo. Công việc chính của ông ta là gìn giữ thanh danh của mình.

-Quả thực ông ta đúng là người như vậy. Nhưng xin ngài cứ tiếp tục cho.

-Vậy là.. Sau đó Michel gần bó với người phụ nữ ấy- tình cảm thù ghét của Wentuort vang lên trong giọng nói- Michel làm quen với chị ta ở một trong các tổ quĩ ở bãi tắm Pigan. Ngày hôm sau anh ta đã kể cho tôi nghe, nhưng tôi không cho đó là vấn đề gì đáng lo, vì nghĩ rằng đó chỉ là sự tiêu khiển thoáng qua.

Giờ đây thì tôi hiểu rằng, sự lạnh lùng trong quan hệ bạn bè của Michel đối với tôi, đúng là bắt đầu từ ngày đó. Nó diễn ra chậm chạp nếu tính bằng ngày giờ, nhưng cũng đủ nhanh tính từ ngày Michel kể về cô gái đó với tôi, cho đến buổi sáng anh ta đóng gói đồ đạc trong nhà ở tập thể, và báo với tôi rằng đã kết hôn với người phụ nữ ấy.

-Ngài có lẽ đã phạt ý, thưa ngài- tôi xen vào.

-Phạt ý- đó chưa phải là từ cần diễn đạt. Tôi đã bị chấn động! Khi tôi bình tĩnh lại được và cố gắng khuyên nhủ, thì anh ta học lên rằng tôi đừng can thiệp vào công việc của người khác và bỏ đi- Sự tức giận chân thành hiện rõ trong đôi mắt xanh lam của vị khách trẻ tuổi.

-Ngài không gặp anh ta nữa?- Holmes hỏi khẽ.

-Tôi định tìm gặp và chỉ thoáng thấy Michel hai lần. Ít ngày sau anh ta bị xóa tên khỏi danh sách sinh viên ở trường đại học. Tôi biết điều đó và quyết định tìm anh ta bằng được, và phát hiện thấy Michel sống trong một căn nhà tồi tàn không thể tưởng tượng nổi bên bờ sông Shel. Thấy anh ta có một mình, nhưng tôi cho là người vợ cũng cùng sống ở đó.

Michel nửa say nửa tỉnh, tiếp tôi khá thù địch. Đây là một người đã hoàn toàn khác, tôi thậm chí không biết bắt đầu câu chuyện ra sao, nên đặt một ít tiền ra bàn rồi rời đi. Hai tuần sau đó tôi gặp anh ta ngoài phố, gần Sorbonne, trông anh ta như một con thú, một linh hồn phiêu bạt đang thả lỏng theo đường dốc suy tàn. Tuy thế anh ta vẫn giữ được thái độ bất cần, thách thức như trước. Lúc tôi thử ngăn lại để nói chuyện Michel đã giật ra rồi lui đi nơi khác.

-Thế là, theo như tôi hiểu, anh chưa lần nào nhìn thấy người vợ của Michel?

-Chưa thấy. Nhưng có nghe tin đồn đại về người phụ nữ ấy. Người ta thăm thì là chị ta có một gã đồng lõa, mà chị ta vẫn ăn ở với hắn cả trước và sau khi đã lấy chồng. Tuy thế tôi không có tin tức chi tiết gì về các chuyện đó.

Vị khách im lặng như đang suy ngẫm về số phận bi thảm của bạn mình. Sau đó anh ta ngẩng đầu, lại nói, giọng càng hồi hộp hơn: Tôi nghĩ rằng người ta đã đánh lừa Michel trong cuộc hôn nhân khốc hại này, và anh ta không hề nhận thức rõ về việc mình đã làm ô nhục tên tuổi của ông cha ra sao.

-Cả tôi cũng nghĩ thế- Holmes nói- Tôi có thể làm ngài yên lòng với ý nghĩ đó. Mới đây có một bộ đồ mồ lợt vào tay tôi.- bộ đồ mồ của Michel- Khi xem xét kĩ, tôi nhận thấy gia huy khắc trên đó đã được cạo tẩy

kĩ và nằm dưới một lần nhưng lột đồ.

Đôi mắt của Wentuort mở to.

-Anh ta đã bắt buộc phải bán bộ đồ mỡ của mình!

-Tôi muốn gạch dưới ý này- Holmes tiếp tục-Việc tự mình che dấu gia huy chứng tỏ rằng Michel không muốn làm ô nhục thanh danh gia đình, mà chính là muốn giữ gìn, để nó khỏi trộn lẫn vào một số việc nhục nhã, tưởng như anh ta đã mắc vào.

-Tôi không thể chịu đựng nổi, khi bố anh ta không chịu tin vào điều đó. Nhưng bây giờ thưa ngài, tôi đã kể cho ngài nghe tất cả những gì tôi biết và đang nóng ruột mong được nghe ngài nói.

Holmes vẻ như lưỡng lự. Anh đứng khỏi ghế và đi lại trong phòng với những bước nhanh. Sau đó bạn tôi dừng lại.

-Ngài không còn có thể làm được gì cho Michel nữa, thưa ngài- Holmes nói.

-Nhưng ngài đã thỏa thuận là..

-Một thời gian sau khi ngài nhìn thấy Michel, anh ta đã gặp một trường hợp bất hạnh. Hiện nay anh ta không còn gì hơn là một thân thể đã mất trí khôn, thưa ngài Wentuort. Anh ta không nhớ quá khứ của mình và rõ ràng là trí nhớ không bao giờ có thể quay lại với Michel. Tuy thế người ta có quan tâm tới anh ta...Như tôi đã nói... ngài bây giờ không thể làm được gì cho anh ta nữa. Tôi nói thật lòng vì muốn tránh cho ngài khỏi các dằn vặt về sau.

Vị khách đến từ Paris sầm đôi mắt nhìn xuống sàn nhà, trong khi suy nghĩ về lời khuyên của Holmes. Tôi thấy vui khi anh ta thở dài cất tiếng nói:

-Thôi được, thưa ngài Holmes. Trong trường hợp như vậy câu hỏi của tôi coi như xóa bỏ-Vị khách đứng lên và đưa tay ra- Nhưng có lúc nào đó tôi có thể làm được điều gì xin cứ liên hệ với tôi, thưa hai ngài!

-Ngài có thể tin ở chúng tôi.

Lúc vị khách trẻ tuổi rời đi, Holmes còn đứng lặng im một lúc nhìn anh ta đang đi xa dần qua khuôn cửa sổ. Cuối cùng bạn tôi lên tiếng nói, nhưng khẽ đến nỗi tôi khó khăn mới nhận ra được từng lời.

-Chúng ta càng nghĩ nhầm bao nhiêu, Watson ạ, thì người bạn chân chính càng làm ta xấu hổ bấy nhiêu.

-Anh nói gì, Holmes?

-Thế. Một ý nghĩ thoáng qua!..

Đúng lúc đó dưới nhà lại có chuông gọi, sau đó vang lên tiếng bước chân và cửa phòng của chúng tôi mở toang ra. Trên ngưỡng xuất hiện một thằng nhóc gầy gò.

-Ai trong hai vị là ngài Sherlock Holmes?- Ông nhóc này hỏi.

Sau khi được trả lời, nhân viên đưa thư này chìa cho Holmes một gói giấy nhỏ, rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

Holmes gỡ gói giấy.

-Con dao mổ còn thiếu! -Tôi buột mồm.

PHÁI VIÊN CỦA ENLERI

LẠI BẮT TAY TÌM KIẾM

-Rachell?

Cô gái ngoái nhìn qua vai.

-Grant? Anh Grant Ame?

-Vâng, tôi quyết định ghé vào- Chàng loảng quảng đẹp trai nói.

Rachell Hegher mặc quần Jean với chiếc áo dệt bó sát vào người. Cô gái có cặp chân dài với thân hình thon thả, tròn trịa. Đôi môi đầy đặn, mũi hênh hếch, còn cặp mắt thì có màu khác thường. Chàng thám tử tập sự Grant thấy cô gái lúc này bỗng như Đức bà Madona tình cờ lạc vào vườn hồng.

Cô bạn mới quen có dáng vẻ hoàn toàn khác với lần gặp trước- Grant nghĩ thế và chỉ vào các bông hoa cô đang tưới tốt:

-Tôi không biết được là chị có thể trồng hoa đẹp đến thế này.

-Tôi e rằng giờ thì chưa có gì để khoe với anh- cô cười- Điều gì dẫn anh đến với miền nhà quê trống trải của New- Rosena này thế nhỉ?

-Tôi.. tình cờ đi ngang qua thôi. Lần trước tôi mới chỉ kịp chào chị “hello” ở nhà chị Lita buổi hôm ấy thôi mà.

-Tôi cũng tình cờ lạc vào đó. Rồi cũng bỏ đi ngay.

-Tôi để ý thấy chị không bơi với mọi người.

-Chẳng lẽ thế thật ư, anh Grant! Lời khen thú vị quá nhỉ. Phần đông người ta để ý nhìn các cô gái lúc họ đang tắm cơ đấy. Anh uống chút gì nhé?

-Giá có trà và đá thì tốt. (Chẳng hiểu sao anh chàng quên tịt món Whisky!)

- Ôi, thực thế ư? Có ngay đây.

Lúc quay lại đưa trà, cô gái ngồi lên chiếc ghế thấp kê ngoài trời, ngưỡng ngáp gập chéo đôi chân dài. Không hiểu sao cử chỉ đó làm chàng Grant thấy cảm động -Tôi đang cố nhớ xem đã bao nhiêu lần được gặp chị. Lần đầu tiên là trên bãi trượt tuyết, đúng không nào?

-Trong chùng mực tôi nhớ được thì đúng vậy.

-Chúng mình được Oily Hart giới thiệu với nhau.

-Tôi nhớ, vì đã làm gãy thanh trượt trong lúc trượt xuống. Nhưng làm sao mà anh có thể nhớ được tôi, khi sau anh là cả một hậu cung như thế?

-Tôi chẳng đến nỗi nông nổi như vậy- Anh chàng có vẻ phật ý.

-Không đâu, tôi chỉ muốn nói là rất vui vì anh đã nhớ được tôi như vậy. Anh chưa bao giờ nói..

-Mong chị hãy làm ơn, Rachell.

-Gì cơ anh?

-Tôi.. tôi..

-Tôi đang tự hỏi anh đến đây làm gì?

- Xin thề là tôi không nhớ được lí do đâu.

-Em cuộc là anh sẽ nhớ ra nếu như anh muốn- cô có vẻ rầu rĩ- Anh cố gắng lên xem nào.

-Chờ tí đã.. à, tôi muốn hỏi chị có đặt chiếc phong bì bằng giấy thô lên đệm chiếc xe “Jaguar” của tôi vào buổi tối hôm ở nhà Lita không. Nhưng cho cái phong bì ấy đi với quĩ thôi. Rachell.. Em ..ưng điều gì nhất nhỉ?

-Em không có dạng ham thích nào thường xuyên. Luôn luôn là các cuộc thử nghiệm. Grant,..anh sao vậy?

Grant Ame nhìn vào bàn tay rám nắng bé nhỏ, đã lọt vào trong tay anh ta từ lúc nào. Lạ Chúa, chuyện ấy đã xảy ra ư!

-Nếu như tôi quay lại vào lúc bấy giờ, em đã kịp phục trang chưa?- Tự dưng chàng lêu lổng thấy câu hỏi của mình trở nên nghiêm túc như chưa bao giờ có.

Cô gái nhìn Grant với vẻ dịu dàng.

-Tất nhiên, anh Grant- Cô khẽ đáp.

-Và em không phản đối nếu như anh đưa em đi khoe khoang ở chỗ một vài người bạn phải không?

Grant thấy bàn tay cô xiết nhẹ vào tay mình.

-Anh đáng quý lắm!

*

* *

-Enleri, tôi... tìm thấy nàng rồi, tôi tìm thấy nàng rồi- Grant lú giọng trong điện thoại.

-Cậu tìm thấy người đã đặt chiếc phong bì vào xe của cậu rồi à?- Enleri linh hoạt hẳn lên.

-Anh bảo gì cơ ?- Tiếng Grant hỏi lại.

-Chiếc phong bì. Bản chép tay ấy.

-À.. - lặng im trong máy một lát- Anh có biết không Enleri?

-Cái gì cơ?

-Tôi đã hoàn toàn chẳng nghĩ đến những trò ngốc ấy nữa rồi..

10. Hang Ổ Của Kẻ Mổ Bụng

Chỉ còn việc chờ đợi. Cố giết thời gian tôi lặp lại trong suy nghĩ những việc đã xảy ra trong ngày. Và tôi cố gắng sử dụng các phương pháp mà Holmes vẫn thường dùng. Lưu ý của Holmes về việc Kẻ mổ bụng là một trong bốn tên tất nhiên chiếm không ít vị trí trong tư duy của tôi, nhưng các vấn đề nan giải khác làm tôi bế tắc- đó là sự khẳng định của ông anh trai Holmes về việc hiện giờ bạn tôi còn chưa thấy hết được các chi tiết, việc Holmes khao khát có chộp lấy một “con hổ”, việc lùng sục trong các ngõ nhỏ London của Holmes. Nhưng đứa nào là “hổ”. Và tại sao lại nhất thiết phải theo dõi nó trước khi lòi Kẻ mổ bụng ra ánh sáng

Tôi sẽ hân hoan làm sao nếu như biết rằng lúc đó tôi đã nắm được trong tay chìa khoá của mọi lời giải. Nhưng tôi vốn mù tịt nên không hề nghĩ gì theo hướng đó.

Cố gắng bắt lại các suy nghĩ đang tản mạn và thời gian trôi qua đơn điệu của tôi chỉ bị ngắt quãng, khi một phái viên ăn mặc bảnh bao mang thư đến Bayker.

-Thư của ngài Mycroft Holmes gửi ngài Sherlock Holmes, thưa ngài.

-Ngài Holmes hiện nay không có nhà- tôi nói- Anh có thể để thư lại đây.

Sau khi tiễn anh ta ra cửa tôi bắt đầu xem xét các phong bì dán kín mang dấu của Văn phòng dịch vụ Foreen, nơi ông anh của Holmes đang hoạt động.

Tôi rất muốn bóc phong bì nhưng tất nhiên, đã không làm thế. Đặt nó lên bàn và tiếp tục bước quanh trong căn phòng. Mấy giờ trôi qua nhưng Holmes vẫn không thấy về.

Tôi luôn luôn lại gần cửa sổ, nhìn sương mù dăng đặc lại trên phố xá London. Hoàng hôn đã buông và tôi nghĩ rằng đêm tối này thật hợp với tội ác của Kẻ mổ bụng.

Thật lạ là đúng lúc tôi nghĩ thế thì nhận được mẩu giấy của Holmes. Tôi mở nó ra bằng đôi tay run run. Thằng nhỏ mang nó đến đứng yên lặng chờ tôi.

“Watson thân mến! Hãy đưa cho chú bé này nửa cu-ron thù lao công lao động. Tôi chờ anh ở lộ Montangoo, Sherlock Holmes”

Tôi tin rằng chú bé nhanh nhẹn với nét mặt tinh ranh này chưa bao giờ được nhận món tiền thù lao hào phóng như thế. Đang rất vui nên tôi đưa cho chú cả một cu-ron.

Và giờ đây tôi đang đi trong chiếc xe hòm, van nài tay lái xe ngựa phóng nhanh hơn trong màn sương cứ dày đặc lại như món súp đậu. May là người đánh xe có một khả năng đáng kinh ngạc về dò đường nên ít phút sau anh ta đã nói:

-Cửa vào ở bên phải, thưa ngài. Ngài đi đi và hãy cẩn thận chiếc mũi, không sẽ đập nó vào cái cổng quỷ sứ ấy đấy.

Tôi đưa tay ra sờ tìm chiếc cổng, bước vào bên trong và ghé vào nơi ở của bác sĩ Meray, nhìn thấy bạn tôi ở đó.

-Lại một người nữa, Watson- Holmes đón tôi với một tin mới đáng sợ như vậy. Bác sĩ Meray lặng im đứng cạnh chiếc bàn trên đó đặt một tử thi. Michel-Pior đứng nép vào tường, trên mặt anh ta là nỗi kinh sợ lộ rõ.

-Vì Chúa, Holmes- tôi buột mồm- cần phải chặn con quái vật lại!

-Không phải mình anh cầu nguyện về điều đó, Watson ạ.

-Sở Liêm phóng Scotland có giúp đỡ gì không

-Có thể là có, Watson- bạn tôi trả lời với nét mặt rầu rĩ- Nhưng tôi có thể giúp gì cho Sở Liêm phóng Scotland. Tôi e là không giúp được gì.

Chúng tôi chia tay với bác sĩ Meray.

Ngoài phố, trong sương mù dày đặc, tôi lạnh run lên.

-Con người bất hạnh, trước đây từng là Michel Sairx..

-Anh bị ám ảnh bởi Michel Sairx, Watson.

-Có thể là vậy- tôi bắt suy nghĩ của mình quay về với các sự kiện có thể sắp xảy ra- Holmes, anh có bắt được thằng bé đưa con dao mổ đã bỏ chạy không?

-Tôi đi theo nó qua mấy tiểu khu, nhưng nó thuộc đường ngang ngõ tắt London không kém tôi, nên đã mất hút nó.

-Sau đó ngày còn lại anh làm gì, cho phép tôi hỏi.

-Ở Thư viện phổ Bay.

Chúng tôi chậm chạp di chuyển trong sương mù.

-Ta đi đâu bây giờ, Holmes

-Tới Waitrepon. Tôi lập một sơ đồ Watson ạ, trên đó đánh dấu tất cả các điểm giết người đã biết của Kẻ mổ bụng và xếp nó lên bản đồ của khu vực. Tôi khẳng định là Kẻ mổ bụng xuất phát hành động từ một trung tâm nào đó- một căn phòng hay căn hộ, từ đó hấn bước vào công việc đáng sợ của hấn và đó cũng là nơi hấn quay về. Trước hết nhất thiết phải dò hỏi qua các nhân chứng.

Chuyện này làm tôi kinh ngạc.

-Tôi không biết là có những nhân chứng, Holmes ạ.

-Nhân chứng trong mức độ nào đó, Watson. Trong một số trường hợp Kẻ mổ bụng đã rất gần với nguy cơ bị vạch mặt. Thậm chí tôi còn nghi rằng hấn có ý thức làm điều đó theo phương pháp như thế- anh hùng rơm và coi thường đối thủ. Anh có nhớ việc tí nữa thì chúng ta va phải nó không nào?

-Nhớ rất rõ.

-Dù sao thì tôi cũng quyết định được rằng, nó đang di chuyển từ vành biên vào trung tâm. Chúng ta sẽ tìm nó ở quanh khu trung tâm mà tôi đã đánh dấu trên bản đồ.

Chúng tôi bèn đi di chuyển trong sương mù ban đêm tới cổng ngầm Waitrepon, nơi dồn tụ mọi thứ bẩn thỉu của một thành phố vĩ đại. Holmes đi một cách vững chắc như một người biết rõ về vùng này. Chỉ một lần Holmes dừng lại và hỏi:

-Nhân thể hỏi anh, Watson, anh không quên nhét súng ngắn vào túi phải không?

-Tôi làm việc đó trước lúc xuất phát đi gặp anh.

-Tôi cũng đã vô trang.

Chúng tôi bắt đầu vào tổ quỷ của dân nghiện ma túy. Sặc sụa vì mùi hôi thối của cống ngầm bốc lên, tôi đi theo Holmes qua hàng loạt các ổ khói, nơi dân bẹp tai nằm ngả ngốn trong cơn say sưa bệnh hoạn. Holmes lúc quay bên này, lúc ngoái bên nọ để nhìn cho rõ. Anh ta buông mấy lời với những ai đó và cũng nhận được vài câu đáp lại. Hai người rời khu dân nghiện mà không nhận được một tin tức nào có giá trị.

Sau đấy tôi và Holmes có mặt ở một vài quán nhậu tồi tàn mà phần đông chỉ có sự im lặng cau có đón tiếp. Cũng như lần trước, ở khu này thỉnh thoảng Holmes qua lại mấy câu ngắn ngủi với các típ người đủ loại, rõ ràng là có quen biết họ. Đôi khi là một hai đồng tiền chuyển từ tay anh bạn tôi sang một bàn tay bẩn thỉu nào đấy.

Hai người đã rời bỏ tổ quỷ thứ ba, nó còn kinh tởm hơn các nơi trước và tôi không thể nào nán lại lâu hơn ở đó.

-Holmes ạ, Kẻ mỗ bụng cũng không phải là nguyên nhân mà là kết quả.

-Kết quả à, Watson?

-Ồ, kết quả của các nơi làm tha hoá con người như những chỗ này.

Holmes nhún vai.

-Chả nhẽ tất cả những cái đó không gây nên ở anh lòng căm phẫn à?

-Tôi chờ mong các thay đổi căn bản cơ, Watson. Có thể vào một thời gian xa xôi nào đó trong tương lai nó sẽ tới. Giờ thì tôi đang là con người thực tế. Sự không tưởng là một thứ xa xỉ và hoa mỹ, mà tôi không có thời gian để mơ ước về chúng.

Trước khi tôi kịp đáp lời thì Holmes đã mở thêm một cánh cửa và chúng tôi bước vào một nhà chứa. Mùi nước hoa rẻ tiền tí nữa thì làm tôi khuyu chân. Căn phòng chúng tôi bước vào chắc được coi là phòng khách, nơi có khoảng nửa tá các cô gái ăn mặc hết sức hở hang đang ngả ngốn nằm chờ khách.

Tấm màn thêu cườm to rộng được vén ra, rồi ở cửa phòng tiếp khách xuất hiện một bà to béo có đôi mắt bé nhỏ, tuy thế còn gọi lại một khuôn mặt có duyên ngày xưa.

-Cơ hội nào đã dẫn ngài đến đây trong một đêm như thế này, thưa ngài Holmes ?

-Tôi tin rằng chị đã biết, Leona ạ.

Mặt chị ta rầu rĩ.

-Ngài quá rõ tại sao đám con gái nhà tôi không dám ra đường. Mà tôi cũng không muốn mất một đứa nào trong lũ chúng cả!

Một cô nàng phục phịch, tô son trát phấn rất ghê nói một cách tức tối:

-Còn tôi tí nữa thì đã đón được một thượng khách, lạy Chúa, ông ta sống ở Paken. Ông ta đang định bước lên cầu thang, đeo cà vạt trắng, áo chòang..

Nhìn thấy tôi ông ta đứng lại. Thế mà ngay đấy một lão cóm ló mặt mẹt ra khỏi sương mù quát: "Này, bước về phòng ngay đi! Trong một đêm như thế này mi chẳng có việc gì để chạy không ngoài đường đâu"

Cô ả tức tối, nhỏ toẹt xuống nền nhà. Giọng của Holmes vang lên hết sức bình tĩnh khi anh ta hỏi:

-Còn vị thượng khách cũng chạy đi mất, có phải thế không nhỉ?

-Không chạy đi. Chạy lên trên, vào phòng của ông ta, còn đi đâu được? Nhưng không cho tôi lên theo nữa.

-Sao nữa, thế ông ta sống ở đấy à? Một nơi hơi lạ đối với một đại nhân, cô có nghĩ thế không?

-Ồi dào, người ta có thể sống ở chỗ nào người ta thích. Mặc xác lão!

Holmes đã đi ra cửa, khi ngang qua tôi anh ta thì thào:

-Nhanh, Watson, đi nào!

Chúng tôi lại lao vào sương mù. Holmes chớp tay tôi để tôi đi, không nghĩ ngợi gì cả.

-Nó ở trong tay ta rồi, Watson! Tớ tin là thế. Chúng ta đã chạm được vết con quỷ. Nó có thể làm nhiều chuyện, nhưng không thể vô hình cậu ạ.

Mỗi lời của anh chàng Holmes đang lôi tôi chạy đi, đều vang lên nốt hân hoan. Mấy phút sau chúng tôi đã vừa vấp vừa bước lên trên theo một cầu thang hẹp sát vào bức tường gỗ.

Mức căng thẳng vẻ như quá sức đối cả với bạn tôi. Holmes thở hổn hển và khó khăn khi nói ra từng tiếng:

-Paken là một khu nhà gỗ thảm hại, Watson ạ. Khu Waitrepon này nhiều nhà như thế, may mà tớ biết rõ nó.

Tôi nhìn lên và thấy là chúng tôi đang lại gần một cánh cửa hé mở. Cả hai đã tới bậc trên và Holmes lao vào trong phòng. Tôi cũng vội vàng vào theo.

-Chó má thật!- Holmes thốt lên- Có đứa nào đó đã ở đây trước ta!

Suốt thời gian dài làm quen với Holmes tôi chưa bao giờ thấy bạn mình như vậy- Đúng là biểu tượng của nỗi thất vọng sâu sắc: Anh ta đứng như pho tượng

giữa căn phòng nhỏ rách nát, tay cầm khẩu súng ngắn. Chỉ có cặp mắt long lanh sáng quắc.

-Nếu như đây là hang ổ của Kẻ mổ bụng- tôi thốt ra- thì nó đã tẩu thoát mất rồi.

-Và tẩu khỏi đây mãi mãi. Không còn hề nghi gì nữa!

-Có thể Lestrade cũng mò theo dấu vết của nó.

-Tớ cuộc rằng không. Lestrade lúc này đang mò mẫm ở các ngõ khác.

Trong phòng hết sức lộn xộn, rõ ràng là Kẻ mổ bụng đã bỏ đi trong lúc vội vã.

-Ở lại đây chẳng còn ý nghĩa gì- Holmes nói- Đối thủ của chúng ta thừa đủ trí khôn để xoá mọi tang chứng trước khi bỏ chạy.

Lúc đó, có lẽ do muốn chuyển sang chủ đề khác mà tôi chợt nhớ đến lá thư của Mycroft gửi cho Holmes. Vì những chuyện hồi hộp này mà tôi quên khuấy đi mất.

Tôi đưa lá thư. Holmes bóc toạc ra.

Nếu tôi đang chờ câu cảm ơn thì ngược lại, đọc xong hần lạnh lòng nhìn tôi.

-Anh có muốn nghe Mycroft viết gì không

-Cũng muốn.

-Mẫu giấy nói : “Sherlock Holmes thân mến! Trong tay anh có một thông tin có thể giúp chú, nhận nó bằng cách nào sẽ thông báo sau: Người mang tên Mack Klein là chủ của quán rượu ”Thiên thần và Vương miện“. Klein mua được quán này chưa lâu, khoảng bốn tháng trước đây.” Anh của chú, Mycroft.

-Đúng, đúng đấy Holmes- tôi bật ra- tôi biết về chuyện này. Tôi được biết tin này qua cô gái mà tôi ngồi cùng trong “Thiên thần và Vương miện”. Klein là một loại người nguy hiểm. Tôi có ấn tượng là hắn làm cả vùng quanh đây kinh hãi.

Holmes giật người, gơ hai tay lên trời và nắm chặt hai bàn tay vào nhau.

-Hỡi thượng đế tối cao, tôi đang bị ngập đến gối trong sự mê muội ngu xuẩn!

Lờ mờ thấy mình có lỗi, tôi chỉ biết nói mấy câu yếu ớt:

-Holmes, tớ không hiểu..

-Vậy thì anh thật vô tích sự, Watson. Đầu tiên là anh nhận được một tin có thể giúp tôi gỡ các rối rắm của sự việc, mà anh đã cao thượng giữ chặt nó trong bụng anh. Sau đó thì anh nhận được mẫu giấy không kém phần quan trọng như vậy, mà anh cũng quên nốt. Watson, Watson, anh đứng về phía ai vậy!?

Nếu trước đây tôi chỉ thấy ngượng thì lúc này bối rối hoàn toàn. Không nói chuyện tranh luận mà ngay việc thanh minh tôi cũng không làm được.

Tuy nhiên Holmes không phải là người dè dặt trong việc chọn quyết định.

-Tôi “Thiên thần và Vương miện”, Watson!- hấn kêu lên khi lao ra cửa- Không, đầu tiên hãy tới nhà xác đã! Chúng ta sẽ trưng bày cho con quỷ thấy một mẫu vật của tội ác của nó.

TIN TỨC CỦA QUÁ KHỨ

Người ta bấm chuông ở cửa.

Enleri đặt bản ghi chép xuống. “Chắc lại tay chơi ấy. Có nên mở cửa cho hấn không nhỉ”- Thám tử nghĩ.

Nhưng đó không phải là Grant Ame mà là người đưa thư, đưa đến bức điện báo chưa ai kí nhận. “Tại sao anh để kênh máy mãi. Nếu dứt thì nói vào, nếu không bỏ phải về ngay”.

Chiếc máy điện thoại vừa hồi sinh đã kêu vang. Enleri rút chiếc máy cạo râu khỏi ổ cắm, cầm lấy ống nghe -Không ai khác ngoài cụ via ra- Anh chàng nghĩ.

Nhưng đó hoàn toàn không phải là thanh tra Kuin. Người thám tử nổi tiếng nghe thấy giọng run run của một lão bà.

-Ngài Kuin phải không ạ?

-Vâng.

-Tôi cứ chờ để ngài gọi điện cho tôi.

-Tôi cần phải xin lỗi cụ- Enleri nói-Tôi đã định gọi điện cho cụ nhưng bản ghi chép của bác sĩ Watson đến tay tôi đúng vào lúc đang bận nhất. Tôi ngập đến tai trong đồng ngổn ngang của câu chuyện chính tôi đang viết, và đang bị thúc giục.

-Rất tiếc.

-Chính là tôi phải lấy làm tiếc, mong cụ tin là thế cho.

-Có nghĩa là ngài không có thời gian để đọc cho xong?

-Không phải thế cụ a, câu chuyện rất lôi cuốn, tôi không thể cưỡng lại được mặc dù thời hạn công việc đang ép lại. Thực sự là tôi đành phải đọc từng lúc một. Hiện giờ còn hai chương nữa.

-Có lẽ, thưa ngài Kuin, tôi sẽ phải chờ trong khi ngài chưa thể kết thúc cuốn sách của ngài?

-Không, không. Các vấn đề của tôi đã được giải quyết và quả thực chính tôi cũng đang nôn nóng chờ đợi cuộc nói chuyện với cụ.

-Ngài có sự nghi hoặc nào về tính chân thực của bản ghi chép không, thưa ngài Kuin?

Lời nói với cách phát âm chuẩn xác, tự chủ và kìm giữ, giấu một nỗi băn khoăn hồi hộp mãnh liệt, mà Enleri Kuin nghĩ rằng mình không thể nào nhầm.

-Nói cởi mở với cụ là lần đầu tiên, khi Grant mang nó đến, tôi có nghĩ rằng đó là bản giả mạo. Nhưng chỉ lát sau là quan điểm của tôi thay đổi.

-Ngài có cho việc gửi bản ghi chép của tôi như thế là một trò chơi ngông không, ngài Kuin?

-Sau khi đọc vài chương tôi đã hiểu tất cả.

Giọng bà cụ tỏ vẻ không đồng ý:

-Ngài Kuin, Người không làm việc đó, Người không phải là Kẻ mổ bụng!

Enleri cố an ủi bà cụ:

-Đã nhiều năm trôi qua rồi. Có ý nghĩa gì chuyện đó bây giờ, thưa cụ?

-Sự công bằng luôn luôn có ý nghĩa. Thời gian xóa đi nhiều thứ, nhưng không xóa được tất cả.

Enleri lưu ý rằng mình còn chưa đọc xong bản ghi chép.

-Nhưng dấu sao, tôi cảm thấy là ngài biết...

- Tôi nhìn thấy ngón tay chỉ vào đâu.. Và nó sẽ tiếp tục chỉ cho đến tận cùng.

-Nhưng điều đó không đúng, thưa ngài Kuin! Lần này Sherlock Holmes đã nhầm lẫn.

-Nhưng bản ghi chép vẫn không được công bố cơ mà, thưa cụ...

-Thực tế đó không thay đổi được gì, ngài Kuin. Lời buộc tội đã rõ ràng, vậy bản không thể nào rửa được.

-Nhưng cháu có thể làm được gì? Không ai có thể thay đổi được việc đã xảy ra ngày hôm qua.

-Bản chép tay đó là vật duy nhất mà tôi có, thưa ngài! Bản chép tay và sự đặt điều quái gở đó! Sherlock Holmes không phải là không có lỗi như mọi người. Chỉ Thượng đế giữ cho mình quyền vô tội. Sự thật bị che dấu đâu đó trong chính bản chép tay này. Tôi cầu xin ngài hãy tìm ra nó.

Điện thoại đã bị ngắt. Enleri quăng ống nói lên giá đỡ và cúi kính nhìn nó. Đúng là thứ phát minh chó chết! Trong khi mình đang làm một chuyện tốt lành và phải lưu tâm tới sức khỏe của ông già như vậy. Thế mà lại sinh ra câu chuyện này nữa.

Enleri đã muốn vắng tục để trút cơn giận dữ lên đầu Jhon Watson- tay đốc tờ y học với cái thói khoái chép tiểu sử của y, nhưng sau đó anh ta thở dài khi nhớ lại giọng nói run run của bà lão, đành lại vùi đầu vào đọc cho xong.

11. Con Hổ Ở “thiên Thần Và Vương Miện”

-Tôi mong muốn chân thành, anh bạn thân ạ, anh hãy nhận lời xin lỗi của tôi nhé- Những lời này của Holmes là câu mà tôi thấy dễ chịu nhất, so với các câu khác hẳn nói trong những trường hợp tương tự. Khi đó cả hai đã bước ra ngoài phố và lại lách vào sương mù- Đêm hôm đó chẳng có một chiếc xe hòm nào ở Waitrepon.

-Anh có tất cả các cơ sở để cúi kính, Holmes ạ.

-Ngược lại. Tôi đã biểu lộ tính cáu bẳn không thể tha thứ. Không nên buộc lỗi người khác về chính những sai lầm của mình. Những tin tức mà anh đã dễ dàng đạt được qua Ponli, đáng ra tôi phải tự biết từ lâu rồi mới phải. Theo thực tế chứng tỏ thì anh làm công việc của tôi còn tốt hơn nhiều so với chính tôi.

-Tôi không thể nào nhận một lời khen như vậy Holmes ạ- Tôi phản đối- Tôi không hề có ý nghĩ rằng Klein là mất xích chủ yếu nhất mà ta đang thiếu.

-Việc đó được giải thích bằng lí do anh chưa đặt sự sắc sảo của anh vào đúng hướng cần thiết. Chúng ta tìm tòi một gã mạnh khỏe, tàn bạo và bất nhân. Tên Klein có đủ các tính cách đó. Nói thực ra thì ở khu Waitrepon có thể tìm được nhiều tên như vậy, nhưng dù sao thì cũng có những chỉ dẫn gì đó hướng thẳng vào Klein. Ngay lúc này ta có thể phục hồi lại rõ ràng những gì đã xảy ra. Hẳn nhìn thấy Michel Sairx là một con mồi béo bở, hẳn cũng nghĩ như thế về cô ả Andella- đó là những người thiếu nghị lực.- Và thằng cha tàn bạo, biết áp đặt quyền lực đó đã không khó khăn gì bắt họ phải khuất phục hẳn. Chính Mack Klein đã tổ chức và bố trí thành công vụ hôn phối nhục nhã, làm tiêu vong mọi thứ của con trai út của Công tước Sairx.

-Nhưng nhằm mục đích gì, Holmes?

-Để tống tiền khi đe dọa tố giác, Watson! Kế hoạch bị phá sản khi Michel thức tỉnh phần bản năng đối kháng để hướng về cái thiện, khước từ việc tham gia vào trò chơi tệ nạn. Nhưng dấu sao tên Klein cũng đã moi được ở con cừu non lạc lối, thuộc dòng họ Sairx một số tiền đủ để mua “Thiên thần và Vương miện”

-Nhưng hãy còn nhiều điều chưa rõ, Holmes. Việc dẫn dắt Michel đến tình trạng hiện nay, việc vợ của anh ta -Andella- mang bộ mặt sọc ghê gớm chúng ta còn phải tìm cho rõ nguyên nhân.

-Mọi chuyện đều có lúc của nó, Watson. Đến mùa cải bắp thì thể nào cũng được ăn bắp cải!..

Sự tin tưởng đến mức bình thần của Holmes chỉ càng làm tôi thêm luống cuống. Vừa lúc đó thì cả hai chui ra khỏi lớp sương mù dày đặc và ở vào một khu ốc đảo nhỏ của thị giác. Trước mặt tôi và Holmes là chiếc cổng nhà xác. Tôi rùng mình.

-Holmes, chẳng lẽ anh dự định đem thi thể của người con gái bất hạnh ấy đến “Thiên thần và Vương miện” hay sao?

-Chưa hẳn là vậy, Watson- bạn tôi nói một cách lơ đãng.

-Nhưng anh định trưng bày cho Klein một mẫu vật tội ác của hắn cơ à.

-Điều đó ta sẽ làm, tôi hứa với anh thế.

Chỉ biết lác đác, tôi theo Holmes đi qua nhà xác vào khu tế bần, nơi đây chúng tôi gặp bác sĩ Meray đang băng bó cho một người say với đôi mắt bầm tím, người này rõ ràng đã nhận được ở tửu quán không chỉ suất rượu mạnh mà còn nhận được một trận đòn khá nặng tay.

-Michel Sarx có đây không? -Holmes hỏi.

Bác sĩ Meray kinh ngạc nhìn lên.

-Mới gần đây thôi tôi còn chưa biết các ngài định tìm ai.

-Xin lỗi ngài- Holmes ngắt lời- Thời gian không chờ đợi, thưa bác sĩ. Tôi cần phải dẫn anh ta đi theo.

-Ngay bây giờ ư, muện thế này?

-Đã có một số sự kiện xảy ra, thưa bác sĩ. Trước khi trời sáng cần phải tóm được Kẻ mổ bụng. Và cũng đến lúc tính sổ với con ác thú chủ mưu của mọi cuộc tàn sát trong khu lò mổ Waitrepon.

Bác sĩ Meray bối rối, cũng hệt như tôi.

-Tôi không hiểu. Có phải là ngài muốn nói, là Kẻ mổ bụng hành động theo sự chỉ huy của một kẻ khác còn ác độc hơn chẳng, thưa ngài?

-Với đúng nghĩa như thế. Ngài có thấy thanh tra Lestrade đâu không?

-Ông ta ở đây một giờ trước đây. Chắc là đang lang trong sương mù gần đây thôi.

-Nếu ông ta quay lại, ngài hãy nói với ông ta rằng tôi đang ở “Thiên thần và Vương miện”

-Nhưng tại sao ngài lại dẫn Michel Sairx đi theo?

-Để tổ chức việc đối chứng với vợ anh ta- Holmes sốt ruột-Anh ta đâu rồi? Chúng ta đang tiêu phí thời gian quý giá.

-Ngài sẽ tìm thấy anh trong căn phòng nhỏ đằng này. Anh ta ngủ ở đó.

Chúng tôi tìm được người tàn tật và Holmes thận trọng đánh thức anh ta. Trong đôi mắt dờ dẩn của Michel không có vẻ gì hiểu biết nhưng anh ta lạch bạch đi theo chúng tôi với vẻ tin cậy của đứa trẻ thơ.

Sương mù dày đặc đến nỗi chúng tôi hoàn toàn chỉ biết trông vào sự định hướng đáng kinh ngạc của Holmes. Đêm nay ở London sao mà đặc biệt ác độc, và tôi chờ đợi việc bất kì lúc nào cũng có thể có mũi dao đâm vào sườn mình.

Tôi bị dày vò vì nỗi tò mò và đành liều đưa ra câu hỏi:

-Tôi cho rằng anh định tìm ra Andella Sairx trong quán “Thiên thần và Vương miện” có phải không Holmes?

-Tin là thế.

-Nhưng ta dẫn Michel đến với chị ta làm gì?

-Có thể là chị ta sẽ không chịu nói. Cuộc gặp gỡ bất ngờ với chồng có thể sẽ cở lười cho chị ta.

-Rõ rồi- tôi nói mặc dù chưa tin tưởng lắm.

Cuối cùng vang lên tiếng nói của Holmes:

-Chỗ này, Watson, ta sẽ tìm.

Qua sương mù, khó khăn lắm mới hơi thấy được chiếc cửa sổ có ánh đèn.

-Tôi muốn lên phòng trên không cho ai biết- Holmes nói.

Chúng tôi đi quanh ngôi nhà nhỏ, vừa đi vừa sờ soạng. Gió bắt đầu thổi dạt màn sương, Holmes bật chiếc đèn bấm mà người ta đưa cho ở Trại tế bần, soi thấy cửa hậu, rõ ràng để chở rượu mạnh và các thùng vang vào, Holmes đẩy cánh cửa, chúng tôi bước vào bên trong.

-Then gài mới bị bẻ gãy- Holmes nhận xét.

Chúng tôi lén đi qua sân. Đầu tiên lọt vào nhà kho, từ đó nghe rõ tiếng ồn của gian nhậu. Rõ ràng là không ai để ý thấy chúng tôi. Holmes nhanh chóng tìm ra cầu thang dẫn lên tầng hai. Cả ba thận trọng leo lên và lọt vào một đầu hành lang có ánh sáng mờ mờ.

Một dải sáng lọt ra qua chiếc cửa mở hé, rơi vào phần tất ở cổ chân tôi và Holmes. Holmes ấn chúng tôi nép vào tường rồi gõ cửa, sau đó có giọng phụ nữ hỏi ra:

-Tommi đây à?

Tay của Sherlock Holmes như con rắn luồn vào cửa và bịt chặt lấy mồm người phụ nữ, mặt của chị ta lúc này nằm trong bóng tối.

-Đừng kêu, thưa bà- Holmes nói thầm nhưng đầy giọng mệnh lệnh-Chúng tôi không làm hại gì bà, chỉ hỏi ít câu thôi. Tôi là Sherlock Holmes. Tôi dẫn chồng bà đến đây.

Tôi nghe thấy tiếng thở run rẩy.

-Ngài dẫn Michell.. lại đây ư? Trời ơi, để làm gì cơ?

-Cần phải làm thế.

Holmes bước vào phòng và ra hiệu để tôi vào theo. Cầm lấy tay Michel tôi bước vào.

Trong phòng thấp hai ngọn đèn dầu hỏa, nhờ ánh sáng của chúng, tôi thấy người phụ nữ phủ chiếc khăn voan che mặt nhưng tấm lưới mảnh không che hết được các vết sẹo kinh hoàng. Đó chính là Andella Sairx.

Thấy mặt chồng, chị ta chộp vào tay vịn chiếc ghế đang ngồi để nhổm lên. Nhưng ngay lập tức đã rơi xuống vị trí cũ và lặng đi như hóa đá.

-Anh ấy không nhận ra tôi- chị ta thì thầm với vẻ tuyệt vọng.

-Bà cần phải kể cho chúng tôi nghe tất cả, thưa bà- Holmes nói- Chúng tôi biết Klein có lỗi trong tình cảnh của chồng bà phải rơi vào hiện nay, cũng như về các vết thương tật trên mặt bà. Xin bà hãy kể lại những gì đã xảy ra ở Paris.

Người phụ nữ vặn vẹo đôi bàn tay:

-Tôi sẽ không làm phí thời gian của các ngài để tìm cách biện bạch cho mình, thưa ngài. Không có gì phải biện bạch cả. Có lẽ các ngài đã biết tôi không phải là một trong những cô gái hạ lưu nghèo khổ, phải làm cái nghề ô nhục để tránh khỏi cảnh ăn mày, như người ta nói. Tôi bị Mack Klein, con thú đội lốt người, lừa gạt và đẩy vào con đường này.

Ngài muốn biết chuyện gì đã xảy ra ở Paris ư? Tôi tới đó vì Klein bắt tôi liên hệ với một thương gia giàu có người Pháp, để hắn nhờ vả chuyện kinh doanh như hắn nói. Chính vào thời gian đó tôi làm quen với anh Michal Sairx, rồi anh ấy yêu tôi. Xin ngài hãy tin cho, thưa ngài, tôi không hề có ý định nhỏ nhen nào về việc bôi nhọ thanh danh anh ấy. Tôi không biết ý đồ của Klein ở Paris trong việc sử dụng chàng thanh niên yêu tôi vào mục đích của hắn. Cuộc hôn nhân của chúng tôi là mắt xích đầu tiên trong kế hoạch của hắn ta.

Tôi và Michel cưới nhau và tôi đã khóc lóc van nài Klein đừng làm gì ảnh hưởng đến tôi và anh ấy. Nhưng hắn mang trong lòng âm mưu bôi nhọ và cáo giác chúng tôi để tống tiền, thưa ngài Holmes. Hắn sẽ kể tất cả với Công tước Sairx - Klein nói thế- Hắn nói là giới thượng lưu nước Anh sẽ được rõ việc con trai ông ta lấy một con đi, và sẽ đem tôi ra trưng bày cho mọi người thấy nếu ông ta im lặng.

-Nhưng chuyện đã không xảy ra như vậy- Holmes nói trong khi chăm chú nhìn chị ta.

-Vâng, là vì Michel tỏ ra cứng rắn hơn so với Klein dự tính. Michel đe sẽ giết hắn và thực tế anh ta đã làm điều đó. Nhưng đó là một cảnh tượng khủng khiếp!

Chồng tôi chẳng có khả năng nào để giành thắng lợi. Thành Klein rất khỏe mạnh và hung dữ. Bằng một cú đánh nó đã làm Michel ngã gục, rồi tiếp tục đánh anh ấy hết sức dã man ngay trước mắt tôi. Hắn sẽ đánh chết anh ấy nếu như tôi không xông vào can thiệp. Thấy vậy hắn không ngần ngại chộp con dao trên bàn chém xả vào mặt tôi.

Cơn hung tợn của hắn giảm đi khi thấy bộ mặt kinh khủng của tôi sau nhát chém đó, vì thế đã không có án mạng nào xảy ra lúc đó.

-Sau khi Klein đánh đập Michel và làm thương tật chị như vậy, Klein vẫn không từ bỏ mưu đồ của hắn?

-Không, thưa ngài Holmes. Nếu như muốn từ bỏ thì chắc nó đã bỏ mặc chúng tôi lại Paris. Sau khi kiểm được món tiền khá lớn hắn bắt chúng tôi cùng về Waitrepon và mua tiệm rượu này.

-Có nghĩa là số tiền ấy không phải nhận được bằng con đường tổ giặc?

-Không. Công tước Sairs hào phóng với Michel trước khi ông ta từ bỏ anh ấy. Klein đã bóc lột anh ấy đến đồng xu cuối cùng. Rồi hắn nhốt chúng tôi ở đây, trong quán "Thiên thần và Vương miện như trong một nhà ngục, sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng. Chắc chắn là hắn đã có một kế hoạch bắt nhân nào khác.

-Bà nói là hắn đưa bà về chỗ hắn ở Waitrepon- Holmes nói- Thế có nghĩa đây là quê hương ruột thịt của hắn, thưa bà Sairx?

-Vâng, hắn sinh ra ở đây. Hắn biết từng phố và ngõ nhỏ ở vùng này. Ở đây ai cũng sợ hắn, ít tìm được ai dám trêu tức hắn.

-Vậy kế hoạch của hắn bao gồm những gì? Bà có rõ kế hoạch ấy không?

-Vẫn chỉ là những chuyện dọa cáo giác để tống tiền, tôi tin chắc là thế! Nhưng có chuyện gì đó xảy ra và chuyện ấy đã cản trở hắn. Tôi không thể biết được đó là chuyện gì. Một buổi sáng Klein đến gặp tôi với tâm trạng hết sức phấn chấn, hắn nói rằng đang gặp may, rằng bây giờ thì Michel không cần gì cho hắn nữa và muốn trừ khử anh ta. Tôi cầu xin hắn đừng giết hại Michel, lần ấy có lẽ tôi đã thấp lèn được chút ít lương tri trong hắn, ít ra thì hắn cũng nói là hắn thương tôi phải mang vết sẹo và dẫn Michel tới trại tế bần của bác sĩ Meray. Hắn biết rằng Michel đã hoàn toàn mất trí nhớ.

-Klein đã gặp may chuyện gì vậy, bà Sairx?

-Tôi không được biết. Tôi hỏi hắn chẳng lẽ Công tước Sairx chịu trả cho hắn một số tiền lớn à. Hắn đánh tôi và nói rằng không được xía vào chuyện người khác.

-Từ bấy đến nay bà là tù nhân trong căn nhà này?

-Tù nhân tự nguyện, thưa ngài Holmes. Klein quả thực cấm tôi ra khỏi căn phòng này, nhưng chính khuôn mặt tôi bây giờ mới biến tôi thành tù nhân vĩnh viễn ở đây.

Người phụ nữ cúi đầu, rủ khăn voan xuống.

-Đó là tất cả những gì tôi có thể kể với ngài.

-Không phải tất cả đâu, thưa bà.

-Còn gì nữa ạ? -Chị ta hỏi và ngẩng đầu.

-Còn lại câu hỏi về bộ đồ mỗ, cả về mẫu giấy không có chữ kí mà nhờ đó Công tước Risa biết được chỗ cư trú của em ông ta.

-Rõ ràng là không thể giấu ngài được điều gì!- Andella Sairx thốt lên- Ngài là gì, người hay quỷ thần? Nếu như Klein biết được, hắn sẽ giết tôi!

-Chúng tôi là bạn của bà. Hắn không thể biết được điều gì qua chúng tôi. Làm sao bà biết hộp đồ mỗ được gửi ở tiệm cầm đồ của Dudley Bek ?

Tôi còn có bạn bè. Anh ta liều mạng đến đây để trò chuyện với tôi đôi câu và giúp tôi mấy việc.

-Không nghi ngờ gì đó là Tommi, người mà bà chờ đợi lúc tôi gõ cửa.

-Xin ngài đừng làm lộ anh ấy, ngài Holmes, tôi van ngài.

-Tôi chẳng có lí do gì để làm việc ấy. Nhưng tôi muốn biết về anh ta.

-Đôi khi Tommi được giúp đỡ ở Trại tế bần trên lộ Montangoo.

-Bà cử anh ta tới đó ?

-Vâng, để biết được chút ít về Michel. Sau khi Klein dẫn anh ấy vào Trại tế bần, tôi đã liều mình khi bí mật lên đi để bỏ mẩu thư ngắn mà ngài đã nói vào hòm thư. Tôi cho rằng mình có nghĩa vụ phải làm được điều gì, dù là nhỏ bé cho anh Michel. Tôi tin là Klein không thể nào biết được chuyện đó.

-Còn bộ đồ mỗ?

-Tommi nghe cô Xenli Janger bàn với bác sĩ Meray về việc đem cầm nó. Tôi nảy ra ý rằng hộp đồ có thể gây cho ngài sự chú ý đến Kẻ mỗ bụng, nên một lần nữa lại lên khỏi nhà mua hộp đồ mỗ và gửi qua bưu điện tới ngài.

-Còn con dao mỗ lớn bà cố ý rút ra khỏi hộp?

-Vâng, lúc đó tôi tin rằng ngài sẽ hiểu. Nhưng vì không nghe được tin tức gì về việc ngài có lưu ý đến chuyện này hay không, tôi lâm vào cảnh tuyệt vọng và phải gửi đến ngài con dao còn thiếu để nhắc nhở.

Holmes cúi mình trước người phụ nữ. Khuôn mặt mang dáng chim diều hâu tập trung cao độ.

-Thưa bà, vào lúc nào thì bà quyết định cho rằng Kẻ mỗ bụng là Mack Klein?

Andella Sairx đưa hai tay bưng lấy khuôn mặt chòm khăn voan và rên lên:

-Ôi, tôi không biết nữa, tôi không biết!

-Điều gì đã thức tỉnh cho bà thấy rằng hắn chính là kẻ ác độc đó? -Holmes kiên quyết nhắc lại câu hỏi của anh ta.

-Là do tính chất của các vụ giết hại đó. Tôi không thể tưởng tượng được ra ai ngoài Klein, chỉ có hắn đủ khả năng và quen làm trò ác thú như thế. Tính dâm ác cuồng bạo của hắn, các cơn điên khủng khiếp.

Chúng tôi không được nghe thêm gì nữa qua miệng của Andella Sairx. Cửa bỗng bật toang và Mack Klein xô vào phòng. Mặt hắn méo đi trong cơn tức giận mà khó khăn lắm mới kiềm chế được. Trong tay hắn là khẩu súng ngắn đang sẵn sàng xiết cò.

-Thằng nào động đây dù chỉ một ngón tay, tao sẽ cho về châu Diêm vương ngay lập tức!- Hắn gầm gừ.

Không còn gì phải nghi ngờ. Hắn sẽ làm đúng như thế.

ENLERI CHIA TAY VỚI GRANT

Vang lên tiếng chuông ở cửa. Sau đó là hồi thứ hai, thứ ba. Nhưng Enleri không nhúc nhích- anh ta đang đọc. Chỉ rời bản ghi chép sau khi đã đọc hết chương. Tờ điện báo bắt buộc phải nhét vào phòng ngoài qua khe cửa:

"Bạn thân mến. Anh bảo tùy phái của anh đi săn đuổi một cái gai, nhưng trong lúc đi săn anh ta lại vớ được một bông hồng. Vậy nên tay tùy phái sẽ không tiếp tục công việc nữa đâu.

Tên nàng là Rachell Hegher, nhưng tên không thể hiện được vẻ đẹp mê hồn cũng như mọi nét quyến rũ khác. Nàng đến tối vui hôm đó là vì tay tùy phái của anh. Rất lấy làm tự hào. Chúng tôi chuẩn bị cưới nhau. Muốn nuôi nhiều đứa nhai. Cả hai nồng nhiệt chào anh- Grant”

-Lạy Chúa sáng láng, có lẽ mình thoát được hần rồi- Enleri thốt lên và quay lại với Sherlock Holmes

12. Cái Chết Của Risa Sairx

Tôi cho rằng Holmes sẽ không sợ khẩu súng của Klein, nếu như theo sau tay chủ của “Thiên thần và Vương miện” không xộc vào thêm một thằng cha, mà tôi nhận ra là một trong các tên côn đồ đã tấn công vào chúng tôi. Dưới hai họng súng Holmes đành chịu đứng yên.

Cơn điên khủng của Mack Klein chuyển thành nỗi vui mừng độc ác.

-Trời chúng lại- hần ra lệnh cho thuộc hạ- thằng nào tổ ý kháng cự sẽ ăn đạn vào trán.

Tên côn đồ tháo dây ở bức rèm, nhanh nhẹn trói tay Holmes ra sau lưng. Sau đấy hần cũng làm thế với tôi.

-Nào, đặt bác sĩ quý hóa của chúng ta lên chiếc ghế kia và buộc chặt ngài vào ghế!- Klein ra lệnh. Tôi không thể hiểu tại sao hần lại cho tôi là nguy hiểm hơn Sherlock Holmes như vậy. Sự dũng cảm mà Thượng đế san sẻ cho tôi, thường không hiếm khi phải xung đột với với ý nguyện muốn được sống hết tuổi đời. Rõ ràng là tay chủ quán không biết điều này.

Sau khi tay thuộc hạ đã làm tất cả theo lệnh của hần, Klein quay sang Holmes.

-Chắc là ngài nghĩ rằng có thể lọt vào nhà tôi mà không ai biết chẳng, thưa ngài?

Holmes thần nhiên:

-Cũng đáng tò mò về chuyện anh phát hiện tôi ra sao.

Klein cười dữ tợn:

-Một thằng người làm của ta bỗng để ý thấy có thêm bóng người trong phòng trên gác, hần đẩy lặn ra sân một chiếc phi rỗng để báo hiệu. Chả cần gì phải siêu nhiên cả. Thế là ta tóm được bọn bay.

-Bắt được tôi, theo như cách diễn đạt của anh- Holmes nói- và giữ lại là hai việc hoàn toàn khác nhau, Klein ạ.

Tôi thấy rõ là Holmes đang tranh thủ thời gian. Nhưng tất cả đã uống công. Sau khi kiểm tra lại xem dây trói đã chắc chưa, Klein ra lệnh:

-Ngài sẽ đi với tôi ngài Holmes ạ. Chính tôi sẽ có việc với ngài. Nếu ngài chờ đợi sự ứng cứu từ phía dưới thì uống công đấy. Tôi đã làm sạch phòng khách, tổng hết khách khứa và khóa cửa quán lại rồi.

Tên thuộc hạ của hần quẳng cái nhìn lo lắng sang Andella.

-Để thằng khốn này lại với cô ả có nguy hiểm không nhỉ? Nhỡ ả cời trói cho nó thì sao?

-Nó không dám đâu!-Klein khẳng định- nếu như nó không muốn chia tay với cuộc đời thảm hại.

Thật không may là lời nói của hần tỏ ra là đúng. Sau khi Holmes và Michel bị dẫn đi, Andella như bị điếc trước mọi lời khuyên nhủ dỗ dục của tôi. Tôi đã dùng hết các lời lẽ hùng hồn thấm thiết, nhưng chị ta chỉ nhìn tôi với vẻ tuyệt vọng và rên rỉ:

-Không, tôi không thể, không dám làm thế đâu.

Trôi qua như thế mấy phút dài vô cùng quý giá của cuộc đời tôi. Trong thời gian đó tôi hết sức xoay xở để giật đứt sợi dây, và cố nghĩ rằng rồi Holmes sẽ tìm được lối thoát ra khỏi tình huống bế tắc này.

Nhưng thời điểm kinh hoàng nhất lúc đó mới đến. Cánh cửa lại mở ra.

Ai vào thì tôi không trông thấy, nhưng có thể hiểu được qua vẻ mặt của Andella.

Một nỗi khiếp sợ cùng cực hiện ra trên mặt người đàn bà ấy. Chị ta thót ra khỏi chiếc ghế đang ngồi. Khăn voan tụt xuống để lộ rõ các vết sẹo ghê gớm, nhưng các vết sẹo đó còn chưa đáng sợ bằng chính vẻ mặt kinh hoàng của chị ta. Mãi sau tiếng kêu mới bật được ra từ sau lồng ngực phập phồng:

-Kẻ mổ bụng! Trời ơi, cứu tôi với. Đây chính là Kẻ mổ bụng.

Phải xấu hổ mà thú nhận rằng khi người đó xuất hiện trong tầm nhìn của mình, phản ứng đầu tiên của tôi là thấy nhẹ người. Nhìn thấy thân hình thanh lịch của nhà quý tộc trong bộ quần áo hoàn mỹ mặc tối, với chiếc mũ trụ và áo choàng khoác qua vai, tôi mừng rỡ thốt lên:

-Công tước Risa! May quá! Ngài đến đây may quá!

Một giây sau, khi tôi nhìn thấy con dao lấp lánh trong tay ông ta, thì mới hiểu được sự thật đáng kinh sợ. Ông ta nhìn sang phía tôi, nhưng chỉ trong một giây như thể không nhận ra. Ông ta đang trong cơn mất trí.

Andella không thể kêu được nữa. Chị ta ngã sụm xuống ghế, chết lặng vì kinh hoàng. Kẻ mổ bụng-Quý tộc lao lại chỗ người phụ nữ và xé toang áo của chị ta. Người phụ nữ khốn khổ chỉ kịp cất lời nguyện Chúa thì Risa đã ấn ngập con dao vào giữa hai vú lồ lộ của nạn nhân.

Khi Andella gục xuống, thân thể không còn giây dụa, tên điên cuồng chop lấy một cây đèn dầu hỏa và dập tắt. Dự định của hắn không có gì phải nghi ngờ. Hắn chạy đi chạy lại trong căn buồng như một con Quỷ vừa thoát khỏi Địa ngục, vẩy dầu tung tóe khắp nơi. Sau đó hắn ra vẩy tiếp ở ngoài hành lang và quay lại với chiếc đèn đã cạn dầu. Chiếc đèn bị quăng mạnh xuống sàn, tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

Hắn chop lấy chiếc đèn còn lại, châm lửa vào đồng dầu hỏa dưới chân hắn.

Thật lạ lùng vì hắn rõ ràng không định bỏ chạy. Thậm chí ngay trong thời điểm ghê sợ nhất của cuộc đời, tôi vẫn tự hỏi mình: Tại sao vậy?

Có lẽ cơn mất trí đã giết hắn và giúp tôi thoát chết. Trong lúc ngọn lửa bốc cao lên trên thì hắn xô lại chỗ tôi. Tôi mở to mắt kinh hoàng, đã sẵn sàng giao linh hồn cho Đấng Sáng tạo, nhưng thay cho việc cắm con dao vào bụng tôi hắn lại cắt đứt sợi dây trời.

Hắn dựng tôi đứng dậy rồi lôi qua đám cháy đến cửa sổ gần nhất. Tôi cố chống cự lại nhưng với sức mạnh của kẻ phát cuồng, hắn đẩy tôi ngã vào cửa sổ ấy. Kính cửa vỡ vụn ra.

Đúng lúc đó hắn gầm lên, tiếng gầm này cho đến nay tôi vẫn còn nghe thấy trong cơn ác mộng:

-Hãy nói với tất cả, đốc tờ Watson! Hãy nói với tất cả rằng Kẻ mổ bụng là ta-Công tước Risa!

Hắn đẩy tôi ngã qua cửa sổ. Ngọn lửa chop vào quần áo tôi và tôi nhớ rằng trong khi ngã xuống từ tầng hai, vẫn còn cố đập tay chân để dập tắt. Tôi cảm thấy có tiếng chân người chạy đến, rồi chìm vào cơn bất tỉnh êm đềm.

13. Đoạn Kết Của Jack Mổ Bụng

Người đầu tiên mà tôi nhìn thấy là Rhoda, bạn tôi, người tạm thời chăm sóc các bệnh nhân của tôi trong lúc tôi sống ở phố Baker với Sherlock Holmes. Còn hiện giờ thì tôi đang ở trên căn phòng của mình ở phố Baker.

-Anh đã toàn vẹn một cách kì lạ, Watson- anh ta nói trong lúc xem mạch cho tôi.

Tất cả mọi việc lập tức sống động lên trong trí nhớ.

-Tôi ngủ có lâu không Rhoda?

-Gần mười hai tiếng. Tôi đã tiêm thuốc an thần khi người ta đem anh về đây.

-Tình trạng tôi hiện nay ra sao?

-Thực chất là khỏe, không có gì đáng lo. Dập mắt cá, bong gân cổ tay, bong thì rõ ràng rồi nhưng không có gì đáng ngại.

-Còn Holmes? Anh ta đâu? Holmes không...

Rhoda hất đầu làm hiệu và tôi nhìn thấy Holmes đang ngồi ở phía bên kia giường tôi nằm. Về mặt của bạn tôi lo lắng, khá nhợt nhạt nhưng về như không việc gì, vẫn nguyên lành. Tôi thấy nhẹ người đến mức không tả được.

-Thôi, tôi phải đi đây- Rhoda nói- Anh ta quay sang Holmes nói thêm:- Hãy theo dõi để anh ấy đừng có nói quá nhiều, ngài Holmes ạ.

Rhoda bỏ đi sau khi nói sẽ quay lại để thay băng cho tôi thêm lần nữa, và dặn rằng không được suy nghĩ hay nói năng gì cho một người, Nhưng dù tôi còn đau và khó chịu, nổi tò mò cháy bỏng không chịu cho tôi nằm yên và ngay Holmes cũng thế, dù anh ta đang lo lắng về thể trạng của tôi. Thế nên tôi lập tức kể lại những gì sau khi Klein dẫn Holmes và Michel đi theo hắt.

Holmes gạt gù cái đầu về tán thành nhưng tôi thấy là trong lòng bạn tôi có cuộc đấu tranh dai dẳng. Cuối cùng Holmes nói:

-Tôi sợ rằng đây là cuộc phiêu lưu cuối cùng giữa tôi và anh, bạn thân mến ạ.

-Sao anh lại nói thế?

-Vì rằng cô vợ đáng quý của anh sẽ không bao giờ tin cậy giao anh vào đôi tay vụng về của tôi nữa.

Holmes! - tôi luống cuống- Tôi không phải là đứa bé con.

Anh ta lắc đầu.

-Bây giờ anh cần phải ngủ đi.

-Anh thừa biết rằng tôi sẽ không ngủ được, khi còn chưa biết bằng cách nào anh thoát khỏi tay thằng Klein. Trong mơ tôi toàn nhìn thấy anh bị chém nát bét..

Tôi rùng mình, còn Holmes đặt tay lên tay tôi với sự biểu lộ tình cảm hiếm hoi ít thấy ở bạn tôi.

-Xuất hiện cơ hội giải thoát khi cầu thang bắt đầu bốc cháy- Holmes nói- Khi đưa chúng tôi xuống dưới nhà, Klein còn loanh quanh bố trí, giao việc cho người của hắt, như thể hắt muốn rời bỏ nơi hang ổ này. Hoảng hốt khi thấy có sự cố ở tầng trên, hắt định chạy lên xem sao, nhưng không thể lôi tôi cùng Michel đi theo một cách dễ dàng. Hắt đã hướng nòng súng vào tôi với quyết định tiêu diệt thì bỗng các đụn lửa rơi xuống âm ầm. Klein và tên đồng bọn chết trong đám cháy, dưới đồng đồ sập của tầng trên- Nó sụp xuống chỉ trong khoảng khắc vì ngôi nhà toàn là dầm gỗ thông. “Thiên thần và Vương miện” bây giờ chỉ còn là đồng tro tàn.

-Nhưng anh, Holmes, làm sao mà thoát được?

Holmes mỉm cười và nhún vai.

-Không lúc nào tôi nghi ngờ khả năng tự tháo dây trói của mình- bạn tôi nói- Chính anh cũng biết rằng tôi làm chuyện đó rất nhẹ nhàng khéo léo. Thứ duy nhất tôi thiếu lúc đó là một vài giây lơ đãng của thằng Klein. Đám cháy đã tạo ra cho tôi mấy giây quý hóa ấy. Tiếc là tôi không cứu được Michel Sairx. Về như anh ta vui mừng đón nhận ngọn lửa và cái chết- anh chàng bất hạnh đã chống lại khi thấy tôi cố lôi anh ta ra ngoài. Thực chất thì chính Michel tự lao mình vào lửa.

-Có lẽ đó là lối thoát tốt nhất đối với anh ta chẳng?- Tôi lẩm bẩm- Còn con quái vật đểu cáng ấy, thằng Jack mổ bụng thì sao?

Đôi mắt xám của Holmes phủ màn sương buồn bã. Về như suy nghĩ lúc này của bạn tôi đang ở tận đâu đó xa xôi.

-Công tước Risa? Anh định nói người ấy phải không?. Cũng chết. Và tôi tin rằng đó cũng là nguyện vọng của ông ta, giống như người em tàn tật.

-Rất tự nhiên. Hắt ta coi cái chết trong ngọn lửa còn hơn thông lọng của đao phủ.

Tư tưởng của Holmes tiếp tục bay lượn ở chốn xa xôi. Mãi sau anh ta mới nói, khẽ và trang trọng:

-Watson, chúng ta cần kính trọng quyết định của con người đáng quý..

-Đáng quý?! Chắc là anh nói đùa? A, tôi hiểu rồi. Anh muốn nói về giai đoạn tỉnh táo trong nhận thức của hân. Còn ông bố hân, Công tước Sairx?

Holmes gục đầu xuống ngực.

-Công tước cũng tự kết liễu đời mình.

-Hừ, rõ ràng rồi. Ông ta không thể chịu đựng nổi nỗi kinh hoàng khi người ta vạch mặt con trai trưởng của mình. Anh làm thế nào mà biết điều đó, Holmes ?

-Từ đám cháy tôi đến thẳng dinh cơ của Công tước Sairx ở đại lộ Berkli, có sự hộ tống của Lestrade. Chúng tôi đã đến chậm. Ông ta đã biết tin về Công tước Risa, sau đó đã đâm vào ngực bằng cây kiếm dẫu trong cây gậy chống.

-Cái chết của một quý tộc chân chính!

Holmes làm một cử động khó nhận thấy. Tôi nghĩ là anh ta gật đầu. Bạn tôi tỏ ra hết sức ủ rũ.

-Một công việc không hay, Watson, hết sức không hay- Holmes nói. Rồi lặng im. Cảm thấy Holmes muốn kết thúc chuyện này nhưng tôi thì không thể tán thành việc ấy. Tôi đã quên hết mọi đau đớn của mình.

-Holmes, tôi không hiểu sao Kẻ mổ bụng lại chết.

-Đúng, hân chết rồi- Holmes khẳng định- Hoan hô việc đó. Giờ thì anh cần phải nghỉ đi, Watson..

Anh ta đã định đứng lên.

-Tôi không thể nào giữ mình ở được tình trạng nghỉ ngơi- tôi giả trò ranh- khi mà tất cả các việc đau đầu này chưa giải quyết xong.

Bạn tôi lại phải ngồi yên.

-Ngay tôi cũng có thể dõi theo được hết các sự kiện xảy ra sau cùng. Thằng Khùng- mổ bụng che mặt bằng chiếc mặt nạ bác ái của Công tước Risa, không biết Andella và Michel Sairx ở đâu. Tôi suy nghĩ thế có đúng không?

Holmes không đáp lời.

-Khi anh phát hiện ra hang ổ của hân- tôi tiếp tục- anh hân là đã biết hân là ai rồi phải không?

Holmes gật đầu khẳng định.

-Tôi và anh tới hhu tế bản, ở nơi đó rõ ràng là nó nhìn và nghe thấy anh nói, mặc dù ta không thấy nó, hoặc giả sau đây hân mới đến và biết về quán “Thiên thần và Vương miện” qua bác sĩ Meray, ông ta chẳng có lí do gì để giấu các việc xảy ra trước đó. Công tước Risa đi theo vết chúng ta, cũng tìm thấy cái cổng ấy, nơi chúng xếp các thùng phi rỗng.

-Công tước Risa đến sớm hơn- Holmes nói một cách rời rạc- anh có nhớ việc tôi và anh phát hiện thấy then gài cửa đã bị bẻ gãy không?

-Chỉ lí của anh được tôi tiếp nhận. Hân ta rõ ràng đi trong sương mù vững tin hơn tôi và anh. Không nghi ngờ gì nữa, ta đã làm hân kinh hoàng lúc hân đã lên đến chỗ Andella, mà hân chọn làm con mồi lần này. Rõ ràng là hân nấp ở ngoài hành lang khi chúng ta bước vào phòng với Andella.

Holmes không bác bỏ các suy giải của tôi.

-Sau đó hiểu rằng anh đang theo dõi nên hân quyết định kết thúc sự nghiệp xấu xa của hân, và quăng ra câu thách thức điên cuồng với tất cả. Những lời cuối cùng hân nói khi hướng vào tôi là :“Hãy nói với tất cả, đóc tờ Watson. Hãy nói với tất cả rằng kẻ mổ bụng là ta- Công tước Risa!”. Chỉ có thằng khùng mới muốn có thứ danh tiếng như vậy.

Holmes đứng lên với thái độ cả quyết:

-Ít nhất thì Jack mổ bụng đã không còn nữa, Watson ạ, hẳn không còn lũng sục đêm đêm được nữa. Còn bây giờ, vì tôi với anh đã vi phạm chỉ dẫn của bác sĩ điều trị anh khá lâu rồi, nên tôi yêu cầu anh phải ngủ đi.

Nói xong Holmes rời khỏi giường tôi.

ENLERI VỀ THĂM QUÁ KHỨ

Enleri trầm ngâm đặt bản ghi chép của bác sĩ Watson sang một bên. Không để ý nghe tiếng khóa kêu và tiếng cửa ngoài mở ra, đóng vào. Khi anh ta ngẩng đầu lên thì thanh tra Kuin đang đứng trước cửa phòng.

-Bố!

-Chào anh-Viên thanh tra nói với nụ cười khẩy- Bố anh không thể nào ở lại đó lâu hơn được nữa. Và thế là bố về đây.

-Sẵn sàng đón tiếp việc bố quay về.

-Anh không câu à?

- Bố đã trụ ở đó lâu hơn con mong rồi đấy.

Thanhtra Kuin bước vào, ông quăng chiếc mũ phớt xuống đi- vắng và quay sang con trai với vẻ nhẹ người rõ ràng. Ngay sau đó vẻ mặt ông trở nên lo lắng.

-Anh trông khiếp lắm. Có việc gì vậy Enleri?

-Con thấy người mạnh khỏe cực kì.

-Anh đừng bịp tôi. Cuốn tiểu thuyết của anh vẫn chưa suôn sẻ à?

-Không ạ, mọi việc tốt cả.

Nhưng người thanh tra già không dễ tin như thế.

-Nói ra mọi chuyện xem nào- ông bố nói như ra lệnh.

Enleri nhún vai.

-Sao con lại sinh ra trong một gia đình cảnh sát làm gì nhỉ! Thôi được, đúng là đã có chuyện gì đó. Các sự kiện xoắn xuyết vào nhau- quá khứ và hiện tại. Một chiếc nút cũ đang cần phải tháo gỡ..

-Nói rõ hơn xem nào.

-Grant Ayme đến đây..

-Tôi biết, hẳn mang đến cho anh một bản chép tay của người đàn bà nào đó chưa rõ.

-Bản ghi chép làm con bị lòi cuốn. Và bây giờ đang bị lòi vào chuyện ấy.

-Bố không hiểu gì cả.

Enleri thở dài

-Có lẽ để cho bố hiểu được con cần phải kể trình tự từ đầu đến cuối.

Rồi anh ta kể lại khá lâu.

-Sự việc là thế bố ạ. Bà cụ quả quyết giữ lòng tin vào sự vô tội của ông bố . Bà ta đã mang niềm tin này qua suốt cuộc đời. Con có ý nghĩ rằng bà ta không biết nên làm gì, trước khi nghĩ ra chuyện tìm sự giúp đỡ ở con. Thế mới chết chứ!

-Và anh định làm thế nào?

-Bố xuất hiện đúng vào lúc con định đến thăm bà cụ.

-Bố nghĩ là anh làm đúng?-Thanh tra Kuin đứng lên và cầm bản ghi chép ở tay Enleri- theo tôi hiểu thì anh không còn cách giải quyết nào khác.

Enleri đứng lên.

-Sao bố không tự mình đọc hết đi trong lúc con tới đó?

-Chính bố đang định như vậy.

Enleri đưa xe lên phía bắc, tới Xchero theo con đường nhựa số 22. Xe chạy ngang qua một sườn đồi miền quê tới một khu ngã tư có dấu vết của một rạp xiếc lưu động, có lẽ đã dựng rạp ở đây suốt cả mùa đông.

Suốt dọc đường người thám tử trẻ tuổi nghĩ về bà lão già nua mà mình đang tìm đến. Những ý nghĩ chẳng vui vẻ chút nào.

Cuối cùng xe ngoặt vào một đoạn đường ngắn trồng cây hai bên, dẫn tới một biệt thự nhỏ, gọn ghẽ. Enleri ra khỏi xe rồi lưỡng lự hướng tới cửa vào. Chưa kịp gõ thì cửa đã mở ra như thể bà cụ đang chờ sẵn. “Giá như bà già không có nhà có lẽ lại hay”- Enleri tự dưng nghĩ vậy.

-Cụ là Deborah Sairx Xpein- anh hỏi trong khi nhìn từ trên xuống mái đầu tóc bạc- Có phải không ạ Xin chào cụ Xpein.

Tất nhiên bà cụ đã quá cao tuổi. Theo dự tính của Enleri thì bà lão đã khoảng chín chục tuổi rồi, mà cũng có thể hơn chín chục. Trong bản ghi chép của bác sĩ Watson, nói về lần ông ta cùng Sherlock Holmes đến thăm lâu đài của Công tước Sairx, thì chỉ ánh chừng tuổi của cô bé con, giờ đây đang là một bà lão đứng trước mặt Enleri.

Như mọi bà cụ cao tuổi khác, nhất là với các cụ nhỏ người mà đầy đặn, bà lão có khuôn mặt như quả táo héo tàn, chỉ còn sót lại đôi chút màu hồng trên gò má, riêng đôi mắt nom vẫn trẻ. Chúng sáng sủa, nhìn thẳng vào vị khách và thỉnh thoảng lại bùng lên ánh lửa linh động.

-Mời ngài vào, ngài Kuin.

-Cụ có thể gọi tôi là Enleri, thưa cụ Xpein.

-Tôi không sao quen được với phong thái đó.- Bà lão nói khi dẫn vị khách vào căn phòng khách nhỏ nhưng tiện nghi, với kiểu trang hoàng rất cổ. Enleri cảm thấy mình đang lạc vào một không gian của nước Anh thế kỉ 19- Tôi muốn nói về cách xưng hô suông sã của người Mỹ ngay trong buổi làm quen. Tuy nhiên xin mời ngài ngồi lên ghế này, ngài Enleri. Xin ngài thứ cho, nếu như ngài thích gọi như vậy.

-Tôi muốn vậy cụ ạ- Enleri nói và nhìn quanh phòng- tôi thấy là nơi đây vẫn bảo tồn những gì của quá khứ.

Bà lão cũng ngồi xuống chiếc ghế tựa kiểu cổ, hầu như chìm vào trong chiếc ghế.

-Thì còn gì giữ được nữa đối với một người phụ nữ Anh già lão?- Bà cụ hỏi với nụ cười yếu ớt. Bây giờ người ta không thích những thứ này, nhưng tôi không thể nào chia tay với quá khứ, với những gì thân yêu ruột thịt. Nói chung thì ở đây tôi thấy hoàn toàn thuận tiện. Còn các chuyến hành trình đi New- Rosen, mà thỉnh thoảng tôi có đến để ngắm các bông hồng của con bé Rachell, đã tô điểm thêm cho sự tồn tại của tôi.

-Có nghĩa là việc đó do cô Rachell Hegher làm!

-Ồ, vâng. Nó gửi bản ghi chép ấy tới ngài theo yêu cầu của tôi.

-Rachell Hegher là cháu cụ đấy ạ?

-Nó là cháu tôi. Ta uống trà nhé, thưa ngài?

-Đừng vội cụ ạ, nếu như cụ không phản đối, cụ Xpein- Enleri nói- Tôi tích tụ hàng đống câu hỏi, nhưng trước tiên là về việc cụ đã nhìn thấy ông ấy, đã quen biết với cả hai người, với Sherlock Holmes, với Watson. Sao tôi ghen tị với cụ đến vậy?!

-Chuyện đó đã quá lâu rồi..Nhưng tất nhiên tôi còn nhớ họ. Cái nhìn của ông Holmes nhọn sắc như thanh kiếm, mà ông ta điềm tĩnh. Khi tôi đặt tay mình vào tay ông ấy, tôi cảm thấy ông rất cảm động. Ông Holmes rất quý tôi. Cả hai ông ấy đều là những chính nhân quân tử, đây là điều chủ yếu nhất đã, thưa ngài. Vào thời đó, ngài Enleri ạ, hãy còn những chính nhân quân tử thật sự. Tất nhiên hồi ấy tôi còn là cô bé con và nhớ về các ông ấy như những vị khổng lồ. Có lẽ trong một ý nghĩa xác định nào đó, các ông ấy đúng là như vậy.

-Cho phép tôi hỏi cụ, bản ghi chép đến tay cụ bằng cách nào?

-Sau khi bác sĩ Watson viết xong theo nguyện vọng của ông Sherlock Holmes, nó được chuyển sang tay người chủ trì tài sản của gia đình Sairx. Nó nằm trong tay ngài Trạng sư của tôi, thật may là thế. Ông ta đã theo dõi, bảo vệ các quyền lợi của tôi hết sức trung tín. Sau đây khi tôi đã lớn, không lâu trước khi ông ta chết, ông đã nói cho tôi nghe về bản ghi chép. Tôi yêu cầu Trạng sư giao lại cho mình và ông ta đã chuyển giao cho tôi.

-Tại sao cụ đã chờ đợi lâu như vậy, thư cụ Xpein. Sao mãi đến giờ cụ mới chuyển giao nó cho người khác?

-Tôi cũng không rõ tại sao tôi đã chờ đợi lâu đến thế - bà lão nói- Ý nghĩ tìm một chuyên gia để khẳng định niềm tin của tôi chưa bao giờ thành hình thật rõ nét, mặc dù đã lâu rồi nó thấp thoáng trong đầu tôi. Những ngày gần đây tôi xuất hiện ý nghĩ rằng cần phải tiến hành gấp lên. Liệu tôi còn sống được bao lâu nữa? Mà tôi thì muốn được chết với một tâm hồn thanh thản.

Giọng của bà cụ vang lên một nỗi khẩn cầu kín đáo và Enleri muốn được giúp đỡ cho cụ già này.

-Ý nguyện gửi bản ghi chép lại cho cháu nảy sinh là do chính nội dung đã ghi trong đó, có phải không cụ?

-Vâng, tất nhiên là do vậy, ngài Enleri. Còn ngài Grant Ame thì thú nhận với Rachell Hegher là ngài cử ông ta đi tìm kiếm người đã gửi nó.

- Cuộc tìm kiếm của Grant Ame đã đạt được mục đích, mặc dù đó không phải là cái đích mà cháu trù tính- Enleri mỉm cười.

-Cầu Chúa ban hạnh phúc cho cả hai. Tôi biết rằng cậu ấy chẳng có gì giúp được cho ngài, ngài Enleri. Tôi còn biết sớm hay muộn ngài cũng sẽ tìm ra tôi, cũng như ngài Sherlock Holmes đã không quản khó khăn vất vả, tìm ra chủ nhân của bộ đồ mố. Nhưng dấu sao tôi cũng tò mò muốn biết ngài tìm ra tôi bằng cách nào.

-Việc đơn giản lắm, thưa cụ. Ngay lúc đầu tiên đã rõ rằng người gửi tới cháu bản ghi chép hiện đang có những lưu tâm cá nhân đến các vấn đề xa xưa. Thế nên cháu gọi điện cho một anh bạn chuyên gia về pháp hệ, người theo dõi các vấn đề lịch sử của tầng lớp quý tộc Anh của các thế kỉ đã qua. Anh ta chẳng khó khăn gì để theo được con đường từ lâu đài Sairx, nơi cụ đã ở lúc còn là cô bé con, cho tới lúc cụ di chuyển về đây, về với chị họ ở San Franxico. Cháu biết tên họ của bốn cô gái quen biết với Grant và tin rằng, một trong các tên họ này phải có gì đó gần gũi với dòng họ của Công tước Sairx.

Từ cuộc hôn nhân của cụ với Barni Xpain năm 1906, giám định viên của cháu đã lần đến cuộc hôn nhân của con gái cụ. Rồi bỗng xuất hiện tên Hegher người kết hôn với con gái của cụ và chứng cứ đã có -Enleri nhìn bà lão với vẻ lo lắng- Cụ đã mệt rồi. Có thể gác cuộc nói chuyện này sang lần khác, thưa cụ.

-Không, xin ngài tiếp tục cho. Tôi thấy mình khỏe lắm- Đôi mắt vẫn trẻ của bà cụ nhìn lên Enleri với vẻ khẩn cầu- Người vốn là một con người tuyệt vời, ông bố của tôi ấy. Tốt bụng, dịu dàng. Ông cụ không thể nào lại là một con quái vật như vậy. Không thể nào, thưa ngài!

-Cụ tin rằng chưa cần phải nằm nghỉ à?

-Chưa đâu. Ít nhất cũng là trong khi ngài kể cho hết..

-Vâng xin cụ tựa vào lưng ghế này. Còn cháu sẽ nói .

Enleri cầm cánh tay già yếu nhăn nheo của bà cụ, và bắt đầu nói dưới tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cũ đứng ở góc nhà. Quả lắc của nó như một ngón tay cơ khí, đang cố gạt đi từng giây trên bộ mặt thời gian.

Bàn tay bé nhỏ trong tay Enleri luôn luôn xiết lại, sau đó nó ngừng động đậy và nằm im trong tay viên thám tử như chiếc lá thu vàng úa.

Một lát sau chiếc rèm buông ở cửa phòng khách vén lên, rồi một người phụ nữ luống tuổi, mặc chiếc áo trắng dùng trong nhà bước vào.

-Bà cụ ngủ rồi- Enleri thì thầm.

Thám tử Enleri thận trọng đặt bàn tay bà cụ xuống rồi nhón chân ra khỏi căn phòng.

Người đàn bà tiến anh ra cửa.

-Tôi là Susan Base. Tôi chăm nom cho bà cụ. Bà lão thường hay ngủ thiếp đi như vậy.

Enleri gật đầu chào rồi rời khu biệt thự. Người thám tử trẻ tuổi ngồi vào ô tô quay về Mahattan, cảm thấy mình cũng quá mệt mỏi và già cỗi...

ĐOẠN KẾT THÚC CỦA BÁC SĨ WATSON...

12 THÁNG GIÊNG NĂM 1908

Tôi câu với Holmes. Thú nhận rằng do bạn tôi đã rời nước Anh khá lâu, tôi bạo gan chống lại ý muốn của anh ta, diễn đạt lại vụ Jack mổ bụng ở dạng một cuốn tiểu thuyết của mình. Đã trôi qua hai chục năm rồi. Tước Công đã mười đời của dòng họ Sairx được truyền cho chi thứ bảy. Cần phải nói thêm rằng, người nối dõi này chỉ sống ở Anh một thời gian ít ỏi, nên anh ta không mấy quan tâm đến cả danh hiệu lẫn dòng dõi tiếng tăm của mình.

Tuy nhiên tôi đi đến quyết định rằng, sẽ tới một ngày cả thế giới biết được sự thật về Kẻ mổ bụng, kẻ đã giữ một vai trò lớn lao như thế trong thế giới tội phạm- nếu có thể diễn đạt như vậy- cũng như nỗ lực của Holmes trong việc đặt dấu chấm hết cho tên quý tộc khát máu khu Waitrepon.

Trong lần Holmes từ nước ngoài quay về, tôi nói với anh ta về chuyện đó, dẫn ra những kết luận hùng hồn nhất mà tôi có thể tìm ra, nhưng Holmes không muốn nghe tôi nói chút nào.

-Không, không, Watson, hãy để cho các bộ xương mục nát. Nhân loại không giàu thêm chút nào khi anh công bố chuyện này.

-Nhưng Holmes! Bao nhiêu là công sức...

-Tiếc đấy, Watson. Nhưng đây là lời nói cuối cùng của tôi.

-Vậy thì - tôi nói trong cơn cáu tiết phải cố lắm mới kìm giữ được- cho phép tôi trao lại anh bản thảo này. Có thể anh cứ dùng nó vào việc quần thuốc lá của anh. Giấy tốt đấy!

-Tở hả dạ lắm, Watson. Và rất cảm động- hẳn nói với giọng khoái trá làm tôi rất điên tiết- Với tính chất đáp lại thịnh tình của cậu, xin phép cho tớ chuyển đến một số chi tiết tỉ mỉ, của một công chuyện không lớn lắm mà tớ vừa tiến hành thành công. Cậu có thể miêu tả nó với phong thái lâm li rùng rợn và chuyển thật nhanh cho Nhà Xuất bản của cậu. Câu chuyện liên quan đến một tay thủy thủ người Mỹ, hẳn hẳn như đã xỏ mũi được một Nghiệp đoàn Tài chính châu Âu với câu chuyện huyền thoại về con chim Ruho. Có thể “Công việc của thủy thủ Xinbat-người Peru” sẽ bồi thường lại cho cậu những câu kính và thất vọng về cuốn sách cậu chuyển giao cho tớ.

ENLERI GIẢI THÍCH

Enliri quay về đúng lúc Thanh tra Kuin vừa đọc xong bản ghi chép của bác sĩ Watson về Kẻ mổ bụng, và nhìn vào nó với vẻ không vừa ý rõ ràng. Ông bố chuyển cái nhìn sang con trai.

-Cũng tốt là nó chưa được xuất bản. Holmes tỏ ra là đúng.

-Con cũng nghĩ như thế- Enleri đi lại chỗ quầy nước- Quý bắt tay Grant đi! Uống không còn giọt nào..

-Tình hình thế nào?

-Tốt hơn là con mong đợi.

-Có nghĩa là anh đã nói dối như một chính nhân quân tử cần phải làm. Cừ đấy!

-Con không nói dối. Chỉ nói sự thật thôi.

-Vậy thì anh đã xử sự theo kiểu con lợn- Thanh tra Kuin không vừa ý- Deborah Sairx yêu quý bố mình và tin vào bố. Bà ấy cũng tin ở anh. Anh sao thế, không thể đổi trắng thay đen đôi chút để làm bà lão yên lòng được à?

-Con thấy mình không cần phải “đổi trắng thay đen” gì cả.

-Tại sao lại thế?- Bà lão đã già như vậy rồi...

-Vì rằng bố của Deborah, Công tước Risa không phải là Kẻ mỗ bụng- Enleri nói khi ngồi xuống chiếc ghế xoay của mình- Bà cụ luôn luôn có quyền được nghĩ như vậy. Bà cụ biết như thế và con cũng biết như thế bố ạ..

Mà Sherlock Holmes đã biết điều này trước chúng ta.

Có một khoảng im lặng khá dài. Trong khoảng thời gian đó ông bố cố gắng để hiểu các lời nói của con trai nhưng không sao hiểu nổi.

-Nhưng vì trong này đã ghi rõ chữ đen trên giấy trắng, Enleri! Vị thanh tra bối rối.

-Vâng, đã được ghi..

-Risa Sairx, ngài Công tước này đã bị bắt với con dao trong tay. Watson đã ghi những gì chính mắt ông ta trông thấy cơ mà?

Enleri đứng lên, tới cạnh ông bố, cầm tay ông đưa về chỗ ghế của mình.

-Watson chỉ nhìn thấy những gì Holmes muốn ông ta nhìn thấy, không hơn. Mỗi một lời nói của Holmes được ông bạn coi là linh ngôn, nhưng ở đây quan trọng không phải là những lời Sherlock Holmes nói, mà là những gì ông ta im lặng.

-Im lặng?

-Chính vậy đấy, bố. Holmes không một lần nào nói rằng Kẻ mỗ bụng là Công tước Risa.

Enleri lật cuốn sổ ghi chép cũ.

-Chẳng lẽ bố không để ý đến sự không nhất quán trong câu chuyện dọa tố giặc à?

-Dọa tố giặc? Chờ tí đã nào..

-Nào, ta hãy nhớ lại xem việc phát triển của các sự kiện ra sao. Mack Klein cho rằng cuộc hôn nhân của Michel với Andella là nguyên cơ tốt cho việc dọa cáo giặc để tổng tiền của hắn. Hắn dự tính rằng công tước Sairx bố quý trọng thanh danh của mình, nên Klein đã suy luận một cách logic theo quan điểm đó. Nhưng kế hoạch đã không thực hiện được. Cuộc hôn nhân đã trở thành chuyện ai cũng biết.

-Đúng, Klein thừa nhận với Andella rằng kế hoạch của hắn bị phá sản.

-Không hẳn thế bố ạ. Hắn nói với chị ta chỉ sau khi đã đưa cả đôi vợ chồng ấy về London, rằng đã tìm được một con chủ bài mới, mạnh hơn nhiều. Klein hoàn toàn mất sự lưu tâm tới Michel và Andella sau khi đã trượng ra thứ vũ khí mới, rõ ràng là có tác động mạnh hơn so với cuộc hôn nhân nhục nhã của Michel Sairx.

-Nó là gì vậy nhỉ?

-Nào, bố thử nghĩ xem. Klein biết được điều hệ trọng gì?

-Ai là Kẻ mỗ bụng- Thanhtra Kuin nói chậm rãi- Biết được chuyện đó chỉ có thể là một con người như Klein, một đứa biết tường tận khu Waitrepon và cư dân nơi đó...

-Tất nhiên là thế bố ạ. Chỉ có thể xảy ra như thế thôi. Mà đã biết được ai là Kẻ mỗ bụng thì hắn có thể làm giàu bằng việc dọa cáo giặc kẻ đó...

-Công tước Risa..

-Ồ, không phải thế đâu bố. Chỉ mãi vào tối hôm đó Risa mới biết rằng Klein và Andella sống ở “Thiên thần và Vương miện”!

-Nhưng Risa giết chết Andella chứ không phải giết Klein.

-Một chứng cứ quá dư thừa về việc ông ta không phải là nạn nhân của sự dọa cáo giặc. Ông ta chỉ nhầm lẫn, khi coi người vợ của em trai mình là sức mạnh độc ác, đã đem lại bất hạnh cho gia đình Sairx. Vì thế mà Risa đã giết người đàn bà ấy rồi tự khép án mình bằng cái chết.

-Nhưng đó chưa đủ để biện giải...

-Thì ta sẽ tìm thêm điều gì nữa. Con và bố sẽ dõi theo Sherlock Holmes và Watson trong đêm đó. Bố biết những gì tưởng như đã xảy ra theo ghi chép của Watson. Ta thử tìm hiểu xem thực chất thì mọi sự ra sao:

Trong đêm đó có hai người lần theo vết của Kẻ mổ bụng- đó là Sherlock Holmes và Công tước Risa. Con tin rằng Công tước Risa đã có ý nghi ngờ...

-Tư liệu gì khẳng định rằng Risa cũng đi theo vết của Kẻ mổ bụng?

-Con rất mừng vì bố đã hỏi vấn đề này- Enleri nói- Sau khi chạy ra khỏi huê phòng của bà chủ chứa Leona, Holmes bắt tay vào giai đoạn cuối cùng của cuộc săn tìm. Ông ta cùng Watson lần tới căn phòng ở Paken.

-Và Holmes nói :“Nếu như đây là hang ổ của Kẻ mổ bụng thì nó đã tẩu thoát rồi”.

-Không, không phải Holmes đầu bố. Đó là Watson nói. Holmes chỉ thốt ra “Có đứa nào đã ở đây trước ta!”, giữa hai cách diễn đạt đó là sự khác nhau khổng lồ. Câu đầu là nhận xét của người viết tiểu thuyết. Câu thứ hai là kết luận của con người hành động, quen ghi nhớ địa bàn hành động với sự chính xác của máy ảnh.

-Logic đấy- Kuin bố thừa nhận.

-Đấy là một yếu tố thực thể. Nhưng còn những cái khác nữa.

-Việc Sherlock Holmes và Công tước Risa hầu như cùng lúc tìm ra hang ổ của Jack mổ bụng phải không?

- Cũng như việc Risa thấy Holmes và Watson bước vào đó. Ông ta chờ ở ngoài phố và dõi theo khi họ ra khỏi đó. Không thể có cách giải thích nào khác.

-Tại sao vậy?

-Để có thể hành động như đã hành động Risa nhất thiết phải biết được hai điều : Ai là Kẻ mổ bụng (điều này ông ta đã biết ở Paken) và phải tìm được Andella với Mack Klein (chuyện này ông ta biết được nhờ đi dõi theo Sherlock Holmes và Watson.

Thanh tra Kuin đứng lên, cầm bản ghi chép ở tay Enleri, lật vài trang rồi đọc: “Còn con quái vật đều cáng ấy-Jack mổ bụng?”. Watson đã hỏi câu ấy, còn Holmes đáp lại: “Công tước Risa cũng chết..”

-Chờ tí đã bố- Enleri nói- Bố đừng trích bừa ra khỏi ngữ cảnh, hãy đọc hết cả đoạn trích đó cơ.

-Tôi trích đọc đây: ”Đôi mắt xám của Holmes phủ màn sương buồn bã. Vẻ như suy nghĩ lúc này của bạn tôi đang ở tận đâu đó xa xôi.

-Công tước Risa? Anh định nói người ấy phải không? Cũng chết. Và tôi tin rằng đó cũng là nguyện vọng của ông ta, giống như người em tàn tật.”

-Đấy, như thế tốt hơn. Giờ thì bố hãy nói xem Holmes có rầu rĩ về cái chết của Jack mổ bụng không?

Thanh tra Kuin lắc đầu và tiếp tục đọc: “-Rất tự nhiên. Hẳn ta coi cái chết trong ngọn lửa còn hơn thông lộng của đao phủ.”

-Đấy lại là lời nói của Watson, không phải của Holmes. Còn Holmes nói thế này cơ: ” -Watson, chúng ta cần kính trọng quyết định của con người đáng quý..”

-Về chuyện đó Watson phản đối : “-Đáng quý?! Chắc là anh nói đùa? A, tôi hiểu rồi. Anh muốn nói về giai đoạn tỉnh táo trong nhận thức của hần. Còn ông bố hần, Công tước Sairx?”

- Watson đã đưa ra các kết luận sai lầm từ những lời nói của Sherlock Holmes, còn bạn anh ta không coi việc phản bác lại là điều quan trọng. Sự việc chính là ở chỗ đó! Ta sẽ trích dẫn thêm nữa: “- Từ đám cháy tôi đến thẳng dinh cơ của Công tước Sairx ở đại lộ Berkli, có sự hộ tống của Lestrade. Chúng tôi đã đến chậm. Ông ta đã biết tin về Công tước Risa, sau đó đã đâm vào ngực bằng cây kiếm dẫu trong cây gậy chống.”

-Và Watson thốt ra: “-Cái chết của một quý tộc chân chính!”

-Watson lại bị lạc đường vì định kiến của mình và không hiểu được các trò quỷ thuật cố ý của Sherlock Holmes. Anh nghe đây nhá! Khi Holmes đi tới ngôi nhà ở thành phố của Công tước Sairx (có thanh tra Lestrade đi cùng, xin anh lưu ý) ông ta gặp Công tước đã chết. Nhưng làm sao nhà quý tộc này biết được tin về việc tự sát của Risa? Không thể biết được.

Và sự việc không phải ở đó, mà ở chỗ ông ta bị con trai - Công tước Risa- theo dõi ở Panke. Giữa bố và con trai trưởng, không còn gì phải nghi ngờ, đã xảy ra cuộc biện minh dữ dội. Sau đó Công tước bố quay về nhà và tự kết liễu đời mình, vì rằng “Đại nhân” Sairx Kennet Oxborn - Công tước bố, mới chính là Jack mỗ bụng. Còn Công tước Risa khi biết điều đó đã nhận tội lỗi vào mình để cứu vớt thanh danh cho bố đẻ!

-Giờ thì bố nói đúng- Enleri hết sự căng thẳng với ông bố- Bố hãy nhớ thêm việc Risa yêu cầu Watson :“Hãy nói với tất cả rằng Kẻ mỗ bụng là ta!” Ông ta muốn mọi người hoàn toàn tin tưởng rằng tội lỗi là do mình mà không phải do ông bố.

-Nếu thế thì Holmes đã xử sự thông minh- thanh tra Kuin nói như thăm thì- Ông ta không muốn làm lộ bí mật của Risa, không muốn sự hy sinh của Risa trở nên vô ích. Còn lòng tin của Deborah đối với cha mình thì toàn vẹn suốt ba phần tư thế kỉ.

-Kính ngạc thật!

Enleri cầm bản ghi chép của bác sĩ Watson và lại mở nó ra ở phần ghi chép cuối cùng.

-“Công việc của thủy thủ Xinbat-người Peru... Chuyện gì đó huyền hoặc về con chim Ruho” -Nhà thám tử trẻ tuổi và tài ba lăm bằm, trong mắt anh ta lấp lánh ngọn lửa tình quái- Bố ạ, bố có nghĩ rằng Sherlock Holmes có thể lại đánh lừa Watson cả trong việc này nữa không?

- Hết -

Người dịch : Ngọc Châu

CÁC GHI CHÚ SẼ ĐƯA VÀO KHI LÀM CHẾ BẢN IN

(số trang tạm thời tính theo bản thảo này)

* ins : Đơn vị đo chiều dài của Anh. 1 inche =2,54 cm (trang 4)

* Sherlock Holmes, Enleri Kuin, Edi FO : các nhân vật trình thám nổi tiếng của Anh, Mỹ. (trang 4)

Sở Liêm phóng Scotland : Cách gọi cũ của sở cảnh sát Anh - Scotland Yard (trang 9)

*Edem : theo kinh thánh là nơi thiên đường mà Adam và Eva từng được ở (trang 15).

*Haron : theo thần thoại Hy Lạp, đây là người chở thuyền đưa tội nhân vào địa ngục (trang 16)

*Home :Nhà văn và người hát rong thời cổ Hy Lạp, tác giả của anh hùng ca Iliad và Odyssey (trang 24)

* Phiên dịch Hy Lạp : Đó là một câu chuyện khác của Conan Doyle (trang 41)

*Pence : tiền xu nước Anh (bằng 1/100 bảng Anh) (trang 48)

* Giáo sư Moritani : Xem ” Công việc cuối cùng của Sherlock Holmes (trang 61)

* biển La Manche: eo biển nằm giữa nước Pháp và nước Anh, còn gọi là English Channel (trang 61)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-khong-cong-bo-cua-sherlock-holmes-ban-ghi-chep-chua-ai-biet-cua-bac-si-watson>